

รายงานการประชุม

โฉนดฯ

ครั้งที่ ๓๗

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

รายงานการประชุมคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

สภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๓๗/๒๕๕๐

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๓

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

(นาวาอากาศตรี ประสงค์ สุ่นศิริ ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม)

ประธาน : การประชุมวันนี้ก็ต่อจากเมื่อวานนี้ ซึ่งเรื่องยังคงค้างอยู่ในกรอบที่ ๑ สิทธิเสรีภาพ รัฐสภาจะเหลือมาตรา ๔๓ เพราะฉะนั้น สสร. ที่ขอแปรญัตติไว้ที่มหาหรือกันในวันนี้ก็จะมีข้อคิดเห็นอย่างไรก็ขอเชิญได้ตามสบายนะครับ และถ้าจะใช้ภาษาอังกฤษบอกคำแปลด้วยนะครับ เชิญท่านเลขานุการสมคิดช่วยดำเนินการด้วยครับ

เลขานุการ (ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์) : ท่านประธานครับ เมื่อวานเราตกลงว่าวันนี้ช่วงเช้าจะหารือกันต่อเรื่องกรอบที่ ๑ แล้วก็เชิญวิธีการหารือระหว่างกลุ่มที่ ๑ กลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๓ กับกลุ่มที่ ๔ กลุ่มที่ ๕ กลุ่มที่ ๖ ไม่ตรงกัน เช้าวันนี้ก็เลยได้เรียนเชิญกลุ่มที่ ๑ กลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๓ มาร่วมด้วย โดยเราคงจะพยายามทำให้เช้าวันนี้จบกรอบที่ ๑ แล้วก็ตอนบ่ายจะได้หารือกรอบที่ ๒ กัน ซึ่งเป็นไปตามที่เราได้หารือกันไว้เมื่อวาน ก็จะขออนุญาตว่าเมื่อวานเราไปถึงมาตรา ๔๓ ก็จะขออนุญาตท่านรองอัครราชทูตช่วยดำเนินการต่อ เข้าใจว่ามาตรา ๔๓ มีของท่านสุรชัยครับ ขออนุญาตเรียนเชิญได้ไหมครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ มาตรา ๔๓ กลุ่มที่ ๖ ได้ขอแปรญัตติไว้จะเป็นข้อความในวรรคสองของมาตรา ๔๓ ประเด็นที่ขอแปรญัตติไว้มีอยู่ ๒ จุด ก็คือเรื่องของการคุ้มครองผู้ทำงาน แล้วก็การป้องกันหรือการผูกขาดหรือจำกัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน และการร่วมมือกัน ขออนุญาตอ่านข้อความในวรรคสองนะครับ การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ กระผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ ครับ ท่านประธานครับ กระผมขออนุญาตสั้น ๆ นิดเดียวครับ คือเนื่องจากว่าทางกลุ่ม ๑ กลุ่ม ๒ กลุ่ม ๓ เพิ่งจะทราบว่ามีมีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการแปรญัตติ จากเดิมซึ่งท่านอาจารย์สมคิดได้เรียนพวกเราไว้ว่าจะแปรญัตติโดยหยิบยกประเด็นสำคัญขึ้นมาพิจารณา ก่อน มิได้พิจารณาเป็นรายมาตรา แต่ว่าได้ทราบว่าในช่วงบ่ายของเมื่อวานนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงตรงจุดนี้ แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นการพิจารณาเป็นรายมาตรา

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๑/๒

เกรงว่าคือทางกลุ่ม ๑ กลุ่ม ๒ กลุ่ม ๓ มิได้ร่วมพิจารณารายมาตราตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔๒ จะขออนุญาตสงวนตรงนี้ไว้เผื่อว่าถ้ามีกรณีใดที่เราอยากจะทำขออนุญาตเรียนข้อมูลเพิ่มเติม เราก็จะขออนุญาตเรียนท่านอีกครั้งหนึ่งครับ ขออนุญาตเรียนท่านประธานตามนั้นครับ

ประธาน : ขอบพระคุณนะครับ ไม่ขัดข้องนะครับ เชิญต่อไปได้ครับ

นายสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมคงต้องเริ่มใหม่ท่านประธานครับ วรรคสองของ

มาตรา ๔๓

การจำกัดสิทธิเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณูปโภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองแรงงาน การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือจำกัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันและการร่วมมือกัน

เหตุผลที่จะกราบเรียนที่ประชุมอย่างนี้ครับ เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรา ๔๓ เป็นบทบัญญัติที่ได้วางหลักในเรื่องของความมีเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ การแข่งขันหรือร่วมมือกันโดยเสรีและอย่างเป็นธรรม ส่วนวรรคสองนั้นเป็นข้อยกเว้นเรื่องของการจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพตามที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ประเด็นที่ผมขอเพิ่มเติมหรือขอแปรญัตตินั้นต้องการให้มีการจำกัดเสรีภาพจะกระทำมิได้ ยกเว้นแต่เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ทำงาน ซึ่งในข้อความเดิมในวรรคสองนั้นไม่มีการพูดถึงประเด็นนี้ไว้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

วิพร ๒/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

กับอีกประการหนึ่งนั้นข้อยกเว้นในวรรคสองที่จะนำไปสู่การจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการนั้น พูดถึงแต่เรื่องของการป้องกันการผูกขาดหรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน แต่ในความเป็นจริงของการประกอบธุรกิจหรือในการประกอบอาชีพนั้น ขณะนี้มีได้มีแต่การแข่งขันกันเท่านั้น แต่มีการร่วมมือกันเพื่อผูกขาดตลาดหรือเพื่อผูกขาดธุรกิจการค้าด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นผมจึงขอแปรญัตติเพิ่มเติมเรื่องของการร่วมมือกันอย่างไม่เป็นธรรม เพื่อให้สอดคล้องกับข้อความในวรรคแรกของมาตรา ๔๓ ซึ่งเราจะสังเกตเห็นได้ว่า วรรคแรกในมาตรา ๔๓ นั้นพูดถึงทั้งกรณีการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมและการร่วมมือที่ไม่เป็นธรรมด้วย กราบเรียนครับ

นายอชีพ จารุจินดา : ท่านประธานที่เคารพครับ ขออนุญาตทราบเหตุผลอีกนิตหนึ่ง เพราะว่าในวรรคสองของมาตรา ๔๓ เป็นเรื่องการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิของบุคคล ซึ่งของเดิมไม่ได้มีการจำกัดสิทธิในเรื่องการคุ้มครองผู้ทำงาน หมายความว่าก็จะตรากฎหมายแต่เรื่องจำกัดสิทธิอย่างนี้ไม่ได้ ทีนี้ที่ท่านขอเติมเข้ามา คำว่า การคุ้มครองผู้ทำงาน ทำให้สามารถที่จะตรากฎหมายจำกัดสิทธิในการประกอบกิจการของบุคคลทั่ว ๆ ไปมากขึ้นกว่าเดิม อันนี้จะกลายเป็นอย่างนั้น ไม่ทราบท่านจะมีเหตุผลหรือว่ามีตัวอย่างแสดงให้เห็นอีกนิตหนึ่งได้ไหมครับว่า มันจำเป็นต้องจำกัดสิทธิตรงนี้เพิ่มขึ้นจากเดิม

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ก็เรียนท่านผู้ช่วยเลขาอย่างนี้ว่า เช่นเดียวกันกับการที่เราใช้ข้อความเดิมก็คือ การจำกัดสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพ เพื่อการจัดระเบียบการประกอบอาชีพ เช่นเดียวกัน เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคก็เช่นเดียวกัน ผมเพียงแต่ขอแปรญัตติเพิ่มเติมก็คือ เพื่อคุ้มครองผู้ทำงาน ยกตัวอย่างได้เช่น ถ้าเราเห็นว่าอาชีพบางประเภทที่เราจะต้องจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล เหมือนกับพระราชบัญญัติควบคุมการทำงานของคนต่างด้าว ท่านจะเห็นว่าเราจะสงวนอาชีพบางประเภทไว้สำหรับผู้ทำงานที่เป็นคนไทยโดยเฉพาะนะครับ ก็จะต้องมีการออกกฎหมายมาเพื่อจำกัดเสรีภาพของบุคคลบางกลุ่ม เพื่อคุ้มครองผู้ทำงานบางกลุ่มนะครับ ก็ด้วยเหตุผลเดียวกับที่ท่านร่างไว้เดิม เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ถีอาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายพิสิฐ ถีอาธรรม ครับ ประเด็นที่ท่านเสนอ อยากจะขอสอบถามความเข้าใจ เพราะที่เขียนมา เหตุผลในการคุ้มครองประชาชน ด้านสาธารณูปโภคที่ดี การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนที่ดี หรือการจัดระเบียบการประกอบอาชีพที่ดี การคุ้มครองผู้บริโภคที่ดี เป็นการจำกัดสิทธิของคนบางกลุ่มเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมของคนทั้งประเทศนะครับ แต่ถ้าเกิดประเด็นที่ท่านยกขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้ เป็นการคุ้มครองผู้ทำงาน มันเหมือนกับเป็นการจำกัดสิทธิที่จะให้ประโยชน์กับคนเฉพาะกลุ่ม แล้วประโยชน์ก็ตกเฉพาะกลุ่ม ซึ่งลักษณะก็จะต่างกับที่ผมได้กล่าวเมื่อสักครู่นี้ เป็นเรื่องของการจำกัดสิทธิเฉพาะบางคนเพื่อประโยชน์

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วีรพร ๒/๒

ของคนทั้งหมดเป็นส่วนรวม เช่น คุ่มครองผู้บริโภค เราก็หมายถึงผู้บริโภครวม ๆ ทั้งประเทศ โดยให้
ผู้ประกอบการบางกลุ่มต้องปฏิบัติอะไรบางอย่าง อย่างนี้เป็นต้นนะครับ แต่ถ้าตรงนี้เหมือนกับว่าเรา
จะคุ่มครองคนบางกลุ่ม แต่ว่าประเทศโดยรวม นโยบายโดยรวมอาจจะเสีย อันนี้ผมคิดว่ามันอาจจะมึ
ความเข้าใจที่เป็นลักษณะนี้ได้

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมขออนุญาตเรียนครับ ถ้าท่านพิสิฐพูดอย่างนี้เราคงต้อง
กลับไปพิจารณากันว่า กฎหมายรัฐธรรมนูญทั้งฉบับ นอกจากประชาชนคนไทยแล้ว มีกลุ่มบุคคลอื่นซึ่ง
จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้ด้วยหรือเปล่าครับ ผมต้องหาหรือท่านประเด็นนี้ก่อน
บทบัญญัติในหมวดสิทธิเสรีภาพมีจำกัด มีการจำกัดสิทธิในลักษณะบุคคลทั่วไปทั้งหมดเป็นหลัก เพราะมัน
จะปรากฏอยู่ในมาตรา ๒๙ ซึ่งการตรากฎหมายนั้นจะต้องใช้บังคับกันทั่วไป ไม่จำกัดเฉพาะเจาะจงบุคคล
นะครับ

- ๓/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ศิริพร ๓/๑

นายอัษฎพร จารุจินดา : คือบทบัญญัติในหมวดสิทธิเสรีภาพมีจำกัด การจำกัดสิทธิ
ในลักษณะบุคคลทั่วไปทั้งหมดเป็นหลัก เพราะมันจะปรากฏอยู่ในมาตรา ๒๙ ซึ่งการตรากฎหมายนั้น
จะต้องใช้บังคับแบบทั่วไป ไม่จำกัดเฉพาะบุคคลนะครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ตรงนี้ที่ผมได้ชี้แจงไปครับ แล้วผมได้ยกตัวอย่างประกอบ
ให้เห็นว่าเรื่องของกฎหมายควบคุมหรือจำกัดการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว นั่นคือการจำกัดเสรีภาพ
ในการประกอบอาชีพของคนบางกลุ่ม เพื่อประโยชน์ของคนบางกลุ่ม

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ
ผมอยากจะหาหรือท่านประธานนิดหนึ่งครับ คือว่าในการขอแปรญัตติมีท่านมาเป็นจำนวนมาก ที่นี้ข้อเสนอ
ต่าง ๆ นี้เป็นข้อเสนอที่ดีมาก แต่ว่ากรรมการนี้คงตัดสินใจทันทีมันคงไม่ทัน ก็หมายความว่าคือท่านเสนอ
มีท่านไหนสงสัยอาจจะสอบถาม เราชี้แจงไปนั่งคิด จริง ๆ มีข้อเสนอดี ๆ หลายท่านจากเมื่อวานนี้
ผมตัดสินใจไม่ทันจริง ๆ ผมว่าก็ให้ท่านเสนอมาแล้วก็ใครที่สงสัยก็สอบถาม แล้วเราก็ไปนั่งคิดสังเคราะห์
แล้วก็อาจจะต้องมีสักวันที่มาว่าจะต้องลงมติอะไรแน่เป็นเรื่องเป็นราว แล้วก็เรียนกรรมการทุกท่านเขาจะ
ได้มาครบกันทั้ง ๓๕ ท่าน ไม่อย่างนั้นบางท่านจะไปลงมติอะไรท่านก็ไม่รู้แล้วก็นัดมา แล้วก็ว่านั่นไปเลย

เสร็จแล้วพอวันที่ ๗ หรือวันที่ ๘ ก็เรียนท่านที่มาขอแปรญัตติว่าประเด็นไหนรับได้ ไม่ได้ แก้ออย่างไร อันไหนท่านยังไม่เห็นด้วยท่านก็ส่งวงคำแปรญัตติไป แต่ตัดสินใจตอนนี้ก็ไม่ทัน จริง ๆ ครับ แต่ว่าเป็นข้อเสนอที่ดี

ประธาน : เชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ท่านประธานต้องยึดหลักว่าพวกเราเป็น สสร. เราไม่ได้เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ องค์กรที่ ๑๓ ที่ท่านจะมารับฟังความเห็นแล้วท่านก็ไปพิจารณาในภายหลัง แต่พวกเราต้องรับผิดชอบต่อรัฐธรรมนูญร่วมกับท่าน เราขอให้ท่านเป็นผู้ไปยกร่างมาให้ดู เมื่อยกแล้วพวกเราก็มีสติปัญญาที่จะต้องนั่งใคร่ครวญและก่อนที่จะมาถึงการแปรญัตติหลายอย่างเราก็ช่วยท่านคิด เพราะฉะนั้นวันนี้เป็นการนำเอาความคิดที่ท่านยกร่าง และเราก็อยากจะแก้ไขเพิ่มเติมมาซึ่งเราก็สามารถที่จะถกกันได้ ตามมารยาทผมเห็นด้วยกับคุณสุรชัย แต่ผมก็ไม่อยากจะพูด เพราะว่าตามมารยาทเขาให้ผู้ที่แปรญัตติเขาได้มีโอกาสพูด แล้วเมื่อเสร็จเช่นนั้นกรรมาธิการในธรรมเนียมปฏิบัติกรรมาธิการย่อมมีสิทธิที่จะแสดงความเห็นเหมือนหรือไม่เหมือน เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็ลงมติกัน ซึ่งวันนี้เป็นวันสำคัญที่ทุกคนรู้ พวกผมใจจิตใจจะจะไปไหนไม่ได้ ผมขาดงานขาดการอย่างอื่นผมปฏิเสธหมด แต่พวกท่านบอกว่าพวกท่านมากขึ้นน้อยหรือไม่ครบ ขอเก็บไว้ก่อนวันหลัง เอาแต่เฉพาะพวกท่านมาให้ครบแล้วจะเรียกผมมาแจ้งให้ทราบ ผมคิดว่าธรรมเนียมอันนี้ไม่เคยมี วันนี้ตั้งแต่เมื่อเช้าก็มีหลายคนที่เป็นสมาชิกรัฐสภาในอดีต ก็โทรศัพท์มาถึงผมบอกว่าไม่เคยมีธรรมเนียม ธรรมเนียมก็คือ เราจะต้องมาคณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ

ศิริพร ๓/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แปรญัตติ ก็คือมาคุยด้วยกัน และจะอย่างไรวันนี้ถ้าท่านเห็นประเด็นที่ดีท่านก็ยอมรับ ท่านก็แก้ไขไม่ได้ไปเสียหายอะไรเลย คือกรรมาธิการแก้ไขตามผู้แปรญัตติ จบ คุณสุรชัยก็ไม่ต้องลงวง ไม่มีใครลงวงทุกอย่างก็ผ่านทันทีเลย และพอเข้าไปถึงในที่ประชุมก็บอกว่ากรรมาธิการเห็นชอบตามผู้แปรญัตติ ก็จะต้องให้ที่ประชุมนั้นมีการถกเถียงได้ แต่ถ้าถ้าประชุมเห็นด้วยก็จบ ผมคิดว่าระเบียบหรือวิธีการทำงานธรรมเนียมของสภาก็เป็นอย่างนี้มาโดยตลอด ผมเองผมคิดว่ามันมีความผิดพลาดตั้งแต่ต้นว่า ท่านมี Concept อยู่ว่าพวกผมเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ องค์กรที่ ๑๓ ที่อาจารย์วิชัยไม่ได้ไปทำงานมา แต่จะให้พวกผมมาเสนอโดยตรง แล้วก็เมื่อมาเสนอท่านก็บอกว่าให้เวลาคนละครึ่งชั่วโมงหรือ ๑ ชั่วโมงแล้วเสนอเสร็จแล้วก็ไป แล้วท่านก็จะพิจารณาเอง แต่พวกผมต้องรับผิดชอบกับร่างรัฐธรรมนูญกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ในขั้นสุดท้าย

ท่านเห็นใจเถอะครับ พวกผมต้องรับผิดชอบร่วมกับท่าน เพราะฉะนั้นการที่ท่านจะเห็นด้วยกับ คุณสุรัชย์ ไม่ได้หมายความว่า เป็นที่ยุตินะครับ สภาต้องรับรองอีกทีเพราะว่าท่านแก้ร่างแรก สภาก็ต้องดูอีกที ท่านก็มีสิทธิที่จะดูอีกที ทุกคนรับผิดชอบร่วมกัน แต่ถ้าท่านเล่นบอกว่า โอ.เค.

ท่านจะรับไว้พิจารณาแล้วท่านจะไปโหวตกันเองเมื่อท่านพร้อม ผมถามว่าการตั้งแขวนอย่างนี้ ท่านประธานก็ทราบ ท่านประธานก็อยู่ในสภามาก่อน ผู้ที่หยิบลงมาสอยจากแขวนเมื่อไรมันมีจังหวะเวลา อันสมควรใช่ไหมครับที่ท่านสามารถจะเล่นกันได้ ผมเคยอยู่ในสภาแห่งนี้แล้วเคยเจ็บปวดมาแล้วขอแขวนไว้ก่อน ก็คือแบบนี้รับไว้พิจารณา เสร็จแล้วท่านก็ดูตัวคน โทรศัพท์เรียกกันเวลานี้ดีที่สุด พอมาถึงท่านบอกว่า กลับมาพิจารณามาตรานี้ลงมติ พลิกทันทีเลย ผมคิดว่าในสภานี้เราเล่นเกมกัน ผมไม่อยากจะให้เราเล่น และผมเชื่อว่าท่านไม่มีเจตนาจะเล่น นี่ผมพูดตรง ๆ แต่ว่าท่านไปได้ Concept ท่านไม่มีเจตนาจะเล่นเกมกับ พวกผม ผมทราบ แต่บังเอิญท่านไม่มี Concept แต่ดันว่าท่านจะฟังพวกผมเหมือนองค์กรที่ ๑๓ แล้วท่านก็จะไปพิจารณาของท่าน ท่านมองเหมือนกับว่ารัฐธรรมนุญฉบับนี้ร่างโดยกรรมการยกย่องรัฐธรรมนุญ คนอื่นเป็นแต่เพียงแค่เสียงประกอบ แต่ถ้า Concept นั้นคือพวกเขา ๑๐๐ คนเป็นผู้ต้องรับผิดชอบในร่าง รัฐธรรมนุญ และมองว่าท่านนั้นรับอาสาที่พวกเราไว้วางใจและถือว่าท่านนะสุดยอด เป็นนักกฎหมาย เป็นผู้รู้ ไปร่างให้เราดู เมื่อดูแล้วผู้รับผิดชอบเขาต้องติติงขอแก้ไข เมื่อขอแก้ไขคนจะเห็นอย่างไรก็ว่ากันเลย แต่ถ้าท่านปล่อยไปก่อน เตะไปก่อน เอาไว้ก่อน ผมก็ไม่รู้ว่าผมจะมาแสดงความเห็นทำไม ท่านก็อ่านเป็น ผมก็เขียนส่งมาได้ แล้วผมก็ไป แล้วจะทำอย่างนั้นทำไม ตกลงทุกคนมาพูดอะไรก็พูด ๆ กันแล้วท่านก็รับไปพิจารณา ท่านประธานลองกรุณาพิจารณานะครับ ถ้าท่านจะเอาอย่างนั้นจริง ๆ ผมก็จะ ไม่พูดอีกแล้ว ผมไม่อยากจะกลายเป็นคนที่มาทำให้ท่านเสียเวลา แต่ว่าผมเชื่อว่าพวกผมมีความรู้สึกอย่างนี้จริง ๆ ไม่ใช่ผมคนเดียว ขอขอบคุณครับ

ประธาน : จะมีท่านผู้ใดอยากบรรยายอีกไหมครับ เชิญครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : ท่านประธานที่เคารพครับ ไม่ใช่บรรยายนะครับ แต่ว่า เมื่อวานนี้ ทราบว่าเราพิจารณากันจนตึกนะครับ แต่ว่าปรากฏว่าตื่นเช้ามานี้ ท่านพิเชียรก็บอกว่า เมื่อวานท่านก็ มาร่วมด้วย ท่านขอสงวนคำแปรญัตติเมื่อวานนี้ เพราะฉะนั้นมันก็จะยาวไปเรื่อย นะครับ ท่านประธาน ต้องคิดว่า ๑. คนที่ไม่ได้มาในวันนี้จะพูดเหมือนท่านพิเชียรหรือเปล่า ๒. กรรมการยกย่องท่านไม่ครบ ถ้าเกิดพิจารณาไปตอนนี้ท่านจะมีปัญหาหรือเปล่า นี่คือสิ่งที่ผมอยากจะฝากท่านประธาน พิจารณาคำครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : จะมีท่านผู้ใดอีกไหมครับ เชิญครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายปริญญา ศิริสารการ : อันนี้เป็นเรื่องระบายนหรือเป็นเรื่องต่อว่าไม่ทราบนะครับท่านประธาน แต่ผมเห็นว่าคณะท่านทำตัวเหมือนกับเหนือกว่าคณะอื่น ดูตัวอย่างจากที่จอตรด นี่นะครับ ประธานคณะกรรมการคณะอื่นไม่มีเลยนะครับ ประธานคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญมีที่จอตรด รองประธานคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญมีที่จอตรด ซึ่งกรรมการ มีตั้งหลายคณะ แล้ววันนี้ที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์พูดผมคิดว่าเหมือนกับเรามีการประชุมสภาใหญ่ แต่อยู่ในห้องนี้ เรายังทราบซึ่งกันและกัน แล้วที่อาจารย์เจิมศักดิ์พูดเมื่อวานนี้ผมคิดว่าท่านอยากรู้ว่าวิถีคิดของท่านนะตรงกันใหม่ แล้วปรับให้ตรงกันได้ใหม่ อย่างถ้าท่านไปประชุมกันเอง ท่านก็มีวิถีคิดของท่านอย่างเดิม แล้วท่านก็เอาวิถีคิดของท่านมาตอบว่าไม่เห็นด้วย แล้วก็ได้เปลี่ยน แล้วก็ต้องไปแปรญัตติ ลงวนคำแปรญัตติไปในสภาใหญ่ อันนี้มันก็จะซ้ำซาก แล้วผมคิดว่ามันจะเสียเวลา แต่ถ้าท่านคิดว่าคำนี้เป็นคำระบายนคงไม่ปฏิบัติ แต่ถ้าท่านคิดว่าคำนี้เป็นคำเตือน คำบอก คำสอน หรือการแก้ในสิ่งที่ผิดให้ถูกต้อง ท่านควรรับทำเสียอย่างที่อาจารย์เจิมศักดิ์แนะนำ พวกผม ก็อยากจะทำวิถีคิดของท่านคิดอย่างไร แต่ท่านอย่าทำตัวว่าคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญนี้แยกตัวออกต่างหาก เป็นเจ้าขุนมูลนายระดับเหนือชั้นกว่ากรรมการคณะอื่น อันนี้เป็นความเจ็บปวดของ พวกเรานะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์พยายามจะแนะนำท่านแล้วท่านอีกว่า คิดพร้อมกัน คิดด้วยกัน เพื่อจะย่นเวลาในการประชุมสภาใหญ่และการแปรญัตติในสภาใหญ่ แต่ท่านก็ยังคิดว่าท่านเหนือกว่าจะไปทำเองคิดเอง แก้วตัวยังทันนะครับ คิดใหม่ก็ยังทัน ปฏิบัติตามที่เขาแนะนำก็ยังทันครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

หน้า ๕/๑

ประธาน : ผมขอระบายบ้างนะครับ ผมเรียนตรง ๆ อย่างอาจารย์เจิมศักดิ์ท่านว่า เรื่องในสภา ผมก็อยู่มานาน แล้วหลายท่านในที่นี้ผมเชื่อว่าไม่เคยอยู่ด้วย หรือแม้กระทั่ง ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ เคยอยู่ในสภา แต่ก็น้อยกว่าผม ในการประชุมสภากับการประชุมกรรมการ ไม่เหมือนกันนะครับ ผมขอเรียนอย่างนั้น และการอบรมสั่งสอนไม่สมควรนะครับ โต้ด้วยกันแล้วทั้งนั้น มีศักดิ์ มีสิทธิเหมือนกัน พูดจากันดี ๆ ได้ เรื่องที่จอตลอดไม่ได้อยู่ในรัฐธรรมนูญ พูดทำไม ต้องไปพูดที่สภา การประชุมนี้ะครับ เป็นการประชุมของท่านที่แปรญัตติ เพื่อจะมาหาข้อตกลงร่วมกันก่อนที่จะเข้าสู่สภาใหญ่ นี่เป็นหลักการของกรรมการ แล้วมาที่นี้ผมทราบนะครับ คณะกรรมการทุกท่านทราบ ท่านไม่ใช่ องค์การที่ ๑๓ เราทำงานอยู่ด้วยกัน อยู่ในที่แห่งเดียวกัน เรากำลังพิจารณาเรื่องรัฐธรรมนูญเหมือนกัน ความคิดความเห็นต่าง ๆ แสดงได้ะครับ แล้วต้องเคารพซึ่งกันและกัน การกล่าวหา การข่มขู่บังคับกัน ผมคิดว่าไม่สมควร นี่ผมจำเป็นต้องพูดอย่างนั้นะครับ เพื่อเราจะได้เริ่มต้นกันเสียใหม่ ท่านอยากจะพูดอะไร อยากเสนออะไร อยากจะแปรญัตติอย่างไร บอกมา แล้วท่านก็เสนอมาเป็นลายลักษณ์อักษร เราก็มีอยู่ เราก็ได้ปรับปรุงให้กับพวกท่านไปกว่า ๔๐ มาตรา ที่นี้ก็เหลือมาตราที่เราอยากจะรับฟังอีก ก็มาหารือกัน ก่อนที่จะประชุมสภาใหญ่ ที่นี้ที่ท่านจะมาบังคับบอกว่า กรรมการต้องตกลงวันนี้ มาตรานี้ต้องว่าอย่างนี้ ผมคิดว่าท่านให้เวลาเขาคิดสิครับ การที่เขาปรับว่า เขาจะไปพิจารณากันอีกครั้งหนึ่ง ต้องให้เวลาครับ เรื่องนี้ ไม่ใช่เรื่องเล่นะครับ รัฐธรรมนูญไม่ใช่มาตกลงกันง่าย ๆ หรือท่านจะมีความเห็นขัดแย้งอย่างไร ท่านก็บอกได้ ในทางฝ่ายกรรมการจะมีความเห็นอย่างไรก็บอกได้ และอันไหนที่ยังไม่เป็นข้อยุติท่านจะ สงวนไว้ ก็ไปว่ากันในสภาใหญ่ เรื่องก็แค่นั้นเอง ไม่เห็นมีอะไรมาก ที่ผมต้องพูดอย่างนี้ เพราะผมได้รับฟัง คำพูดที่ค่อนข้างจะไม่ดี นี่พูดกันจริง ๆ เหมือนว่าพวกผมเป็นลูกจ้าง สั่งให้ไปทำงาน มันต้องทำทุกอย่าง ตามที่นายจะสั่ง ไม่ใช่ครับ ผมเคยบอกแล้วว่า ศักดิ์และสิทธิเราเท่ากัน เรากำลังทำงานใหญ่ให้กับบ้าน กับเมือง เราจะมาเอาชนะคะคานกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ผมคิดว่าไม่ดีครับ พวกเรา ๓๕ คน ตุลาการแปรญัตติ ของท่าน ท่านไม่รู้หรือครับว่าพวกเราทำงานกันนามรุ่งนาค่าอย่างไร -----

คณะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วินา ๖/๑

วันหยุดเราไม่ได้หยุด ไม่ได้พูดเอาดีใส่ตัว ไม่ได้พูดว่าใครไม่ได้หยุดหรือใครได้หยุด แต่ข้อเท็จจริงคือเราทำงานกันมาจนกระทั่งเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ความคิดความเห็นจากประชาชนส่วนต่าง ๆ จากองค์กรต่าง ๆ เราก็ต้องรับฟังเขาด้วย ถึงได้เอามาประกอบการพิจารณา ความเห็นของ สสร. เราก็เอามา แต่ความเห็นของ สสร. นั้นอาจจะมาจากการรับฟังจากประชาชนส่วนหนึ่ง แต่อาจจะเป็นส่วนบุคคลหรือคณะบุคคล อีกส่วนหนึ่ง เพราะฉะนั้นต้องคลุกเคล้าผสมกันนะครับ อย่าเอาแต่ใจตัว ผมขอเรียนกับท่านตรง ๆ ผมไม่อยากจะเห็นความแตกแยกอะไรหรอก แต่ที่ต้องพูดอย่างนี้ก็เพราะรู้สึกว่ามีบางที่นั่น ๓๕ คนนี้จะต้องทำตามคำสั่ง จะเอาอย่างโน้น จะเอาอย่างนี้ จะต้องลงมติ กรรมการ ๓๕ คน มันเป็นเรื่องเป็นหน้าที่ของเขา ต้องแยกกันอย่างนี้ด้วยครับ นี่ก็เป็นสิ่งที่ผมอยากจะเรียนกับท่านนะครับ อยากให้งานมันเดินต่อไป พวกเราก็อดทน ท่านจะเสนออย่างไรที่ท่านก็คิดว่าจะน่าจะอยู่ที่นี่แหละครับ เพื่อให้เสร็จเป็นเรื่อง ๆ ไป และขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าข่มขู่บังคับกัน ยังมีสภาใหญ่ที่จะต้องไปพูดกันอีก ชั้นนี้เป็นเพียงชั้นที่จะมาทำความตกลงกัน และกรรมการยกย่องบางท่านก็บอกแต่ว่าความเห็นของท่านบางทีก็ต้องใช้เวลาในการคิดในการตกลงใจร่วมกันระหว่างกรรมการ เพราะเราร่างร่วมกัน ๓๕ คน คนใดคนหนึ่งจะไปบอกว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย อันนี้ก็คงไม่ได้หรอกครับ ก็ขอฝากท่านไว้ นะครับ เชิญครับ

นายเศวต ทินกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม เศวต ทินกุล สมาชิกสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ ตัวแทนเกษตรกรนครพนมครับ

อันดับแรกผมขอฝากท่านประธานนิดหนึ่งก่อนครับ เพื่อนสมาชิกอภิปรายเลยหรือว่าพูดหรือเลยไม่ได้เลยชื่อเสียงเรียงนามว่าเป็นใครมาจากไหน ผมอยู่ข้างหลังก็ไม่เห็นว่าเขาเป็นใคร ผมจำเสียงเขาไม่ได้ครับ ผมอยากจะให้ชานชื่อด้วยนะครับ เมื่อสักครู่ที่ท่านผู้มีเกียรติพูด กระผมก็ไม่รู้ว่าใครพูด และท่านประธานพูดกับใครนะครับ

แล้วอีกเรื่องหนึ่งครับท่านประธาน อยากทราบว่าเมื่อสักครู่นี้จะเข้าใจคลาดเคลื่อนกันเรื่องเคยอยู่สภากันยาว ไม่อยู่กันยาว หรือเคยเข้า ผมไม่เคยเข้าสภาไหน ๆ หลอกครับ นอกจากสภาอยู่แถวบ้านผม สภาพี่น้องประชาชน คือชื่อเราชื่อสภาร่างรัฐธรรมนูญนะครับ สภาร่างรัฐธรรมนูญก็ไม่เหมือนสภาผู้แทนราษฎร ไม่เหมือนวุฒิสภา ไม่เหมือนสภา สนช. ไม่เหมือนกันนะครับ อย่าเข้าใจผิดว่ามันเหมือนกัน ชื่อมันก็ไม่เหมือนกันแล้วครับ วิธีแปรญัตติ วิธีอะไรก็อยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว ปี ๒๕๔๙ นี้ครับ ที่ผมยกตัวอย่างนี้ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ อย่างเช่น สภาร่างรัฐธรรมนูญนี้โปรดเกล้าฯ ปี ๒๕๕๐ ไม่โปรดเกล้าฯ สนช. โปรดเกล้าฯ และ สว. สส. ไม่ได้โปรดเกล้าฯ คราวนี้พอโปรดเกล้าฯ บัญก็เป็นข้าราชการในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เครื่องแบบก็ไม่มีนะครับ มันก็ขัดต่อกฎหมาย มันเป็นอย่างนี้ผมยกตัวอย่างขึ้นมา นะครับ อันนี้เพี้ยนหรือเปล่า ประเทศไทยนักกฎหมายนี้ผมยังสงสัยนะครับเรื่องนี้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

วิชา ๖/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

อันดับต่อไปที่เป็นเรื่องสำคัญมาก คู่กัน ผมสงสัย ผมก็เอารัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาอ่านไปอ่านมาแล้วก็มาเทียบเคียงกับพวกเราทำกันอยู่นี้ครับ ท่านประธานทำไมถึงไม่ค่อยเหมือนกันกับรัฐธรรมนูญ เรากำลังละเมิดรัฐธรรมนูญอะไรหรือเปล่า หรือว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือเปล่า พอเสนอร่างกรรมการยกเว้นให้พี่น้องประชาชน ๑๒ องค์การเสร็จ แปรญัตติ ๑๒ คน ๑๐ คน ๑๑ คนก็ว่าไป เสร็จเรียบร้อยแล้วมาเต็มกันเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอะไรแบบนี้หรือครับ ผมก็เลยสับสน เพราะว่าผมความรู้น้อยครับท่านประธาน ผมก็เลยสับสนกันใหญ่เลยว่ทำไมมาชี้แจงก็ชี้ไป หรือมาชี้แจงเหตุผลเพื่อประกอบการพิจารณา ก็กลายเป็นจะมาเต็มกันเพื่อที่จะหาที่ลง ประชาชนเขาก็จะไม่ว่าเอาหรือครับว่าเราขัดต่อรัฐธรรมนูญ คือก็พันธกันไปแล้วว่มาชี้แจงก็ชี้แจง ชี้แจงเสร็จก็ไปสภาใหญ่ ก็ยกมือกันเลย ได้ ไม่ได้ ก็ว่ากันไป ธงพอมืออยู่แล้วก็ว่ากันไป อันนี้มาเกี่ยะเขี่ยะ ภาษาไทยเขาพูดอะไร ผมไม่รู้ละครับตรงนี้ ฝากประนีประนอมครับ -----

คณะกรรมการอัยการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๗/๑

แล้วก็อีกเรื่องหนึ่งนะครับ ฝากอีกนิดหนึ่งว่ารับฟังความคิดเห็นเขามา ความคิดเห็นนี้เหมาะสม มีเหตุมีผลหรือว่าเป็นความจริงหรือไม่ เป็นคนส่วนใหญ่หรือไม่ บางทีเหมือนกับทำโพลส์นะครับ ว่าคนทูปให้ทั่ว ไม่จำเป็นต้องเรียกคน ๖๕ ล้านคนมาพูดหรอก คนทูปให้ทั่วคือสาขาอาชีพ เป็นมุม เป็นประเทศ เขตจังหวัดอะไรประมาณเข้ามา แต่ว่าพฤติกรรมที่ผ่านมาไม่เป็นคนทูปให้ทั่วครับ เขาพวกตัวเองมาอย่างนี้ก็เลยลำบาก ก็เลยเป็นข้อขัดแย้งในเรื่องของว่า เป็นความต้องการของพี่น้องประชาชน ทั้งชาติหรือไม่

อันดับสุดท้ายฝากเลยนะครับ เมื่อสักครู่นี้ท่านประธานว่าไม่ใช่เรื่องเอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่บุคคลอื่นอะไรหรอกครับ ผมฝากเรื่องสุดท้ายครับคือว่า ถ้าท่านประธานและกรรมการยกย่องศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ผมเชื่อนะครับว่าเอาดีและแน่นอนครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ขอขอบคุณท่านเสวตนะครับ ผมถามนิดเดียวครับว่า เกียะเขียะ เมื่อวันก่อนท่านพูดภาษาอังกฤษ วันนี้ท่านพูดภาษาจีน เกียะเขียะนี้แปลว่าอะไร เพื่อคนบันทึกเขาจะได้แปลได้ครับ

นายเสวต ทินกุล : คืออย่างนี้ครับ ผมก็ไม่รู้ ผมจำคุณทักษิณมาครับท่านประธาน

ประธาน : ท่านศักดิ์ชัยครับ

นายศักดิ์ชัย อุ้นจิตติกุล : ขอขอบคุณครับท่านประธาน ผม ศักดิ์ชัย อุ้นจิตติกุล สสร. ครับ ท่านประธานครับ เนื่องจากว่าการดำเนินการมาตั้งแต่เมื่อวานตอนเย็นนี่นะครับ ก็มีรูปแบบที่ได้มีการตกลงกันเพื่อทำความเข้าใจ ซึ่งในรอบเช้าเมื่อวานนี้ถ้าไม่ผิดก็คือให้แต่ละกลุ่มพูด ๓๐ นาที แล้วก็สรุปกัน แต่มาในช่วงบ่ายเรามีการพูดคุยกันเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ติดต่อกันระหว่างกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ กับ สสร. และเพื่อเป็นการทำความเข้าใจถึงแนวคิดในการร่างรัฐธรรมนูญของกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ อีกทั้งผู้แปรญัตติเองก็อยากจะเสนอ แล้วก็นำเอาความคิด ๒ ส่วนนั้นมาหารือกัน และปรึกษากัน ผู้ขอแปรญัตติจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอธิบายว่าเหตุผลในการแปรญัตตินั้นเป็นอย่างไร ในขณะที่เดียวกันเราเองในฐานะ สสร. เราก็อยากฟังความคิดเห็นกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญว่าท่านคิดเห็นอย่างไร ท่านถึงได้เขียนมาตราตรงนี้ออกมา จากบรรยากาศเมื่อวานจะพบว่ามีหลายมาตราที่ผู้ขอแปรญัตติได้ขอถอน และกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญเองก็บอกว่าจะนำไปพิจารณา ประเด็นอยู่ตรงนี้นิดเดียวครับ ก็คือว่า ต้องการพิจารณาเดี๋ยวนี้หรือกลับไปพิจารณาแล้วกลับมาเล่าสู่กันฟัง มันอยู่ตรงนี้แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นการพูดออกไปจนยึดยวนี้ ผมเกรงว่าจะทำให้บรรยากาศของการที่เราจะพูดคุยกันในฐานะที่เป็นผู้ร่างรัฐธรรมนูญทั้งหมด แล้วรับผิดขอต่อประเทศชาติครั้งยิ่งใหญ่ครั้งนี้ ผมไม่อยากให้เสียบรรยากาศ ผมอยากให้บรรยากาศเป็นการพูดกันด้วยความเข้าใจ ความคิดเห็นมันแตกต่างกันได้ครับ แต่เราไม่ควรจะแตกแยก ส่วนความคิดเห็นที่แตกต่างกันจริง ๆ จนยอมกันไม่ได้ก็ไปว่ากันในสภาใหญ่ แต่วันนี้ผมอยากเห็น

คณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๗/๕

ภาพของการอธิบายว่า เราขอแปรญัตติด้วยเหตุผลอะไร แล้วกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญคิดอย่างไร บอกพวกเราด้วย เพราะว่าที่ผ่านมา สสร. ไม่รู้เลยครับว่าสิ่งที่กรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญร่างเป็น รายนามตราออกมานั้น กรรมการคิดอย่างไรและเจตนากรณีในการร่างรัฐธรรมนูญเป็นรายมาตรา นั้น ท่านคิดอย่างไร เพราะฉะนั้นผมอยากเห็นบรรยากาศอย่างนี้ ผมถือว่าเป็นแนวคิดที่ดี เพราะอย่างน้อยที่สุด คือได้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน สุดท้ายอันไหนที่เห็นไม่ตรงกันก็กลับไปสู่สภาใหญ่ แต่ไม่อยากจะให้ บรรยากาศว่าจะต้องเกิดนั้นเกิดนี้ ณ วันนี้ แต่ให้เกิดความเข้าใจ -----

คณะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

หน้าพร ๘/๑

ในขณะที่เดียวกันผมคิดเห็นว่า กรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญก็ควรที่จะชี้แจง แล้วประเด็นใดที่กรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญคิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะไปปรับแก้ ก็แจ้งพวกเราในฐานะผู้ขอแปรญัตติ ผมว่าอย่างนี้น่าจะเป็นทางออกที่ดีครับ ขอขอบคุณครับท่านประธาน

ประธาน : ผมเห็นด้วยกับท่านศักดิ์ชัย ขอขอบพระคุณนะครับ คืออย่างน้อยที่สุดทุกท่านผู้แปรญัตติกับกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ ขอแปรญัตติอย่างไร เหตุผลอย่างไร กรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญจะตอบให้ทราบ แล้วอันไหนที่มันยังจะต้องใช้เวลา ยังตอบไม่ได้ ผมก็คิดว่าภายในวันที่ ๗ วันที่ ๘ บางทีสิ่งเหล่านั้นเราอาจจะมาตกลงกันอีกหนหนึ่งก็ได้ครับ เรายังมีเวลาพอก่อนจะถึงวันที่ ๑๑ เพราะฉะนั้นวิธีการต่าง ๆ ผมคิดว่า เพื่อให้การประชุมเป็นไปด้วยความเข้าใจของทั้งสองฝ่าย แล้วเคารพความเห็นซึ่งกันและกันทั้งสองฝ่าย ก็อยากจะขอให้ดำเนินการอย่างที่ท่านศักดิ์ชัยเสนอขึ้นนะครับ คือท่านแปรญัตติในมาตราไหน ว่าด้วยเรื่องอะไร กรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญที่ร่างมาแล้วมีเหตุผลอย่างไร เราจะได้ชี้แจงให้ทราบ และอันไหนที่ตกลงกันได้ก็ตกลง ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็ไปว่ากันในสภาใหญ่ หรือก่อนจะเข้าสภาใหญ่ เราจะประชุมเฉพาะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ เพื่อหารือกันอีกที แล้วก็บอกกับท่านหรือเชิญท่านมาพูดจากัน ก่อนที่จะไปพูดกันในสภาใหญ่ครับ เมื่อสักครู่ที่ท่านสดศรีหรือครับ เชิญครับ แล้วท่านปกครองครับ

นางสดศรี สัตยธรรม : กราบเรียนท่านประธานนะค่ะ ดิฉัน สดศรี สัตยธรรม ดิฉันเพิ่งเข้ามาสู่สภานี้เป็นครั้งแรก แล้วดิฉันได้เห็นพฤติกรรมอะไรซึ่งมันแปลกประหลาด ซึ่งดิฉันอยู่ศาลมาดิฉันไม่เคยเจออย่างนี้ มันมีทั้งทางข้างหลัง ข้างหน้า อะไรกันวุ่นวายกันไปหมดนะค่ะ แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งดิฉันไม่เห็นด้วยที่จะมีการพูดแล้วออกไปทางสื่อว่า มีการชู้กันถึงว่าถ้าลงมติ ๖๐ คนเมื่อไร ก็จะล้มร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้เมื่อนั้น ทำไมเราไม่มีการสมานฉันท์กัน จริง ๆ แล้วข่าวที่ออกไปภาพพจน์ของกรรมการทั้ง ๑๐๐ คนเสียหายหมดเลย เราจะมีการแตกแยกกัน เรามีความรู้สึกว่ามันแบ่งเป็นกลุ่มนะค่ะ กลุ่มหนึ่งคือกลุ่มที่ไม่ใช่กรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มท่าน สสร. ซึ่งจริง ๆ แล้วทั้งสองกลุ่มก็เป็นกรรมการที่ทรงเกียรติทั้งหมดนะค่ะ แต่ข่าวที่ออกไปนี้เหมือนกับมีการข่มขู่กันว่า ถ้าไม่เป็นไปตามอย่างที่ว่า อาจจะรวมพวกกัน ๖๐ คน สามารถล้มรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ ถ้าเรามีแนวคิดอย่างนี้กันแล้ว กำลังใจของกรรมการทั้ง ๓๕ คนก็จะไม่เกิดขึ้น คือเราจะมีความรู้สึกว่า ถ้าท่านเล่นกันแบบนี้ เราจะร่างกันต่อไปเพื่ออะไร ข่าวที่ออกมาในลักษณะนี้ ดิฉันว่ามันทำให้สภาที่ทรงเกียรติหมดเกียรติลงไป อยากรู้ก็ตามถ้าวันนี้จะมีการพูดอย่างนี้กันอีก ดิฉันขอให้ท่านประธานพิจารณาดีกว่าค่ะ ว่าเราควร จะดำเนินการร่างต่อไปหรือไม่ เพราะว่าถ้าสมมุติว่ามีการบอก ๖๐ คนแล้วล้มแน่ สามารถ Tack team กันได้ขนาดนี้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ ๓๕ คนจะดำเนินการต่อไปนะค่ะ อันนี้ขอกราบเรียนว่า ดิฉันเพิ่งผ่าน

คณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นำพร ๔/๒

ประสบการณ์เป็นครั้งแรก แล้วเป็นประสบการณ์ที่คิดว่าไม่น่าจะเข้ามาอยู่ในสภานี้เลยนะคะ
กราบขอบพระคุณคะท่าน

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาต เสียมารยาทนิดเดียวครับ
ลัดคิวที่ปกรณนะครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย ครับ ผมว่าเราเสียเวลากับการพูดจาเพื่อที่จะจูนคลื่นเข้า
หากันนี้มากพอสมควรแล้วนะครับ มาตราที่มีการขอแปรญัตติได้มาก ผมอยากจะให้เข้าสู่เนื้อหาการประชุม
ได้แล้วครับ ผมว่าแค่พอสวมปากหอมคอแค่นี้เข้าใจกันหมดแล้วครับ โต้ ๆ กันหมดแล้วครับ ถ้าพูดยืดยาว
ไป ผมว่าเดี๋ยวก็จะมีกรจุดประกายอะไรกันขึ้นมาอีกครับ เสนอว่าเข้าวาระการประชุมเลยครับ

ประธาน : ขอบคุณท่านสุรชัยนะครับ แล้วก็ขอร้องท่านปกรณ ท่านวุฒิสาร หรือท่านพิสิฐ
อย่างไรก็ขอเข้าวาระการประชุมเลยนะครับ ตามมาตราที่ขอแปรญัตติไว้ครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นาพร ๙/๑

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตชี้แจงคุณสดศรีนิดเดียว
ในข้อเท็จจริงไม่มีใครออกไปให้สัมภาษณ์กับสื่อแม้แต่น้อย ผมไม่ได้พูดแม้แต่คำเดียว ในข้อเท็จจริง
เมื่อวานนี้ท่านรองประธานทำหน้าที่ประธานที่ประชุมจะยืนยันได้ว่าผมไม่ได้พูดอย่างนั้น แม้กระทั่งใน
ที่ประชุมก็ไม่ได้พูดเช่นนั้น ผมคิดว่าอาจารย์สดศรีต้องระมัดระวังนิดหนึ่งเวลาที่ดูข่าว เพราะว่าสื่อมวลชน
จะมีเนื้อที่จำกัดก็จะพยายามใส่อะไรให้มันกระชับ เช่นเดียวกับที่อาจารย์สดศรีไปออกช่อง ๑๑ มันก็มีข่าว
ออกมากกลายเป็นว่า อาจารย์สดศรีเป็นคนเปิดประเด็นก่อนในเรื่องนิรโทษกรรม ซึ่งอาจารย์สดศรีก็ไม่ได้เป็น
คนพูด ผมกำลังตรวจสอบเทปอยู่ อาจารย์สดศรีก็คงไม่ได้เป็นคนพูดก่อน แต่ว่ามันมีการคุยกันก่อนหน้า
ที่จะเข้า แล้วคุณอดิศักดิ์ ศรีสม ก็หยิบขึ้นมาไปถาม พลเอก สนิธิ ขึ้นมาโดยที่ไม่มีใครรู้ตัว เรื่องทั้งหมดนี้
ผมคิดว่าต้องระมัดระวังนิดหนึ่ง เพราะว่าคำว่า ๖๐ ผมไม่ได้พูดในนัยนั้นเลย ผมไม่ต้องอธิบายนะครับ
ท่านประธาน แต่ว่าท่านรองประธานทำหน้าที่ประธานนั่งอยู่ข้าง ๆ จะยืนยันได้ว่าผมไม่ได้พูดนัยในเรื่องของ
การล้มอะไรเลย ผมพูดในนัยว่า เรื่องของการแปรญัตติ จริง ๆ พวกผมแปรญัตติได้ แล้วเขาชวนกันว่าถ้าเรา
คุยกันเลยดีไหมว่าจะแปรญัตติอย่างไร เราไปตกลงกันเลย ๖๐ คนว่าจะแปรญัตติอย่างไร แล้วผมก็เลยยัง
บอกว่าอย่าเพิ่งคุยเลย เราไปฟังยกร่างกันก่อน ผมพูดอย่างนั้นใช่ไหมครับ แล้วก็ไปฟังยกร่างเมื่อเขา
เห็นด้วยกับเราจะได้ไปต้องรอกในสภาให้ถึงเวลาอย่างนั้นเสียก่อน ถ้า ๖๐ คน สามารถที่จะแปรญัตติได้
ผมพูดในมุมที่ว่าแปรญัตตินะครับ ไม่ได้ล้มอะไรนะครับ ท่านผู้ทำหน้าที่ประธานกรุณาเคลียร์ประเด็นนี้
นิดหนึ่งเท่านั้นแหละครับ

ประธาน : เอาล่ะครับไม่ต้องเคลียร์ ผมทราบเรื่องหมดแล้วนะครับ ก็ขอให้ทุกฝ่ายเข้าใจ
กันก็แล้วกัน ไม่มีอะไรแล้วครับ ถึงแม้ว่าข่าวมันจะคลาดเคลื่อน ข่าวผิดพลาด หรือว่าเข้าใจผิดพลาด
อย่างไรก็ขอยุติไว้เพียงเท่านั้นนะครับ มาเข้าเรื่องของเราดีกว่า อยากรู้รัฐธรรมนูญมันต้องทำให้เสร็จ
และความเห็นของท่านในการแปรญัตติก็มีความสำคัญ เพราะเราก็ยกย่องรัฐธรรมนูญ เราก็อยากฟัง
ความเห็นของท่านและท่านก็อยากฟังความเห็นของกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ วันนี้เราจะแลกเปลี่ยน
กันตรงนี้ อันไหนผ่านไปได้ก็ผ่าน อันไหนผ่านไม่ได้ บางทีอาจจะนัดอีกสักหนในวันที่ ๗ วันที่ ๘ มาว่ากัน
อีกทีนะครับ ผมขอดำเนินการตามนี้แล้วกัน เชิญครับ

นายปกรณ์ ปรียากกร : อาจารย์ครับ ผมหรือครับ

ประธาน : พูดไปตามมาตราได้ไหม

นายปกรณ์ ปรียากกร : ผมพูดตามมาตรา ๔๓ คือผมฟังแล้วก็จะพูดตามมาตรา
เท่านั้นเองครับ ไม่ได้พูดในบรรยากาศนี้ คือที่ท่านสุชัยแปรญัตติมา ในส่วนของการคุ้มครองผู้ทำงาน
ในพรรคนะผมมองว่า มันเป็นภาษาที่ใช้เป็นการทั่วไป ถึงแม้ว่าในบางกรณีนั้นอาจจะภาษาเฉพาะ
ก็ตาม แต่ว่าในเวลาเนี้ยมักจะมีการใช้คำว่า ผู้ทำงาน ในเกือบจะทุกวงงาน ไม่ว่าจะป็นวงงานเล็กหรือ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นาพร ๙/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วงงานใหญ่ เพราะฉะนั้นมันอาจจะเป็นความหมายที่กว้างขวางเกินไปนะครับ ถ้าขอได้ผมคิดว่าอาจจะต้อง
ขอตรงนี้

ส่วนในเรื่องของการแข่งขันและการร่วมมือกันนั้น ผมเห็นด้วยนะครับ ซึ่งเราใส่เข้าไปแล้วก็
อาจจะไม่ไปติดขัดอะไร เพราะคำว่า ผู้ทำงาน อาจจะไปอยู่กับเรื่องอื่น ๆ ที่มันมีอยู่แล้วได้ เป็นการคุ้มครอง
ทางด้านต่าง ๆ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริยรัตน์ ๑๐/๑

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ ประเด็นที่ท่านสุชัยได้ชี้แจงเรื่องของการคุ้มครองผู้ทำงาน เราจะยกตัวอย่างกรณีจำกัดสิทธิของคนต่างด้าว เพื่อคุ้มครองแรงงานไทย เมื่อก็คณะสุชัยก็ได้ซักถามว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เราคุ้มครองต่างด้าวด้วย หรือเปล่า คุ้มครองชาวต่างประเทศด้วยหรือเปล่า ผมก็ขอยกมาตรา ๕ มาตรา ๕ เขียนไว้ว่า ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในการคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน เพราะฉะนั้นผมก็เข้าใจว่าที่เราเขียนนี้เราเขียนเพื่อสิทธิเสรีภาพของคนไทยในเรื่องจำกัดสิทธิของต่างด้าว หรือต่างประเทศ ไม่น่าจะเป็นประเด็นในที่นี้นะครับ เพราะฉะนั้นสิ่งที่คณะสุชัยเป็นห่วงตรงนี้ก็อยากจะขอซักถามว่า นอกเหนือจากเรื่องการไปจำกัดสิทธิของคนต่างด้าว มีประเด็นเรื่องอื่นอีกไหมครับ ที่คิดว่าตรงนี้น่าจะคล้ายได้

นายสุชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมขอชี้แจงเพิ่มเติมนะครับ ท่านถามว่ามีประเด็นอื่นไหม ก็ต้องเรียนว่ามีประเด็นอื่นอีก ยกตัวอย่างเช่น การจำกัดการประกอบกิจการบางประเภทในสถานประกอบการที่มีผู้ทำงานตามที่กฎหมายแรงงานกำหนดไว้ เช่น แรงงานเด็ก แรงงานสตรี สถานประกอบการนั้นจะถูกจำกัดการประกอบกิจการบางอย่างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่เขียนตรงนี้ไม่ชัดเจนก็อาจจะมีปัญหาว่า กฎหมายระดับพระราชบัญญัติขัดกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งก็จะมีผลในการตีความว่า กฎหมายเหล่านั้นใช้บังคับไม่ได้ นี่คือตัวอย่างเพิ่มเติมครับ

ประธาน : มาตรานี้จะมีส่วนผู้ใดให้ความเห็นอย่างไรบ้างครับ

นายอัคร จารุจินดา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ เป็นอย่างนี้ได้ไหมครับ คือโดยหลักการของคณะกรรมการไม่พยายามที่ไปจำกัดสิทธิเสรีภาพประชาชนเพิ่มขึ้นจากเดิม ตอนนี้สิ่งที่ท่านสุชัยได้กรุณาเสนอขึ้นมาใหม่คล้าย ๆ เป็นเรื่องใหม่ ซึ่งคณะกรรมการเองก็ไม่ได้พิจารณาตั้งแต่ต้น จะขออนุญาตรับไปดูเพื่อความรอบคอบสักครั้งหนึ่งก่อน ก่อนที่จะพิจารณาแล้วก็ชี้แจงให้ทราบ เพราะว่า อย่างเช่นตอนท้ายที่ท่านสุชัยเติมเรื่องความร่วมมือกัน แต่ไปบัญญัติอยู่ตอนท้าย นั้นความหมายค่อนข้างกว้างและอาจจะไม่ได้ตรงตามที่ท่านสุชัยต้องการว่า ความจริงความร่วมมือกันเพื่อการผูกขาดมากกว่า ไม่ใช่ร่วมมือกันโดยปกติของการประกอบวิชาชีพแบบหอการค้าหรือสมาคมการค้า ซึ่งเขาคงจะร่วมมือกันได้ ตรงนี้อยากจะขอไปดูเพื่อความรอบคอบยิ่งขึ้นนะครับ

นายสุชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ ไม่ขัดข้องครับ แต่ว่าท่านอย่าลืมว่าเรามีคำว่าไม่เป็นธรรม เพราะฉะนั้นถ้าร่วมมือกับหอการค้าไม่ได้เป็นการผูกขาดหรือไม่ได้เป็นการสร้างความไม่เป็นธรรมให้กับสังคม มันก็ไม่เข้าเงื่อนไขอยู่แล้ว มีคำว่า ไม่เป็นธรรม ขยายความอยู่แล้วครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริยรัตน์ ๑๐/๒

นายอัคร จารุจินดา : ขออนุญาตแปรญัตติมาตรา ๔๔ ครีบ มีท่านพิเชียวกับท่านวิชัย
แล้วก็ท่านสุรัชย์ครีบ

นายสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมขออนุญาตก่อนแล้วกันนะครีบ มาตรา ๔๔ ที่ผม
แปรญัตติเพิ่มเติมนั้นก็เพื่อความชัดเจนเท่านั้นเองว่า ข้อความเดิมที่บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับ
หลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน รวมทั้งมีหลักประกันในการดำรงชีพ นั้น ต้องการ
ให้มีความชัดเจน ทั้งนี้ เพื่อให้พี่น้องประชาชนอ่านแล้วเข้าใจได้ทันทีว่า สิ่งที่เขาจะได้รับจากรัฐธรรมนูญ
มาตรานี้คืออะไร ฉะนั้นประเด็นที่ผมขอแปรญัตติก็คือขยายความคำว่า หลักประกัน ในการดำรงชีพ
หมายถึง หลักประกันรายได้และสวัสดิภาพในการทำงานและสวัสดิการสังคมในการดำรงชีพ ทั้งในระหว่าง
การทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงานครีบ

นายอัคร จารุจินดา : เรียนท่านสุรัชย์นิดหนึ่งครีบ กราบเรียนหาหรือท่านกรรมการ
ด้วยครีบ คือถ้าเดิมคำว่า หลักประกันรายได้ ไป มันเท่ากับว่าบุคคลทุกคนในประเทศไทยนั้นจะต้องมี
หลักประกันที่รัฐจะต้องจ่ายรายได้ขั้นต่ำให้เสมอไม่ว่าจะทำงานหรือไม่ทำงาน ผลมันจะไปไกลกว่าที่นึกคิด
นะครีบ เพราะความจริงบทบัญญัติมาตรานี้คือคุ้มครองเรื่องการทำงานหรือการประกอบอาชีพของเขาว่า
เขาจะต้องได้รับหลักประกันในสิ่งที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ถ้าอย่างนั้นผมต้องขอให้ท่านชี้แจงเพิ่มเติมแล้วว่า หลักการที่ท่านยกร่างรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ นี้ขึ้นมา ท่านมีหลักการในการประกันอะไรให้กับประชาชนที่ท่านร่างไว้เดิม ก็คือจะให้หลักประกันในการดำรงชีพ ทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นวัยการทำงาน ในหลักการของท่าน ท่านให้หลักประกันอะไรกับประชาชนครับ เพราะผมอ่านแล้วไม่เข้าใจ เราไปรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนมา ประชาชนบอกไม่เข้าใจ คำว่า หลักประกัน ที่ท่านกำลังเสนอผ่านร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้มันคืออะไร เขาต้องการความชัดเจน ทีนี้ถ้าท่านบอกว่าแปรญัตติอย่างผม เขียนอย่างผมแล้วมันกว้างเกินไป ท่านต้องอธิบายให้ประชาชนฟังได้ว่า คำว่า หลักประกัน ตามร่างเดิมของท่านหมายถึงอะไร ท่านจะให้อะไรกับประชาชน ผมจะได้ไปขยายความต่อได้ครับ

ประธาน : เชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วรรณไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ไพบูลย์ วรรณไพฑูรย์ ที่แปรญัตติในเรื่องมาตรานี้ ผมเข้าใจว่าในหมวดที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพ คงต้องควบคู่ไปกับในหมวด ๕ ในหมวดว่าด้วยแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐต้องดูคู่กันไป อย่างเช่น ในมาตรานี้ที่ขอแปรญัตติในเรื่องของหลักประกันรายได้ สวัสดิภาพในการทำงาน สวัสดิการสังคม ก็คือบุคคลทุกคนจะมีสิทธิอย่างที่ท่านรองเลขาธิการได้ชี้แจงไป ถ้าดูควบคู่ไปกับมาตรา ๘๓ ที่ว่า รัฐต้องดำเนินการแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ มันจะมีอยู่หลายอย่าง เช่น ใน (๔) ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ จัดระบบแรงงาน แล้วก็จัดระบบประกันสังคม รวมทั้งคุ้มครองให้ผู้ทำงานมีคุณค่าอย่างเดียวกัน ได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ ตรงนั้นแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐมันจะเป็นบทขยายความในเรื่องของสิทธิเสรีภาพ อย่างมาตราเมื่อสักครู่ที่ผ่านมา ที่ฝ่ายเลขานุการรับไปดู

ผมขออนุญาตย้อนนิดหนึ่ง มาตรา ๔๓ ที่ว่า การคุ้มครองผู้ทำงานและการร่วมมือกัน มันก็จะอยู่ในฐานมาตรา ๘๓ นี้เองว่า การคุ้มครองในเรื่องนี้มันจะอยู่ในหลายอนุมาตราด้วยกัน เช่น ใน (๑๒) ที่ผ่านมา และยังมีใน (๖) กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค ความจริงในเรื่องเหล่านี้ตามที่ผมได้เคยมีประสบการณ์ในชั้นของการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ท่านจะดูควบคู่กันว่า สิทธิมันจะได้ทุกคนไหม แล้วก็แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐมันว่าอย่างไร เราจะคู่กันเสมอครับ เพราะว่าตามที่แปรญัตติมา ผมก็เห็นว่าทางคณะกรรมการก็พยายามที่จะทำหน้าที่อย่างดีที่สุด และตรง ๒ จุดนี้มันสามารถที่จะโยงและอิงไปใช้ได้ บางอย่างมันไปวางในเรื่องของสิทธิเสรีภาพแบบเต็มที่ และแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐมันขาดไป มันจะประสบปัญหาในการที่จะถูกเรียกร้องโดยที่ไม่มีแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ แต่ถ้าสิทธิเสรีภาพเรากำหนดกว้าง ๆ แล้วแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ เพราะมันต้องใช้สภาวะ มันต้องรองรับกันทั้งสอง เพราะฉะนั้นในคำแปรญัตติก็เป็นเจตนาที่ดีที่พยายามที่จะทำให้สมบูรณ์ แต่ผมเห็นว่าถ้าไปเขียน

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จงถนอม ๑๑/๒

ไว้แล้วมันมีสภาพบังคับที่เจาะจงเกินไป โดยที่ไม่เปิดโอกาสให้แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่จะบัญญัติ
รองรับตรงจุดนั้น ผมก็คิดว่าบัญญัติกว้าง ๆ อย่างที่คณะกรรมการได้ดำเนินการไว้ก็ครบถ้วนตามที่
ผู้แปรญัตติประสงค์ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านวุฒิสาร ท่านพิสิฐ แล้วก็ท่านสุพจน์ครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ดันไชย : กราบเรียนท่านประธาน ผม วุฒิสาร กรรมการ
ขออนุญาตแสดงความเห็นเรื่องมาตรา ๔๔ เพื่อให้ท่านสุรชัยได้พิจารณา จริง ๆ มีการหารือเยอะ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเดิมเรื่อง เมื่อพ้นภาวะการทำงาน เพราะฉะนั้นในมาตรานี้จึงได้ไปกำหนดเรื่องของ
หลักประกันเอาไว้ว่า ให้ออกกฎหมายมารับ ซึ่งจะอยู่ในบทเฉพาะกาล มาตรา ๒๙๓ ว่าต้องออกกฎหมาย
ภายในหนึ่งปี เหตุผลหลัก ก็คือว่าคงต้องกลับไปพิจารณากับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น กฎหมาย
ประกันสังคม ซึ่งปัจจุบันมีสถานะของการรับรองสิทธิ รวมทั้งภาวะการว่างงาน การรับรองสิทธิเหล่านี้ -----

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นหลักก็คือว่า หลักประกันในการดำรงชีพก็คงอยู่ในกรอบของวิชาการที่ว่าด้วยเรื่องของหลักประกัน เรื่องของความมั่นคงทางสังคม แต่ประเด็นที่ท่านสุรชัยขอเติมเรื่องสวัสดิการสังคม กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ผมเองเห็นว่าสิทธินี้ได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้วในอีกหลายส่วนครับ เช่น สิทธิในการรับบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐในส่วนที่ ๙ ซึ่งอันนี้ก็หมายถึงเรื่องของสวัสดิการสังคมทั้งหมด เพราะฉะนั้นในส่วนที่ ๖ เองคงครอบคลุมอยู่เฉพาะหลักประกันในเรื่องของสภาพการทำงานเท่านั้น ส่วนว่าในรายละเอียดเราได้กำหนดเอาไว้ว่าอยู่ในกรอบที่จะต้องออกกฎหมายภายใน ๑ ปีครับ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลีธรรม เมื่อสักครู่นี้จริงอาจารย์วุฒิสภาได้ชี้แจงไปเกือบหมดแล้ว ผมขอเติมเพียงประเด็นเดียวที่คุณสุรชัยได้เสนอขึ้นมาจะครับว่าคำว่า หลักประกันรายได้กินความลึกซึ้งกว้างขวาง แล้วก็นำไปสู่ปัญหาเป็นอย่างมากได้ ถ้าไปเขียนตรงนี้ เพราะว่ารายได้ของคนแต่ละคนก็ไม่เท่ากัน แล้วก็ถ้าหากไปเขียนว่ามีหลักประกันรายได้ ก็จะต้องเกิดข้อโต้แย้งอย่างมากนะครับ และตรงนี้ก็เป็นเรื่องของสิทธิเสรีภาพ และก็ในเรื่องของแนวนโยบายแห่งรัฐ จริง ๆ เราก็มีส่วนหนึ่งของประกันสังคมที่ว่าด้วยเรื่องของการประกันว่างงานอยู่พอสมควรนะครับ แต่ตรงนี้ผมคิดว่าถ้อยคำตรงรายได้ตรงนี้จะมีความปัญหา

นายสุทจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ผม สุทจน์ ไข่มุกด์ อย่างที่ท่านกรรมการ ๒ ท่านได้อภิปรายไปแล้ว ผมก็มีความเห็นด้วยนะครับ และผมอยากจะเพิ่มเติมว่าถ้าบัญญัติอันนี้ลงไป มันจะเป็นภาระแก่ทางการเงินกับรัฐบาลอย่างมหันต์เลยนะครับ และนอกจากนี้ผมว่าในส่วนที่ ๙ มันมีเรื่องสิทธิในการได้รับบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐ มาตราต่าง ๆ ก็บัญญัติว่าให้สิทธิแล้วก็บริการสาธารณสุขต่าง ๆ รวมทั้งมาตรา ๕๒ ก็บอกว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ อันนี้มันก็ค่อนข้างที่จะคลุมได้หมดนะครับ หมายความว่าหลังจากที่เขาอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ เขาก็มีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากรัฐอยู่แล้ว ผมคิดว่าอาจจะไม่จำเป็นที่จะเติมคำอย่างที่ท่านผู้แปรญัตติขอมานะครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธาน ผมขอชี้แจงเพิ่มเติมครับ สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย อีกครั้งนะครับ ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า แนวคิดในการที่กลุ่มที่ ๖ และผมเชื่อว่าทุกกลุ่มในการยื่นคำขอแปรญัตตินั้นเรามีแนวคิดเดียวกัน และผมเชื่อว่าตรงกันหมด ก็คือแนวคิดในการที่จะทำอย่างไรให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นรัฐธรรมนูญที่เอื้อประโยชน์ต่อชาติกับประชาชนมากที่สุด แล้วเป็นรัฐธรรมนูญที่อ่านแล้วประชาชนเข้าใจง่าย แล้วเข้าใจได้ทันที ไม่ใช่แต่เฉพาะพวกเราเองนะครับ สสร. ๑๐๐ คน อ่านแล้วยังต้องมาแลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน แต่ผมอยากจะให้ท่านคิดถึงประชาชน ๖๐ ล้านคน ที่ท่านบอกว่าอ่านมาตรา ๔๔ แล้วต้องโยงไปมาตรา ๔๓ ต้องโยงไปแนวนโยบายพื้นฐาน

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ

พฤษภาคม ๑๒/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แห่งรัฐแล้วถึงจะเข้าใจ ประชาชนทั้งประเทศไม่เข้าใจหรอกครับ ทำอย่างไรท่านจะเขียนรัฐธรรมนูญแล้วอ่านแล้วให้มันเข้าใจกระบวนการในมาตรานั้นได้ทันที ตรงนี้คือประเด็นซึ่งผมได้เรียนแล้วว่า ท่านเองเป็นคนยกร่าง ท่านเป็นคนนำเสนอมาก่อน โดยท่าน ผมไม่ได้เป็นคนเปิดประเด็น มาตรา ๔๔ ขึ้นมาเลยนะครับ โดยรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ก็ไม่มี เรากำลังจะเอาตรงนี้ไปชูเป็นประเด็นกับพี่น้องประชาชนว่า มาตรา ๔๔ คือสิ่งที่ดีกว่ารัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ตรงที่ว่าเรากำลังจะให้หลักประกันกับพี่น้องประชาชน แล้วมันคนละเรื่องกับเรื่องผู้สูงอายุหกสิบปีอย่างที่ท่านสุพจน์ ไข่มุกด์ ชี้แจงไปเมื่อสักครู่นะครับ มาตรานี้เรากำลังพูดถึงหลักประกันของคนทำงาน ไม่ใช่ผู้สูงอายุครับ มันคนละเรื่องกัน เรากำลังจะบอกว่า จากนี้ไปรัฐประเทศไทยจะให้การคุ้มครองผู้ทำงานทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน นั่นคือประเด็นของมาตรานี้ครับ

ส่วนที่ท่านพิสิฐบอกว่า เขียนคำว่า รายได้ เข้าไป แล้วเดี๋ยวไม่รู้เทียบรายได้กันไม่ถูก เพราะมันมีรายได้ต่างระดับกัน แล้วก็จะไปก่อให้เกิดปัญหาเรื่องงบประมาณของแผ่นดิน ผมเรียนท่านครับว่า มาตรา ๔๔ นั้น เรากำลังพูดถึงหลักประกันในการดำรงชีพเท่านั้นนะครับ ในการดำรงชีพเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่ได้แปลว่า เมื่อผมใส่คำว่า รายได้ เข้าไปแล้วจะต้องไปวัดรายได้ของเศรษฐีกับยาก เราบอกว่าหลักประกันรายได้ในที่นี้ เศรษฐีอยู่กินอย่างหนึ่ง ยากอยู่กินอย่างหนึ่ง มันมีได้เป็นเช่นนั้น ท่านประธาน มันมีคำขยายต่อท้ายนะครับว่า เฉพาะในการดำรงชีพเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผมว่าตรงนี้มีสื่อสารเข้าใจได้อยู่แล้วนะครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ส่วนเรื่องงบประมาณถ้าเรากล้านำเสนอแล้ว ในที่สุดสุดท้ายเราไปติดขัดบอกว่ามีปัญหาเรื่องงบประมาณ ผมว่าอย่างนี้ก็ไม่ต้องทำอะไรเลยครับ ทุกอย่างมันก็ต้องใช้งบประมาณทั้งนั้นครับ นี่คือประเด็นที่ผม บอกว่าถ้าเรากล้านำเสนอแล้วเราคิดว่าเรากำลังจะขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่จุดที่จะให้พี่น้องประชาชนอยู่ ดีกินดีขึ้นนะครับ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องหางบประมาณ ไม่อย่างนั้นเราก็เขียนรัฐธรรมนูญแล้วในที่สุด เราก็บอกว่าไม่มีงบประมาณแล้วทำไม่ได้ ในที่สุดทั้งหมดมันก็คือได้แค่นามธรรมเท่านั้นเอง กราบเรียนครับ

ประธาน : มีท่านพิเชียนและท่านวิชัยขอแปรญัตติ เชิญครับ

นายชวลิต หมั่นนุช : ท่านครับ คือผมขออนุญาตกราบเรียนปรึกษาท่านประธานครับ ใน กรณีที่มาตรามีผู้ขอแปรญัตติหลายท่านนี่นะครับ จะขอปรึกษาท่านประธานว่าให้ผู้ขอแปรญัตติเสนอ เหตุผลให้หมด แล้วก็ทางกรรมาธิการกรุณาตอบชี้แจงจะดีกว่าไหมครับ เพราะมีบางประเด็นที่เกี่ยวข้องกัน ด้วยครับ จะได้คำตอบที่เดียวเลยนะครับ ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : เข้าใจว่าของกลุ่มท่านวิชัยกรรมาธิการรับไว้แล้วนะครับ ทั้งนี้ตามที่กฎหมาย บัญญัติ ที่ท่านแปรไว้ เรารับนะครับ มาตรานี้ชี้แจงกันทั้ง ๒ ฝ่ายแล้ว ของกลุ่มท่านพิเชียรหรือครับ เชิญครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : ผม อรรถรัตน์ รัตนจันทร์ ครับ ขออนุญาตกล่าวแทนท่าน พิเชียรครับ ในเรื่องนี้ทางกลุ่มได้ขอให้เพิ่มเติมมาตรา วรรคสอง เป็น บุคคลที่เป็นอาสาสมัคร ต่าง ๆ ที่ ปฏิบัติงานช่วยเหลือทางราชการ คณะกรรมการชุมชนควรได้รับสวัสดิการและค่าตอบแทนจากรัฐ ตรงนี้เรา ได้มาจากการไปรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่น ในจังหวัด ซึ่งมีข้อเรียกร้องมาในลักษณะที่ว่า บุคคลที่เข้าไปอาสาสมัครมาทำงานเพื่อชุมชน เพื่อบ้านเมือง ปรากฏว่าเขาเหล่านั้นส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับ ค่าตอบแทน ไม่ได้รับสวัสดิการในตรงนั้นนะครับ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องในส่วนของเทศบาล อย่างเช่น ประธาน ชุมชน อย่างนี้เป็นต้น ปรากฏว่าตรงนี้ไม่มีเงินตอบแทน ในขณะที่เดียวกันในส่วนของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่ง ทำงานในลักษณะหน้าที่ที่ใกล้เคียงกัน ตรงนี้มีค่าตอบแทนมีอะไรให้呢ครับ ตรงนี้ก็เลยอยากจะเพิ่มเข้า ไปว่าเขาเหล่านั้นเข้ามาเป็นผู้เสียสละแล้วเขาก็สมควรที่จะได้รับสวัสดิการตอบแทนจากรัฐบ้างครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านไพโรจน์ครับ

นายไพโรจน์ พรหมลาสน : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมคิดว่าชื่อก็บอกแล้วนะครับว่า เป็นอาสาสมัคร และคำว่า อาสาสมัคร จะมีหลายประเภท หลายรูป หลายแบบนะครับ ถ้าหากว่าเราให้ อาสาสมัครอย่างใดอย่างหนึ่ง ใ้โ้ต้องจ่ายเงินอีกเยอะเลยนะครับ อาสาสมัครป้องกันบรรเทาสาธารณภัย อาสาสมัครของกรมพัฒนาชุมชน มีเยอะแยะเลย มันต่างกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

นะครับ ซึ่งเขาเข้ามาตามกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่น แล้วก็มีตำแหน่งหน้าที่ มีค่าตอบแทนอะไรให้นะครับ ซึ่งผมคิดว่าอันนี้อาจจะเรียนว่าถ้าเป็นเช่นนั้นมันต้องมีลักษณะเหมือนกันครับ ไม่เช่นนั้นมันจะทำให้เราต้องจ่ายอะไรอีกเยอะแยะ ซึ่งขณะนี้มันก็รับกันไม่ไหวอยู่แล้วนะครับ นั่นเป็นประการแรก

ประการที่สอง ผมอยากจะขอถือโอกาสนี้เรียนเลยครับ เพื่อความรวดเร็วในการพิจารณา นะครับ เนื่องจากมีหลายมาตรา และผมคิดว่าในการพิจารณาของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญนั้น เราได้พิจารณาเรียงมาตรา แล้วก็ได้ดูแล้วว่าอันไหนที่เราจะแก้ไข ไม่แก้ไข เพราะเหตุใด ฉะนั้นก่อนที่จะให้ผู้แปรญัตติชี้แจงผมอยากจะขอความกรุณาท่านเลขาคือชี้แจงไปก่อนเลยว่ามาตรานี้ที่เราไม่แก้ไขเพราะอะไร ลั่น ๆ แล้วก็ถ้าพอใจท่านก็ไม่ต้องชี้แจงก็ได้ หรือท่านไม่พอใจอยากชี้แจงเพิ่มเติม มันจะเร็วขึ้นครับ ไม่อย่างนั้นเล่มนี้ต้องใช้เวลาอีกเยอะครับ ผมขอถือโอกาสนำเรียนครับ

เลขานุการ : ขออนุญาตผ่านมาตรา ๔๔ นะครับท่านสุรชัยครับ คุยกันไปทราบเหตุผลกันไปแล้วนะครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เดี่ยวผมขอขั้ดท่านเลขานิดหนึ่ง ที่ผ่านไปแล้วผมขอเรียนว่าในส่วนของผม อย่างเช่นที่ผมเรียนในที่ประชุมไปเมื่อวานนะครับ มาตราไหนที่ท่านผ่านไปแล้วก่อน ท่านชวนไปก่อน ท่านขอรับไว้พิจารณาก่อน นั้นหมายความว่าผมขอสงวนคำแปรญัตติไว้ทั้งหมดเลยนะครับ

เลขานุการ : ท่านไม่ต้องพูดรายมาตราอยู่แล้วครับ สงวนทุกมาตรานะครับ แม้แต่เรื่องที่เราไว้พิจารณาท่านก็ต้องสงวนเหมือนกันเพราะว่าเมื่อวานที่คุยกัน เวลาไว้พิจารณา เวลาไปเขียนก็อาจจะมีคำที่ไม่ตรงกันด้วยนะครับ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จีพร ๑๔/๑

ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา : กราบเรียนท่านประธาน ผม จรัส สุวรรณมาลา ครับ ผมขอเพิ่มข้อความในมาตรา ๔๕ เพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้นครับ มาตรานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลนะครับ ขอเพิ่มข้อความการคุ้มครองสิทธิข้อมูลส่วนบุคคล ท่านเดิมค่านั้นเข้าไปด้วยนะครับ ข้อมูลส่วนบุคคล ความจริงข้อความที่เพิ่มเข้าไป เป็นข้อความที่บัญญัติไว้แล้วในมาตรา ๓๕ เพราะฉะนั้นก็เพียงแต่ให้สอดคล้องกับมาตรา ๓๕ เท่านั้นเอง ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในหลักการครับ ขอบคุณครับ

เลขานุการ : เรียนท่านอาจารย์จรัสว่า เราใส่เรื่องข้อมูลส่วนบุคคลไปอยู่ในมาตราว่าด้วยข้อมูลข่าวสารทางราชการนะครับ ส่วนมาตรา ๓๕ นั้นเราตัดทิ้งแล้วนะครับ ขออนุญาตเรียนอย่างนี้ว่า เห็นด้วยกับเรื่องการใส่เรื่องข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนะครับ แต่ว่าขอย้ายไปอยู่ในหมวดว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารนะครับ ถ้าอย่างนั้นผมตัดไป มาตรา ๔๖ ได้ไหมครับ ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เหมือนกันครับ เพื่อความรวดเร็ว เรียนท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เบื้องต้นว่า มาตรานี้ทางกรรมาธิการดูแล้ว แล้วก็เห็นชอบด้วย ได้นำไปแก้ไขอยู่ในมาตรา ๔๖ แล้วครับ พรรคแรกใช้ไหมพรรคสุดท้ายเราไม่รับใช้ไหม

นายอัคร จารุจินดา : พรรคแรกที่ให้เดิมว่า ทั้งนี้ ต้องมีกลไกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ อันนี้รับแล้วครับ ขออนุญาตคุยพรรคสุดท้ายได้ไหมครับที่เพิ่มขึ้นมาครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอถามได้ไหมว่าที่ท่านรับแล้วมีผู้สงวนไว้บ้างไหมครับ

เลขานุการ : ไม่มีครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ตกลงเป็นเอกฉันท์นะครับ

เลขานุการ : ใช่ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เพราะว่าถ้ามีผู้สงวนผมจะได้รู้ว่าในสภามผมจะต้องเตรียมที่

จะต้องอภิปราย

เลขานุการ : ไม่มีครับ รับครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แต่รับก็ต้องเตรียมอภิปรายใช้ไหมครับ เพราะท่านแก้แต่ร่างเดิม

เลขานุการ : วันแรกของการประชุม เรื่องไหนที่กรรมาธิการรับ กรรมาธิการจะแถลงหมดเลยว่าเป็นเรื่องนี้รับแล้ว แก้แล้ว ตามที่ผู้แปรญัตติว่าไว้

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เข้าใจครับ แต่ว่าก็เป็นเรื่องระหว่างท่านกับกลุ่มผม แต่กลุ่มอื่นเขาอาจจะไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นก็ต้องอภิปรายกันในที่ประชุมใหญ่

เลขานุการ : ถูกต้องครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แล้วพรรคสุดท้ายท่านรับด้วยหรือเปล่าครับ

เลขานุการ : ยังไม่ได้รับครับ ขอฟังเหตุผลได้ไหมครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วีรพร ๑๔/๒

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แล้วจริง ๆ ที่รับแล้วสมควรจะต้องพูดใหม่ครับ เพื่อที่จะให้ท่านอื่นเขาได้รู้ว่าข้อมูลคืออะไร หรือว่าท่านอื่นไม่จำเป็นต้องรู้ ถามว่าระหว่างท่านกับกลุ่มผมเป็นกลุ่ม ๆ ไป หรือว่ากลุ่มอื่นไม่ควรต้องรู้ ขอถามนะครับ จะได้ปฏิบัติได้ถูก

เลขานุการ : ได้ใหม่ครับ จะได้เร็วขึ้น ความจริงถ้าคุยกันก็ได้ แต่มันจะยาว ขอความกรุณาว่าเรื่องรับแล้ว กรรมการท่านอื่นอยู่ด้วยท่านก็ทราบอยู่ว่ารับแล้ว ถ้าท่านไม่เห็นด้วยท่านคงแย้งเลยนะครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ตกลงหลักการที่เราทำตามมาตราก็เพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจกัน ก็ไม่ต้องเป็นไปตามนั้น เป็นระหว่างท่านกับผมเหมือนเดิม เหมือนกับแยกทีละกลุ่มเหมือนกันนะครับ ไม่ได้ว่าอะไรนะครับ ถ้าท่านจะเอาอย่างนั้น ผมจะได้ปฏิบัติได้ถูก ตกลงมันก็กลับไปกลุ่มเหมือนเดิมใช้ใหม่ครับ พอท่านบอกรับแล้วก็ไม่ต้องพูด

เลขานุการ : เปล่าครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ เเนอญเมื่อกี้มีข้อเสนอหลายคนบอกว่าให้กรรมการพูดเลยว่าเรื่องไหนรับแล้วไม่รับแล้ว อย่างเรื่องเดิม คำว่า สุขภาพ อะไรเข้าไปนะครับ เราก็ไม่ได้อภิปรายกัน ก็ใช้วิธีการเดิมได้ใหม่ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ตกลงเราไม่ต้องอภิปรายนะครับ ถ้าอย่างนั้นเชิญคุณสวิงในวาระสุดท้ายครับ

นายสวิง ดันอุด : ท่านประธานที่เคารพ ผม สวิง ดันอุด ครับ ในมาตรานี้ก็ได้พูดเรื่องเกี่ยวกับสื่อทางด้านเสรีภาพทั้งหลายไว้ แล้วก็ต้องขอบคุณที่ได้เดิมคำว่า กลไกการควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ แต่ผมคิดว่าสิ่งที่สำคัญอีกอันหนึ่งก็คือว่า ทำอย่างไรถึงจะทำให้ความเป็นอิสระทางด้านสื่อเกิดขึ้นอย่างแท้จริง เพราะว่าจริง ๆ แล้ว นอกจากรัฐเราป้องกันรัฐไม่ให้ไปครอบงำสื่อแล้ว องค์กรเอกชนทั้งหลาย ธุรกิจเอกชนทั้งหลายที่ทำงานเรื่องสื่อแล้ว จริง ๆ สิ่งที่สำคัญก็คือ เสรีภาพของคนทำงานทางด้านสื่ออีกนะครับ ทั้งนี้ถ้าสมมุติเราจะเพิ่มเรื่องนี้เข้าไป เพื่อที่จะทำให้เจ้าของกิจการสื่อสามารถที่จะได้รับการสนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อป้องกันเสรีภาพและความเป็นธรรม ผมคิดว่าจะทำให้เสรีภาพเรื่องสื่อของเรากว้างขวางขึ้น เพราะว่าถ้าไม่เช่นนั้นแล้วเจ้าของกิจการก็อาจจะกีดกันแล้วก็ทำให้ระบบสื่อของเราเองเพี้ยนไปได้ด้วยนะครับ ซึ่งถ้าเราเขียนไว้ก็จะเป็นเรื่องที่ดี ขอขอบคุณครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ตอนนี้ปัญหาอยู่ที่พรรคท้ายนะครับ พรรคท้ายผมอยากขออนุญาตเรียนถามท่านผู้แปรญัตติ ท่านสวingle ครับว่า ท่านต้องการให้ใช้เฉพาะกับ เอกชนเท่านั้นหรือเปล่าครับ พรรคท้ายนี้ เพราะว่าข้างบนเราพูดกันมาทั้งเอกชน ทั้งรัฐ แล้วก็ขอความ กระจ่างอีกนิดนะครับ เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรมในลักษณะไหนครับ เพราะว่าปกติ สหภาพแรงงานก็คือการรวมตัวของคนทำงานเพื่อที่จะดูแลสิทธิเสรีภาพของตัวเอง ของกลุ่มอะไรอย่างนี้ ให้เกิดความเป็นธรรมในระบบงาน แต่ว่าตรงนี้เรากำลังพูดถึงเรื่องเสรีภาพของสื่อ ผมก็อยากจะเห็นว่า ตรงนี้อยากจะให้เขียนให้ชัด ผมเข้าใจไปว่ามันน่าจะเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรมของสื่อ อะไรที่จะทำมากกว่าของสมาชิกสหภาพ เหมือนอย่างสหภาพแรงงานทั่วไป

นายสวingle ดันอุด : เรื่องถ้อยคำผมคิดว่าก็ขึ้นอยู่กับที่จะต้องไปนี้ แต่ผมเข้าใจว่าสิ่งที่ ขอแปรญัตติเรื่องนี้ก็คือว่าไม่ใช่เป็นเฉพาะเรื่องขององค์กร แต่เป็นเรื่องของพนักงานในเรื่องสิทธิเสรีภาพ ของทางด้านสื่อด้วย เพราะว่าสำคัญอยู่ที่ตัวของพนักงานด้วย แต่ถามว่าเฉพาะเอกชนหรืออะไร ผมคิดว่า อยากรู้ก็ตามถ้ากฎหมายเรื่องสหภาพ เรื่องเกี่ยวกับทางด้านสหภาพแรงงานที่จะมีสิทธิจัดตั้ง ไม่ว่าจะ เป็น เรื่องขององค์กรไหน เขาก็ควรที่จะได้รับการสนับสนุนครับ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐ กับท่านวุฒิสารครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ จะขอสอบถามคุณสวingle ครับว่า ประเด็นที่ขอเติมตรงนี้หมายถึงว่าเราต้องไปบังคับในกรณีของเจ้าของสื่อ ที่เป็นเอกชนว่าต้องสนับสนุน ถ้าเขาไม่สนับสนุนเราถือว่าเขาขัดรัฐธรรมนูญ บทบังคับต่อเขามันจะมี อย่งไร เพราะว่าที่ผ่านมาบทบังคับในรัฐธรรมนูญเราจะมีให้กับนักการเมืองว่าเขาถูกถอดถอนได้ แต่ใน กรณีที่เจ้าของสื่อที่เป็นเอกชนเกิดเขาบอกเขาไม่ได้สนับสนุนให้ตั้ง ตรงนี้มันก็จะเกิดประเด็นขึ้นมาในเรื่อง ของการบังคับ อันนั้นก็ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง เรื่องของสิทธิเสรีภาพในการตั้งสหภาพมันเป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่ กฎหมายรองรับอยู่แล้ว กฎหมายแรงงานก็รองรับการตั้งสหภาพอยู่แล้วไม่ต้องมาเขียน แล้วก็จริง ๆ แล้ว สิ่งที่เราเขียนในมาตรานี้เราเขียนเพื่อให้มีหลักประกันในเรื่องของสิทธิเสรีภาพในเรื่องของสื่อในการแสดง ความคิดความเห็นอย่างตรงไปตรงมา แต่มันก็จะเป็นคนละประเด็นกับเรื่องของการเรียกร้องค่าจ้างแรงงาน หรือสวัสดิการของบุคคลในสื่อ อันนี้ผมก็คิดว่าถ้าเขียนตรงนี้อาจจะเกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกับที่เราตั้งใจ ในหัวข้อนี้ก็ได้รับ

ประธาน : ท่านวุฒิสาร และท่านมานิจครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ดันไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ดันไชย กรรมการครับ ผมเรียนหาหรือท่านผู้แปรญัตติครับ ท่านสวingle ขอภัยที่เขียนนามว่า จริง ๆ ในมาตรา ๖๓

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ศิริพร ๑๕/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ก็ได้เขียนเรื่องเสรีภาพในการรวมตัวในการจัดสหภาพแรงงานแล้วก็รวมตัวกันอยู่แล้ว ผมคิดว่ามาตรา ๖๓ เองก็ครอบคลุมอยู่แล้ว แล้วก็สาระสำคัญในวรรคท้ายก็จะอยู่ในมาตรา ๖๓ ในส่วนของมาตรานั้นเอง มันไปพูดเรื่องของเสรีภาพของตัวสื่อครับ ก็อยากทราบว่ามาตรา ๖๓ มันรับอยู่แล้วนะครับ

ประธาน : ท่านมานิจครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร : กราบเรียนท่านประธานครับ ที่ท่านสวิตช์แปรญัติติมานะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา ๔๖ บรรทัดสุดท้ายที่บอกว่า ทั้งนี้ ต้องมีกลไกควบคุมกันเอง นั้น ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะที่ที่แล้ว ๆ มาองค์กรวิชาชีพโดยเฉพาะองค์กรของหนังสือพิมพ์ได้ไปตั้งองค์กรขึ้นมาควบคุมกันเอง ซึ่งก็มีคนถามอยู่เหมือนกันว่าตั้งโดยอะไร ทั้งนี้เราก็ได้อธิบายว่า รัฐธรรมนูญฉบับที่แล้วบอกว่าให้มีสิทธิในการรวมตัวกันนะครับ ที่นี้คราวนี้เขียนให้ชัดเจนขึ้น แต่อยากจะเรียนอย่างนี้ว่าในการบันทึกเจตนารมณ์อยากจะบอกว่า ตรงนี้คงไม่ต้องบอกว่าจะต้องมีกฎหมายบังคับนะครับ เพราะการตั้งองค์กรควบคุมกันเองของสื่อในนานาอารยประเทศแล้ว ไม่ต้องมีกฎหมายบังคับให้ตั้ง เขาตั้งกันเองและเขาควบคุมกันเอง

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๑๖/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แล้วก็เคยมีประวัติมาว่าไม่น้อยกว่า ๓ ครั้ง มีการเสนอกฎหมายเข้าสภาผู้แทนราษฎร ฝ่ายรัฐเอาเด็กฝากเข้าไปยึดในองค์กรควบคุมกันเอง เพราะหัตถ์ของฝ่ายสื่อมวลชนที่มีการยุบสภาไปทั้ง ๓ ครั้งเลย กฎหมายนั้นก็เลยไม่เกิดนะครับ เพราะฉะนั้นก็อยากจะบอกว่าอยากให้บันทึกไว้ในเจตนารมณ์ว่าไม่ต้องมีกฎหมายบังคับให้ตั้งองค์กรควบคุมกันเอง นั้นประเด็นหนึ่งครับ

ที่นี้มาประเด็นเรื่อง สนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งสหภาพแรงงาน ให้เจ้าของสนับสนุน อาจจะเรียนอย่างนั้นนะครับว่าการทำงานของสื่อมันคงไม่เหมือนกับการทำงานอย่างอื่น ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้นเป็นไปในลักษณะสมานฉันท์กัน ลูกจ้างของสื่อกับนายจ้างไม่สามารถจะสั่งขวาหันซ้ายหันขวาได้ เป็นเรื่องของความเข้าใจอันดีต่อกัน และนอกจากนี้แล้วงานของสื่อมันเกือบจะเรียกได้ว่า เป็นงานบริการสาธารณะซึ่งหยุดไม่ได้ นะครับ เพราะฉะนั้นการไปสนับสนุนให้ตั้งสหภาพ เขามีสิทธิที่จะตั้งอยู่แล้ว ถ้าหากให้นายจ้างไปสนับสนุนขึ้นแล้วมันก็จะเกิดปัญหาในทางการทำงานอย่างมากทีเดียว อย่างที่เรียนมาแล้วว่าถ้าเมื่อลูกจ้างบอกว่าวันนี้จะ

ไม่ทำงาน จะไปประชุมสหภาพ มันก็จะเกิดปัญหา ที่แล้ว ๆ มาขณะนี้ในจำนวนสำนักงานสื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อของเอกชนที่มีสหภาพแรงงานอยู่ก็มีเพียง ๑ - ๒ แห่งเท่านั้น แต่ก็น่าจะเป็นที่สังเกตแล้วว่าทำไมที่อื่นถึงไม่ตั้ง ไม่ใช่ว่าเจ้าของไม่สนับสนุนให้ตั้งนะครับ เป็นสิทธิตามกฎหมาย แต่ว่าลูกจ้างกับนายจ้างเขาก็อยู่กันด้วยความสมานฉันท์ มีอะไรก็เจรจากัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าสิทธิมันมีอยู่แล้วถ้าเมื่อจะตั้งไม่ต้องไปบังคับให้นายจ้างมาสนับสนุนหรือครับ มีสิทธิที่จะตั้งได้อยู่แล้วครับ อย่างที่กรรมการหลายท่านได้อภิปรายไปแล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ นะครับ ด้อยค่าที่ใช้ในที่นี้อาจจะใช้คำผิด ผมได้ถามคุณสรวงแล้ว เจตนารมณ์จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องสหภาพแรงงาน แต่เจตนาจริง ๆ ต้องการที่จะมีองค์กรเพื่อปกป้องสิทธิ เสรีภาพและความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นถ้าจะขอแก้ด้อยค่าจากคำว่า เจ้าของกิจการสื่อต้องสนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม ซึ่งก็ตรงกันกับเจตนารมณ์ของมาตราทั้งหมด ถ้าเป็นอย่างนี้จะเป็นอย่างไรครับ

เลขานุการ : คือปกติมันมีบทบัญญัติว่าด้วยการรวมกลุ่มของคนทุกคนอยู่แล้วครับ ลูกจ้างหรือคนที่เกี่ยวกับสื่อทั้งหลายก็ไปใช้สิทธิในการรวมตัวกันนั้นได้อยู่แล้ว คำถามมันจะเกิดขึ้นครับว่าทำไมต้องเขียนเรื่องนี้โดยเฉพาะขึ้นโดยตรง แค่นั้นเองครับ ความจริงในบทบัญญัติว่าด้วยการรวมกลุ่มมันเขียนหมดว่าทุกประเภทสามารถรวมกลุ่มได้ จริง ๆ เหตุผลที่อาจารย์เจิมศักดิ์พูดก็เป็นเหตุผลที่กรรมการไม่เห็นด้วยกับการเขียนไว้ นะครับ คือ เจ้าของกิจการสื่อต้องสนับสนุน หลักของการร่างรัฐธรรมนูญก็คือว่า ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิเสรีภาพประชาชนก็จะบังคับรัฐเป็นหลักนะครับ

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๑๖/๒

แล้วก็เขียนเรื่องสิทธิของประชาชนเป็นหลัก แต่ถ้าไปบังคับเอกชนมันจะมีปัญหา นะครับ แต่ว่าเขียนอย่าง
อาจารย์เจิมศักดิ์ผมก็เรียนว่าขออนุญาตตอบว่าจริง ๆ ก็คือว่าเราคิดว่าน่าจะใช้หมวดสิทธิเสรีภาพดังกล่าว
ในเรื่องการรวมกลุ่มนะครับ ซึ่งมีเขียนอยู่แล้วนะครับว่ารวมกลุ่มได้ทุกประเภท สหภาพ สหกรณ์ องค์กรอื่น
อะไรต่าง ๆ ก็ได้อยู่แล้ว

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับขออนุญาต ผมคิดว่าที่ท่านเลขานุการพูดคงจะ
ไม่จริงเสมอไปว่าหลักจะต้องไม่บังคับเอกชน เพราะว่า การกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมของผู้
ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือเจ้าของกิจการ ท่านเห็นไหมครับในวรรคก่อนหน้านั้น หรือ
เจ้าของกิจการอันเป็นการขัดขวางแทรกแซงการแข่งขัน ท่านเห็นไหมครับ ท่านยังบังคับเอกชน
เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องของสื่อซึ่งมันมีคนละเรื่องกันกับที่ท่านพูด และเจ้าของกิจการมักจะเป็นตัว
แทรกแซงที่มีปัญหาสำคัญที่สุด เราอยู่ในวงการนี้จะรู้ นะครับ เพราะฉะนั้นอย่างที่ได้เห็นเจ้าของกิจการไม่
กีดขวางแต่ต้องสนับสนุนให้พนักงานที่ทำอยู่ในสื่อมีโอกาสจัดตั้งองค์กรเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความ
เป็นธรรมที่เกี่ยวข้องกับสื่อ ถ้าท่านบอกว่ามันมีสิทธิรวมตัวอยู่แล้วในมาตราอื่น ๆ ทั่วไป ผมว่าถ้าอย่างนั้น
ผมก็สามารถจะชี้ตม่าได้เยอะเลยที่ท่านเขียนอ้ายนี้ อ้ายนั้น -----

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ

ธันวาคม ๑๗/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผมก็บอกว่า มันก็มีอยู่แล้วในหมวดนั้น มันก็มีอยู่แล้วในที่นี้ ก็ไปตีความเอาเอง ดึงเอาหมวดนั้นเข้ามาใส่เอาเอง ถ้าไม่ใส่ ใส่ไม่เป็น ก็ช่วยไม่ได้ ถ้าเราจะทำ ผมก็คิดว่าถ้าเห็นมันมีความสำคัญในเรื่องนี้ บ้านเมืองมีปัญหาหรือไม่ ถ้าบอกว่าเรื่องนี้ไม่มีปัญหา ใส่ไปทำไม อันนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่เรื่องนี้มันก็มีปัญหาใช่ไหมครับ ก็ลองพิจารณาดูแล้วกันครับ ไม่อย่างนั้นผมก็ขออนุญาตแก้ด้วยคำนะครับ แล้วก็ขอสงวนคำแปรญัตติ

ประธาน : มีสองท่าน ท่านมานิจกับท่านพิเชียรครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร : เรียนท่านประธานครับ ผมก็คงไม่อยากจะอ้างนะครับว่า

ทำงานสื่อมา คงจะนานกว่าคนอื่นที่อยู่ที่นี่นะครับ ทำมาป็นี่เป็นปีที่ ๔๙ อาจจะเรียนอย่างนี้ว่า ที่อาจารย์เจิมศักดิ์ขอเปลี่ยนนั้นนะครับ ก็คงตรงกันกับที่คุณสวิงได้เพิ่มไว้ว่า ต้องมีกลไกควบคุมตนเองขององค์กรวิชาชีพนั้นประการหนึ่งนะครับ อีกประการหนึ่ง องค์กรควบคุมตนเองขณะนี้ของหนังสือพิมพ์มีแล้วนะครับ คือสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ซึ่งดูแลในเรื่องสิทธิเสรีภาพ ดูแลในเรื่องความประพฤติ ดูแลในเรื่องจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพ แล้วขณะนี้ก็มีสมาคมวิชาชีพอยู่มากมายก่ายกองนะครับ ในการทำงานที่จะดูแลในเรื่องสวัสดิการ ในเรื่องความสามัคคี ในเรื่องการรวมตัวเพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพอะไรต่ออะไรต่าง ๆ เพราะฉะนั้นก็คงจะตรงกันนะครับว่า มีอยู่ในการตั้งกลไกควบคุมตนเอง นอกจากนี้แล้วสิทธิในรัฐธรรมนูญมาตราต้น ๆ ก็ได้พูดถึงเรื่องว่า สิทธิในการที่จะรวมกลุ่มกัน ไม่ว่าจะ เป็นสมาคม เป็นสหภาพ เป็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ก็มีอยู่ให้หมดแล้ว ผมคิดว่า พรรคสุดท้ายคงจะไม่จำเป็นที่จะต้องมีไว้ครับ

ประธาน : เชิญท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธาน ท่านกรรมการ

ยกร่างรัฐธรรมนูญ และผู้เข้าร่วมชี้แจงนะครับ ในประเด็นหัวข้อนี้ กระผมมีความเห็นว่า น่าที่จะได้บรรลุลงไปนะครับ เพราะว่ากระผมคิดว่าพรรคนี้จะเป็นพรรคที่สำคัญยิ่งพรรคหนึ่งในแวดวงสื่อสารมวลชน ทั้งนี้เนื่องจากว่า สภาพการณ์ในปัจจุบัน ท่านประธานครับ เกิดปัญหาอย่างมากในหมู่ผู้ประกอบการทางด้านสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานนะครับท่านประธาน มีการเรียกว่าให้ออกจากงานโดยไม่มีเหตุผลเลยครับท่านประธาน มากมายจริง ๆ ครับท่านประธาน ไม่ว่าจะ เป็นทั้งเจ้าหน้าที่ระดับเล็ก ๆ หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ในระดับสูงนะครับ เวลาเขาอยากจะให้ออก เขาให้ออกทันทีเลยนะครับ แล้วก็ไม่มีโอกาสที่จะชี้แจง ไม่มีโอกาสที่จะเรียกร้องขออะไรใด ๆ ทั้งสิ้นเลย ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมากนะครับว่า พนักงานที่ทำงานในองค์กรสื่อสารมวลชน ขออนุญาตเรียนท่านประธานและท่านกรรมการนะครับว่า ทั้งภาครัฐและเอกชนเลยนะครับ ขณะนี้มีปัญหาหลายเรื่องครับ ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม และก็เรียนท่านตามตรงนะครับ ขณะนี้มีสหภาพแรงงานของสื่อสารมวลชนเพียงแค่ ๒ แห่งเท่านั้นเอง ไม่น่าเชื่อเลยครับ คือมีเพียงแค่ อสมท. กับหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ๒ แห่งเท่านั้นจริง ๆ ครับท่านประธาน ทั้ง ๆ ที่มีองค์กรทางด้านสื่อสารมวลชนนี้มากมายหลายร้อยองค์กรนะครับ แล้วก็น้อง ๆ สื่อสารมวลชน วันใดที่ไม่ถูกใจ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

หน้าชญา ๑๗/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ทางเจ้าของหรือว่าผู้ใหญ่กิจการสีอนะครับท่าน ก็ให้ออกเฉยเลยครับ แล้วก็โดยไม่มีเหตุผลด้วย หลายครั้ง
ท่านจะเห็นนะครับว่า แม้กระทั่งในยุครัฐบาลชุดที่แล้ว พนักงานไอทีวี ๒๑ - ๒๒ คน ถูกให้ออกจากงาน
ชั่วคราวคืน โดยที่ไม่มีความยุติธรรมให้เขาเลย จนเขาต้องไปร้องเรียนต่อศาล นั่นเป็นกรณีที่เราเห็นได้ชัด
แต่ความจริงแล้วนี่ยังมีน้อง ๆ แล้วก็เพื่อน ๆ สื่อมวลชนจำนวนมากนะครับ พิธีกรวิทยุโทรทัศน์
เขาจะให้ออกเมื่อไรก็คือเมื่อนั้นเลยครับท่านประธาน ดังนั้นบรรดานี้ถ้าเมื่อท่านสวิงและอาจารย์เจิมศักดิ์
ได้กรุณาเสนอ กระผมคิดว่าเป็นประโยชน์ต่อแวดวงสื่ออย่างมากครับท่านประธาน ขออนุญาตให้การ
สนับสนุนครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

วิวัฒนา ๑๘/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายสวิง ตันอุด : ท่านประธานครับ ผม สวิง ครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายสวิง ตันอุด : ผมคิดว่าถ้าจะอย่างที่ว่านี่ จะทำให้เรื่องเสรีภาพของสื่อลงไปจนถึงเรื่องของบุคคล หรือพนักงาน หรือผู้สื่อข่าว หรือคนทั้งหลายที่ทำงานในองค์กรได้ พรรคนี้ก็จะมีความสำคัญ แต่ถ้าถ้อยคำบางอันผมก็อาจจะเห็นด้วยว่าอาจจะใช้คำว่า สหภาพแรงงาน อาจจะไม่ถูกต้อง ก็ใช้คำว่า องค์กร เพราะว่ามันจริง ๆ ขอแก่นะครับ คำว่า องค์กรพนักงาน สนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งองค์กร คือจริง ๆ โดยเจตนารมณ์ทำอะไรถึงจะทำให้เจ้าของกิจการไม่ไปทำลายเสรีภาพ โดยในลักษณะบุคคลขึ้นมาอีก เพราะเราเห็นว่าจริง ๆ แล้วเรื่องนี้สำคัญกว่าเรื่องอื่น ๆ เพราะว่าเสรีภาพของสื่อจำเป็นที่เราจะต้องขยายขอบเขตให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น อันนี้ก็เพื่อชี้แจง แล้วเพื่อที่จะทำให้ไปสอดคล้องกับอย่างที่ว่านี่ กลไกการควบคุมกันเอง ผมคิดว่าถ้าสมมุติระบบแบบนี้มีกลไกการควบคุมกันเอง ถ้าหากจะถูกกลั่นแกล้งจากองค์กรนั้น ๆ เองก็ย่อมจะกระทำได้ ซึ่งจะทำให้ระบบของการควบคุมกันเองไม่สัมฤทธิ์ผล ซึ่งผมคิดว่าเรื่องนี้คือเสรีภาพ ที่นี้อย่างไรก็ตามผมคิดว่าเรื่องนี้ก็ขอสงวนครับ

ประธาน : เชิญท่านสมเกียรติครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ เดิมทีผมจะแปรญัตติ มาตรานี้ เห็นว่าท่านสวิงท่านแปรญัตติแล้ว ผมก็เลยขอเสริมอย่างนี้ครับ อยู่เป็นคณะกรรมการ ครร. ของกระทรวงแรงงานมาทั้งสิ้น ๖ ปีแล้วครับ ประเด็นที่สำคัญที่สุดของแรงงานในขณะนี้หรือว่าลูกจ้างขณะนี้คือ เมื่อใดที่คุณตั้งสหภาพ เมื่อนั้นคุณเตรียมออกได้ครับ ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : ถัดไปเป็นมาตรา ๔๗ ใช้นไหมครับ

ประธาน : ท่านเกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ที่จริงผมก็ได้เสนอที่จะแปรญัตติมาตรานี้ไว้แล้ว แต่ว่าเนื่องจากเห็นว่าพอมีผู้แปรญัตติที่ให้นำเอาเรื่องต้องมียกเลิกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพเข้ามา ก็เห็นด้วย แล้วก็เลยไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปแปรญัตติตรงนี้ เพราะเหตุว่าตรงนี้เป็นสิ่งดีที่เราอยากให้เห็นมันเกิดขึ้น แล้วในความเป็นจริงก็คือได้เกิดขึ้นแล้ว อย่างเช่น สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ซึ่งได้เป็นกลไกที่ควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพสื่อในตัวเอง แล้วยังขยายกว้างไปถึงควบคุมกันเองเพื่อไม่ให้ไปกระทบถึงบุคคลผู้บริโภคลีกด้วย ซึ่งในลักษณะอย่างนี้แล้วผมคิดว่าการที่ทางคณะกรรมการยอมรับตรงนี้จะกำหนดว่า ต้องมียกเลิกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ น่าจะพอครอบคลุมในเรื่องซึ่งจะไปพูดถึงการให้การสนับสนุนที่จะจัดตั้งองค์กรสหภาพแรงงานหรืออะไร ซึ่งเป็นสิทธิที่เราจะทำได้อยู่แล้วโดยตนเอง ประสบการณ์หลายครั้งที่เกิดขึ้นขององค์กรวิชาชีพที่ควบคุมกันเอง อย่างเช่น สภาการหนังสือพิมพ์ก็ได้ทำหน้าที่ตรงนี้เป็นที่ยอมรับกันดีทั้งในหมู่ผู้ประกอบการสื่อมวลชน แล้วก็ในหมู่

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วินา ๑๘/๒

ถูกจ้างด้วยตัวเอง มันมีปัจจัยหลายตัวที่เข้ามาแทรกซ้อน รวมถึงทั้งในการที่ควบคุมกันเองนั้นมีเรื่องซึ่งไปกำหนดเรื่องให้ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการหรือให้สิทธิ ปกป้องสิทธิของผู้ทำงานด้วย นี่ได้มีการดำเนินการกันไปแล้ว การลงโทษทำได้ทั้งในแง่ของการลงโทษทางสังคม ในแง่ของการไม่ยอมรับ หรือว่าคุ้มครองสิทธิของผู้ดำเนินการ รวมทั้งไปถึงสิทธิที่จะไปฟ้องร้อง อย่างเช่น กรณีของ ITV ที่เกิดขึ้นอะไรเหล่านี้ ซึ่งผมคิดว่าตรงนี้เพียงพอครอบคลุมดีพออยู่แล้วในแง่ของวิชาชีพสื่อมวลชน โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปกำหนดให้รุนแรงเพิ่มขึ้นมาในแง่ที่ฝ่ายสนับสนุนหรือจัดตั้งสหภาพแรงงานอะไรอย่างที่ว่าปฏิบัติอีก ในความเห็นก็เป็นอย่างนี้ ขอกราบเรียนครับ

ประธาน : เชิญท่านมานิจครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร : ท่านประธานครับ ขอนิดเดียวครับ ผมคิดว่าไหน ๆ ก็สงวนแล้ว แต่ขอชี้แจงเพื่อความเข้าใจว่า ในเรื่องของการเข้ามาแทรกแซงสื่อมี ๒ ประเด็นใหญ่ ๆ

ประเด็นหนึ่งก็คือ การแทรกแซงทางการเมือง ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่แล้วมานั้น ในรัฐธรรมนูญนี้ก็ให้มีมาตรการหลายมาตรการป้องกันไม่ให้เข้ามาแทรกแซง ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม การห้ามเข้ามาเป็นเจ้าของสื่ออะไรต่ออะไรต่าง ๆ นั้น นั่นประเด็นหนึ่ง

อีกประเด็นหนึ่งก็คือ การกดขี่แรงงาน เรื่องการกดขี่แรงงานนั้นกฎหมายแรงงานมีไว้คุ้มครองเป็นอย่างดี หลาย ๆ ท่านที่ยกตัวอย่างกรณี ITV กฎ ITV ๒๐ กว่าราย แต่ไม่ได้พูดต่อไปให้จบว่า กรณี ITV นั้นได้ไปฟ้องศาล แล้วศาลก็ได้ให้ความคุ้มครองเป็นอย่างดีแก่พนักงาน ITV ทั้งหมดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคิดว่า การเติมวรรคสุดท้ายไม่ว่าจะเปลี่ยนข้อความอย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าคงจะไม่จำเป็นครับ ขอขอบคุณครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ประกาศลักษณะ ๑๙/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ขออนุญาตสรุปว่ามาตรา ๔๖ วรรคแรก กรรมการเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ ผู้อภิปรายพอใจนะครับ วรรคสุดท้ายเห็นไม่ตรงกันนะครับ ผู้แปรญัตติขอสงวน ผมไปมาตรา ๔๗ มีท่านพิเชียร มีท่านวิชัย มีท่านอุทิศ ชูช่วย มีท่านเจิมศักดิ์ เป็นมาตราใหญ่เรื่องคลื่นความถี่ ขออนุญาต หรือเร็ว ๆ อย่างนี้ได้ไหมครับ คือมาตรานี้คงคุยกันอาจจะไม่ได้ข้อยุติ แล้วก็อาจจะเป็นเรื่องใหญ่ที่อภิปราย ในสภาได้ ก็อาจจะลองหารือกันก่อนนะครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธาน มาตรา ๔๗ นี้ เท่าที่กระผมดู ท่านผู้แปรญัตติท่านอื่น ๆ อีก ๔ - ๕ ท่าน ก็เห็นพ้องว่าให้ตัดในวรรคสอง องค์การของรัฐ ตัดคำว่า ของรัฐ ออกไป แล้วก็ตัดคำว่า องค์การหนึ่ง ออกไป หลายท่านเห็นสอดคล้องกัน ไม่ทราบว่าทางกรรมการพอจะ มีความเห็นในประเด็นนี้ได้เลยหรือเปล่าครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมคิดว่าน่าที่จะให้นักงุ่มอื่นได้แสดงความเห็นบ้าง ก่อนที่จะฟังกรรมการว่าจะเห็นอย่างไร แล้วกรรมการก็น่าที่จะมีความเห็นต่างกันได้บ้าง เพราะว่า หลายท่านบางทีก็เดินมาบอกกับผมว่า ความจริงเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ แต่ว่าไม่ค่อยอยากจะทำ เพราะฉะนั้นท่านก็น่าจะเปิดให้พูดกันอย่างเสรีครั้งนี้ แล้วจริง ๆ แล้วอย่างที่ผมพูดว่าน่าที่จะมีการ ผมก็อยากจะทำกรรมการเอง เป็นไปไม่ได้ ๓๕ คนจะเห็นทุกเรื่องเหมือนกันหมด เป็นไปไม่ได้ ก็อยากจะรู้ว่าข้างมากว่าอย่างไร ข้างน้อยว่าอย่างไรจะได้รู้ ผมอยากจะเรียนอย่างนี้ว่า ในมาตรานี้หลายท่านบอกว่า น่าจะมี ๒ องค์การ บางท่านบอกว่าน่าจะมีองค์การเดียว ในเรื่องการจัดสรรคลื่นความถี่ ผมเองได้รับฟัง เรื่องนี้มา แล้วผมต้องเรียนอย่างนี้ว่าวิธีการทำงานของกลุ่มผม กับกลุ่มของท่านอาจารย์วิชัยจะไม่ได้ แปรญัตติด้วยใจตัวเองเท่าไรหรอก แต่ผมแปรตามที่ประชาชนเขาอยากที่จะเห็น ผมเรียนก็ได้ว่าผมเอง ก็ไปรับฟังความเห็นของประชาชนในที่ทำสื่อทั้งหลาย แล้วผมก็เอามากลั่นกรอง ไม่ใช่ว่าเขาเห็นอย่างไร ก็ใส่ไปทั้งหมด แล้วก็ถึงแปรญัตติก็แปรญัตติตามบุคคลที่เกี่ยวข้องและประชาชน เพราะฉะนั้นกรุณา ทำความเข้าใจด้วยว่าพวกผมไม่ได้แปรญัตติตามที่กลุ่มผมคิดด้วยตัวเองเท่าไรหรอก มันผสมผสาน แล้วส่วนมากก็เอามาจากประชาชน ท่านประธานคงทราบผมเคยกราบเรียนที่ประชุมแห่งนี้ว่ากรรมการ ผมนี้ ตั้งอนุกรรมการขึ้นมา ๓ กรอบ แล้วก็เอาสิ่งที่ประชาชนทั่วประเทศแสดงความเห็น แล้วก็เอามาดูว่า ที่ท่านรับไปที่จะไปร่างมันตรงกับที่ประชาชนเห็นไหม อะไรที่ยังไม่ตรงทีเดียวเราก็จะขอแก้ ฉะนั้นกรุณา ทำความเข้าใจตรงนี้ด้วย เพราะฉะนั้นถ้าอย่างที่คุณกลุ่มของท่านอาจารย์วิชัยที่เราแยกกันนี้ กลุ่มของท่าน อาจารย์วิชัยส่วนใหญ่ท่านอาจารย์วิชัย รูปชาติ ท่านชาติเนะครับ ไม่ใช่คนละเนะครับ ท่านก็แปรมาจาก ๑๒ องค์การที่ท่านไปรับฟังมาส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นกรุณาช่วยพิจารณาด้วยนะครับ ไม่อย่างนั้นแล้ว กรรมการก็จะมานึกว่าเป็นของสวิง เป็นของวิชัย เป็นของคนนั้นคนนี้ แล้วก็กรุณาอย่าพูดทำนองว่า

คณะกรรมการยกย่องวีรกรรมคุณ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๙/๒

พวกเขาไม่รู้เรื่องในเรื่อนั้นเรื่องนี้ เพราะว่าเราเองก็ฟังมา ประชาชนเขาว่าอย่างนั้น ประชาชนบางที
ก็ไม่รู้เรื่องเหมือนผู้ที่มีประสบการณ์-----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นำพร ๒๐/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ที่นี้เรื่องมาตรานี้ มีเรื่องของ ๒ องค์กรในองค์กรเดียว บางท่านก็อยากจะมี ๒ องค์กร บางท่านก็อยากจะมี ๑ องค์กรที่ผมไปรับฟังมา ทั้งบุคคลที่อยู่ ผมเรียนตรงนี้ก็ได้ว่าสภามาคนที่เกี่ยวข้องหรือสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสื่อ ได้พยายามจะมาบอกว่า ไม่ค่อยมั่นใจว่าจะมีองค์กรเดียว ผมเรียนด้วยความสัตย์จริงว่า ในใจผมคิดว่าควรจะมีองค์กรเดียว นั่นคือใจผม เพราะฉะนั้นกรณีนี้จะยกตัวอย่างได้ดีที่สุด คุณสวิงไปฟังมา ผมไปฟังมา องค์กรสื่อเขาคิดว่าควรจะมี ๒ องค์กร ผมคิดเหมือนกับท่านว่าควรจะมีองค์กรเดียว เพราะเทคโนโลยีมันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ผมมีหลักฐานยืนยันได้ว่าองค์กรสื่อทั้งหลายเขายืนยันกับผมอย่างนี้ ผมมีหน้าที่ที่จะต้องทำตามผู้ทำตามคนที่เกี่ยวข้องและประชาชน เราจะมั่นใจตัวเราเองไม่ได้ที่เดียวร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นผมกับคุณสวิงก็เลยมีความประนีประนอมกันในจุดยืนของตัวเองและจุดยืนของประชาชน กล่าวคือ ในส่วนที่ผมเคยตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออก แปลว่าอะไร แปลว่าอาจจะมี ๑ องค์กรก็ได้ อาจจะมี ๒ องค์กรก็ได้ อาจจะมี ๓ องค์กรก็ได้ ทั้งนี้อยู่ที่กฎหมายลูก ทั้งนี้อยู่ที่ความเหมาะสมในทางเทคโนโลยีที่จะเป็นไป ผมไม่อยากจะอภิปรายยืดเยื้อว่าทำไมผมเองเห็นด้วยกับองค์กรหนึ่งตามท่าน เพราะว่าผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ว่าอย่างที่ทราบเรียนนะครับ กรุณาเข้าใจด้วยว่า บางที่ผมจำเป็นต้องแปรญัตติแล้วผมก็คิดว่าถ้าอย่างนี้ประนีประนอมอย่างนี้จะเป็นอย่างไร ผมขอประเด็นแรกก่อนก็แล้วกันในเรื่ององค์กรหนึ่งหรือก็องค์กร ขอบพระคุณครับ ผมจะขอคุณสวิงให้จบไปเลยได้ไหมครับในส่วนกลุ่มผม

ประธาน : ตีครับ

นายสวิง ต้นสุด : ผมคิดว่าถ้าเขียนแบบนี้มันจะมีปัญหาในทางปฏิบัติ เพราะว่าเขาจะเมื่อเราปฏิบัติกันไปในทางสังคม เราก็ไม่รู้ว่รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะใช้ไปอีกสักเท่าไร แล้วเมื่อไรเราจะต้องมี ๒ องค์กรขึ้นมา แสดงว่าเราจะต้องมาแก้รัฐธรรมนูญอย่างนั้นหรือเปล่า ซึ่งผมคิดว่าอันนี้ไม่ถูกต้อง เป็นการลือกตัวเองมากเกินไป ในขณะที่เราคิดว่าข้างหน้าจะมีพัฒนาการไป ทำไมเราไม่ตัดตรงนี้ออกในเรื่องคำว่า องค์กรหนึ่ง ซึ่งมันเป็นการลือกเสียจนเกินไป แล้วอันนี้ที่จริงแล้วเป็นทางปฏิบัติครับ ไม่ใช่เป็นเรื่องของที่จะต้องมาเขียนลือกตัวเองไว้แบบนี้ ดังนั้นถ้าตัดออกไปก็จะเหมาะสม ผมคิดว่าอันนี้คือประเด็นที่สำคัญ เพราะว่าเรื่องของทางด้านสื่อมันกว้างขวาง มันขยายขอบเขตออกไปมาก ถ้าสมมุติว่าเกิดการที่จะต้องทำอะไรเกิดขึ้น แล้วจะต้องมาตีความ แล้วบอกว่าอันนี้มีรัฐธรรมนูญ ขัดรัฐธรรมนูญ ซึ่งผมคิดว่าอันนี้จะทำให้เรามีปัญหาค่ะ

อันต่อมา ผมคิดว่าอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องที่เราขอแปรญัตติอีกเรื่องหนึ่งก็คือเรื่องของ คำว่า ของรัฐที่เป็นอิสระ จริง ๆ แล้วต้องตัดคำว่า ของรัฐที่เป็นองค์กรอิสระทำหน้าที่ คือผมคิดว่าองค์กรรัฐที่เป็นอิสระมันมีหรือเปล่าครับ มีอยู่จริงหรือเปล่า เพราะว่ารัฐที่เป็นอิสระ ผมคิดว่าตรงนี้เป็นปัญหา ที่นี้ถ้าเราทำให้เรื่องนี้ทำให้ชัดเจนขึ้นว่า มีองค์กรอิสระทำหน้าที่ในการจัดระเบียบ ซึ่งในกระบวนการของการปฏิบัติ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นำพร ๒๐/๒

ก็จะทำให้แล้วแต่ว่ากระบวนการหรือข้อเท็จจริงของทางสังคมจะเป็นอย่างไร ซึ่งผมคิดว่าอันนี้คือเหตุผล
ครับ

ประธาน : เมื่อสักครู่นี้ท่านวิชัย เชิญครับ ท่านวิชัยก่อนแล้วมาท่านพิเชียร

นายวิชัย รูปขำดี : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม วิชัย รูปขำดี ครับ ผมได้ขออนุญาต
แปรญัตติเป็น ๒ ประเด็นไว้ นะครับ ประเด็นแรก ก็จะตรงกับที่ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ คือระหว่างของ
อาจารย์เจิมศักดิ์กับขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนี้ นะครับ เราจะมีการอ้างอิงกันไปมาบ่อย ๆ ทั้งนี้ด้วยเหตุว่า
เราก็จะมาดูว่าทั้งสองฟาก คือทางซีกประชาชนซึ่งเป็นผู้รับบริการ แล้วซีกขององค์กรภาครัฐ ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติ
หรือผู้ให้บริการ มีอะไรที่ตรงกันบ้าง อะไรที่มุมมองไม่เหมือนกันบ้าง ประเด็นของการตัด องค์กรหนึ่ง
ออกนี้ นะครับ ในภาครัฐก็ให้เหตุผลในแง่ที่ว่า แม้จะเข้าใจว่าการมีองค์กรเดียว ก็เพื่อให้เกิดเอกภาพในการ
บริหารจัดการ -----

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แต่ว่าในเรื่องของคลื่นความถี่ วิทยุ โทรทัศน์ หรือโทรคมนาคม มันมีสิ่งที่เรียกว่า หลายช่วงความถี่ ที่เรียก
ภาษาอังกฤษว่า Band นะครับ แต่ละช่วงความถี่ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ในกิจการเดียวกัน ดังนั้นอาจจำเป็นต้อง
มีองค์กรที่ทำหน้าที่แยกย่อยออกไปตามช่วงความถี่ที่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนาคต ซึ่งอาจจะมี
ความจำเป็นหรือว่ามีเหตุที่เรามีความซับซ้อนในการจัดการคลื่นเหล่านี้ ถึงขั้นที่จะต้องมีการมากกว่า
หนึ่ง ดังนั้นก็จึงไม่จำเป็นหรือไม่ควรที่จะต้องไปกำหนดเพียง ๑ องค์กรเท่านั้น

อีกประเด็นหนึ่งที่ผมที่แปรปฏิบัติไว้ขอเรียนต่อไปเลยนะครับ ก็จะอยู่ในวรรคแรก คือขอเดิม
คำว่า ความมั่นคงของรัฐ ต่อจาก ประโยชน์สาธารณะ ตรงนี้ก็เป็นผลมาจากที่ คมช. กรรมการสิทธิ แล้วก็
สภาที่ปรึกษาได้ขอไว้ครับ ในคำอธิบายที่อยู่ในเอกสารก็อาจจะไม่ละเอียดนัก แต่ว่าการได้พูดคุยในระดับ
ผู้ปฏิบัติจากผู้แทนองค์กรซึ่งได้มาสัมมนาภิกับเราในช่วงการสัมมนาก็ทำให้ทราบว่าเหตุผลที่ทำให้ต้องมี
ตัดเพิ่มคำว่า ความมั่นคงของรัฐ ก็เพราะว่ามันมีความล่อแหลมในอดีตที่แล้มาแล้ว แล้วก็ในโอกาสที่จะเกิดขึ้น
ก็สูงว่าเมื่อไรก็ตามที่เรามองเรื่องนี้เป็นของเอกชน แล้วก็เพื่อประโยชน์สาธารณะเท่านั้น ซึ่งก็สามารถจะอ้าง
ได้ว่ามันกว้างขวาง ประโยชน์สาธารณะนั้นะครับ แล้วก็เลยคำว่า ความมั่นคงของรัฐ ก็อาจจะทำให้
ขาดการพิจารณาถึงสิ่งที่เป็นความจำเป็นในกรณีที่มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนเรื่องของเครื่องมือสื่อสาร แล้วก็
ในกรณีนี้ในโลกปัจจุบันเราก็มีความจำกัดในการที่จะใช้เครื่องมือ ตัวอย่างเช่นว่า บริเวณที่ดาวเทียม
ซึ่งสามารถจะมองประเทศไทยนั้นก็อยู่ในบริเวณเดียวหรือว่าตำแหน่งที่ไม่มากนัก ดังนั้นถ้าหากว่า
เราไม่ได้คำนึงถึงความมั่นคง เราก็อาจจะซื้อขายแล้วก็ในท้ายที่สุดก็ทำให้ตำแหน่งนั้นก็ไม่สามารถที่จะ
รักษาไว้ได้ อันนี้ก็ประการหนึ่งนะครับ หรือว่าอาจจะพบว่าในมาตรานี้มีคำว่า ความมั่นคง อยู่แล้ว ถ้าอ่าน
ต่อไปในวรรคที่สามก็จะเห็นว่า ยกย่องรัฐธรรมนุญไว้มีความมั่นคงอยู่แล้วในบรรทัดที่ ๓ ต่อจาก
ประโยชน์สาธารณะอื่น แต่อย่างไรก็ตามในวรรคสามนั้นก็ใช้คำว่า ต้องคำนึงถึง เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่
ต้องคำนึงถึงก็แปลว่าอาจจะไม่ต้องทำก็ได้ ความมั่นคงก็อาจจะกลายเป็นเรื่องที่หลงลืมไปนะครับ
จากสิ่งที่ได้รับฟังตรงนี้ก็ทำให้คณะกรรมการรับฟังความเห็นขององค์กรตามรัฐธรรมนุญก็เห็นด้วยนะครับ
แล้วก็อยากจะให้มีการบัญญัติคำว่า และความมั่นคงของรัฐ ในวรรคแรกข้อความสุดท้ายครับ ขอขอบคุณครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริย์รัตน์ ๒๒/๑

ประธาน : เติญท่านพิเชียรศรี

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานนะครับ คือในมาตรา ๔๗ นี้
กระผมขออนุญาตแปรญัตติเพียงแค่วรรคสองวรรคเดียว ส่วนวรรคอื่นนั้นผมไม่ได้ขอแปรญัตติ
ก็คือเห็นด้วยตามที่ท่านได้ร่างมา แล้วก็ที่ต้องแก้ไขก็คือว่าผมแปรญัตติว่าให้มีองค์กฤษฎีกา ๒ องค์กฤษฎีกา คือตัด
คำว่า ของรัฐที่เป็น ออกไป แล้วก็เปลี่ยนจาก ๑ องค์กฤษฎีกา เป็น ๒ องค์กฤษฎีกาแล้วผมก็มี
แจกแจงว่าให้แบ่งเป็น กสช. กับ กทช. นะครับ เหตุผลหลักคือกระผมก็ได้ไปรับฟังความคิดเห็นของทั้งผู้
ประกอบธุรกิจทางด้านโทรคมนาคม คือ สมาคมโทรคมนาคมแห่งชาติ แล้วก็รวมทั้งผู้ประกอบการทางด้าน
โทรคมนาคมนะครับ แล้วก็ได้รับฟังความคิดเห็นทางด้านของสื่อสารมวลชน
ที่เป็นทั้งวิทยุ โทรทัศน์นะครับ ก็ได้รับทราบมาว่า แม้กระทั่งทางฝ่ายธุรกิจที่เขาทำทางด้านโทรคมนาคม เขา
ก็ไม่ค่อยอยากที่จะมารวมกับทางทีวี วิทยุ เหตุที่เขาไม่ค่อยอยากมารวม
ก็เพราะว่าเขาเฉพาะเรื่องของเขาเองเขาก็ปวดหัวมากพออยู่แล้ว แล้วก็เรื่องในขอบข่ายของเขาก็มาก
มีทั้งโทรศัพท์พื้นฐาน โทรศัพท์มือถือ แล้วก็โทรศัพท์ยุคใหม่ซึ่งจะเป็นทั้งทีวี วิทยุ ไปในตัว เขาเรียกว่า
โทรศัพท์มือถือในระบบ 3G 4G แล้วก็ต่อไปจะเป็น 5G G ตัวนี้ย่อมาจากคำว่า Generation นะครับซึ่ง
ต่อไปโทรศัพท์มือถือจะเป็นทั้งทีวี วิทยุและ Internet ในตัวเลย ท่านสามารถรับชมทีวี ทั้งทีวี ทีวีดาวเทียมและทีวี
เคเบิลทีวี ทีวีดาวเทียมและทีวี Internet ท่านสามารถรับได้จากโทรศัพท์มือถือนี้ แต่ว่าที่เขา
ไม่ค่อยให้รวมก็เพราะว่า ของเขาเขาจะมองในเชิงธุรกิจเป็นหลัก เขาจะไม่ค่อยมองทางด้านของการให้
ข้อมูลกับส่วนรวม คือเขามองเหมือนกันไม่ใช่ไม่มองนะครับ แต่ว่า Main หลักเป้าหมายของเขา
เขาจะมุ่งไปในทางธุรกิจเป็นด้านหลัก อันนี้คือทางด้านโทรคมนาคม

แต่ว่าในขณะที่ทาง กสช. หรือกิจการกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์ จะเน้นในเรื่องของทีวี วิทยุ
ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารกับประชาชน แล้วก็เน้นในการเอื้อประโยชน์ต่อสาธารณะ
เป็นด้านหลัก ไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องกำไรสูงสุดเหมือนอย่างกิจการโทรคมนาคม ดังนั้นถ้าเมื่อท่านเอามารวมกัน
แล้ว ตรงนี้จะมีผลเสียมากกว่าผลดีก็คือว่า ที่เขาเป็นห่วงกันก็คือว่ามูลค่าของกิจการทางด้านโทรคมนาคม
มันสูงกว่ามูลค่าของกิจการวิทยุโทรทัศน์หลายเท่าตัว ประมาณ ๔ - ๕ เท่า ทีนี้ถ้าท่านเอามารวมเป็นองค์กฤษฎีกา
เดียวจะประกอบด้วยกรรมการอาจจะสัก ๙ คน เดิมเขามี ๗ บวก ๗ เป็น
๑๔ คน ถ้าท่านมาลดเหลือ ๙ คน ก็เกรงว่ากิจการโทรคมนาคมจะมาครอบงำกิจการของวิทยุโทรทัศน์เสีย
ทั้งหมดนะครับ แล้วต่อไปการเอื้อประโยชน์ต่อสาธารณะ การให้ข้อมูลข่าวสารวิเคราะห์ วิจัยข้อมูล
สาธารณะมันจะลดลง อันนี้คือจุดที่เราไม่อยากให้เกิดขึ้นนะครับ กระผมก็เลยนำมาแปรญัตติอยู่ในวรรค
สองของมาตรานี้ครับ ก็ขออนุญาตเรียนครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริย์รัตน์ ๒๒/๒

ประธาน : เชิญท่านมานิจครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร : กราบเรียนท่านประธานนะครับ ความจริงมาตราบนี้
ผมเองเคยเล่นคำว่า คลื่นความถี่ มันเป็นคำที่จับแพะชนแกะมันเป็นคนละเรื่องกัน ผมได้คุยกับ
วิศวกรทางด้านนี้แล้วเขาบอกว่าคนละเรื่องกัน คลื่น ในภาษาอังกฤษมันว่าอย่างหนึ่งและ ความถี่
ภาษาอังกฤษว่าอย่างหนึ่ง ถ้าจับมาชนกันผมไม่อยากจะยกภาษาอังกฤษขึ้นมาเดี่ยวท่านประธาน
จะแฉผมนะครับ ก็เลยบอกว่าบางคำมันคนละคำกันแล้วเอามาปนกันก็ได้รับคำชี้แจงบอกว่า อันนี้
เนื่องจากรัฐธรรมนูญคราวที่แล้วเขียนมาอย่างนี้คราวนี้ก็เลยต้องเขียนอย่างนี้ไปด้วย ก็สุดแล้วแต่---

คณะกรรมการการข่างรัฐธรรมนูญ

จกณอม ๒๓/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แต่ประเด็นที่ผมอยากจะเรียนก็คือว่า การจะมีที่องค์กรนั้นอยากจะให้นึกถึงว่าภาระหน้าที่มันมีอะไรบ้าง
อยากจะเรียนอย่างนี้ว่า งานในเรื่องนี้ก็มีการจัดสรรความถี่ในเรื่องวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์
นั่นฝ่ายหนึ่ง แล้วก็โทรคมนาคมอีกฝ่ายหนึ่ง รวมทั้งการกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง
วิทยุโทรทัศน์ นั่นก็อีกอย่างหนึ่งนะครับ

ที่นี้อยากจะถามว่าภารกิจมันมีมากอย่างที่เราคิดหรือเปล่าครับ ใครที่มีงานดาวเทียมอยู่
ที่บ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานดาวเทียมที่สามารถรับได้ทั้งไทยคมและทั้งดาวเทียมของประเทศอเมริกา
ดาวเทียมของประเทศอินโดนีเซีย ดาวเทียมของจีน คงจะรู้ว่าการจัดสรรคลื่นหรือจัดสรรความถี่ให้กับวิทยุ
และโทรทัศน์ในเมืองไทยมันจำเป็นจะต้องมีคนดูแลไหม ผมเรียนว่าผมได้มีเวลาว่างแล้วผมเปิดดูโทรทัศน์
ผ่านดาวเทียม มีสถานีซึ่งเชื่อว่าหลายคนในที่นี้ไม่รู้จักประมาณ ๒๐ สถานี สถานีเหล่านั้นมีทั้งสถานีที่เป็น
ของหลวงตาโน้นหลวงตานี้ก็มี สถานีที่โฆษณาขายของอย่างเดียวก็น่ามี สถานีเพลงอย่างเดียวก็น่ามี เพลงลูกทุ่ง
ก็น่ามี เพลงต่างประเทศก็น่ามี รวมทั้งสถานีที่ขายสินค้าอีก ถามว่าสถานีเหล่านี้ได้ขออนุญาตใครบ้างหรือเปล่า
และใครเป็นคนจัดสรรให้เขา เขาถึงออกอากาศได้ทุกวันนี้ นักกฎหมายก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ถามว่า
ภาระหน้าที่ในการที่จะต้องจัดสรรยังจะมีอยู่ไหม เพราะทุกวันนี้ก็สามารถออกอากาศได้ทั่ว ๆ ไปแล้วนะครับ
เพราะฉะนั้นหน้าที่สำคัญในเรื่องที่จะดูแลโทรทัศน์และวิทยุ ผมว่าน่าจะไปดูแลตรงเนื้อหา สร้างกลไก
ควบคุมดูแลเนื้อหาให้ดีเถอะครับ ไม่ใช่ปล่อยให้โฆษณาอะไรก็ได้ แต่ผมก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่ามันจะ
คุมเขาได้แค่ไหน เพราะเขาบอกเขาผลิตรายการขึ้น Internet แล้วไปยิงขึ้นดาวเทียมที่ฮ่องกงบ้าง ที่เขมรบ้าง
ไม่ทราบว่าการกลไกของไทยเราไปควบคุมเขาได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นการมีที่องค์กรไม่สำคัญ สำคัญว่า
ภาระหน้าที่มันมีอะไร นั่นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งน่าจะตั้งคำถามถึง บ้านเราองค์กรมีมากมายก่ายกองแล้ว ไม่เช่นนั้นแล้ว
ประเดี๋ยวตั้งองค์กรขึ้นมาอีก ๑๕ องค์กร ทำโน่นคนละอย่าง ทำนี่อีกอย่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่งานมันน่าจะรวมกันได้
นี่ละครับเป็นประเด็นซึ่งผมอยากจะให้คิดกันให้ดีว่า มันควรจะมีส่วนที่องค์กรกัน แล้วก็เรียนย้ำอีกทีว่าการตั้ง
สถานีโทรทัศน์และวิทยุขณะนี้ไม่ต้องขออนุญาตใคร ก็มีให้ดูทั่ว ๆ ไป มีให้ฟังทั่ว ๆ ไป เปิดดูได้ ถ้าใครมี
งานดาวเทียม หรือไม่มีไปขอดูที่บ้านผมก็ได้ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านคมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ขอขอบคุณท่านประธานครับ คมสัน โพธิ์คง กรรมการ คือมาตราบนี้ที่
มีการแก้ไขในเรื่องของการให้เป็นองค์กรเดียว เพื่อแก้สภาพปัญหาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันที่เกิดขึ้น จนกระทั่ง
ปัจจุบันนี้กลายเป็นปัญหาใหญ่ที่แก้ไขลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นเรื่องของวิทยุต่าง ๆ ผมคิดว่า
เป็นประเด็นสำคัญ ที่นี้ในเรื่องเหล่านี้ปรากฏว่า อย่างที่ท่านพิเชียรได้กล่าวถึงว่า เป็นเรื่องของการที่
เทคโนโลยีก้าวหน้าไปมาก แล้วก็มีการข้ามกันระหว่างประเภทของกิจการ ระหว่างกิจการโทรคมนาคม

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จงถนอม ๒๓/๒

กับกิจการในเรื่องของวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ ปัญหาในเรื่องเหล่านี้ก็มีอยู่ค่อนข้างเยอะ ผมได้ไปทำกฎหมายฉบับหนึ่ง ก็คือพระราชบัญญัติว่าด้วยการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ได้ไปดูแล้วก็พบว่า การที่มีองค์กรถึง ๒ องค์กร ผมคิดว่าเป็นอุปสรรคในการประกอบกิจการพอสมควร เพราะว่ากิจการกระจายเสียงหรือกิจการวิทยุโทรทัศน์บางกิจการต้องใช้ใบอนุญาตถึง ๒ ใบ ในการขอประกอบกิจการ ถ้ากฎหมายฉบับดังกล่าว อันหนึ่งก็เป็นกิจการในด้านโทรคมนาคมซึ่งต้องไปขอใบอนุญาต อีกอันหนึ่งก็เป็นกิจการด้านวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ที่ต้องไปขออนุญาต โดยไปต่างองค์กรกัน แต่ในเรื่องของเทคโนโลยีแล้วก็ได้ผลลัพท์ที่ได้นั้นเหมือนกับกิจการเดียว ก็คือกิจการวิทยุโทรทัศน์ ผมคิดว่าประเด็นนี้ในแง่ของผู้ประกอบการในด้านนี้ ผมคิดว่าเป็นอุปสรรคอยู่พอสมควร

ส่วนประเด็นที่เกรงว่าจะมีการครอบงำระหว่างสื่อ ผมคิดว่าตอนนั้นอยู่ที่สัดส่วนของคณะกรรมการที่จะมากำหนดขึ้นภายในองค์กรนี้ว่าจะกำหนดสัดส่วนอย่างไร ถ้ากำหนดสัดส่วนในลักษณะที่พอเหมาะพอสมแล้วก็เท่าเทียมกัน คือประเด็นเรื่องของการครอบงำสื่อ ผมคิดว่าประเด็นนั้นน่าจะเป็นประเด็นรอง

ต่อมาก็คือ ในเรื่องของการเป็นองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระ หลักการในมาตรานี้วางหลักการเรื่องของคลื่นความถี่เป็นทรัพยากรสื่อสารสาธารณะของชาติ วางหลักการใหญ่ว่าทรัพยากรของชาติที่เรียกว่าคลื่นความถี่นั้นต้องใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นในประเด็นคำว่า ประโยชน์สาธารณะ ผมขออนุญาตเรียนอย่างนี้ครับว่า ประโยชน์สาธารณะ นั้นรวมเรื่องของความมั่นคงเข้าไปแล้วด้วย ถ้าพิจารณาจากรรคสามที่เขียนนั้นเป็นการยกตัวอย่างว่า ที่ต้องคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะและต้องเป็นตัวอย่างที่ต้องมาก่อน ก็คือ ๑. ด้านการศึกษา ๒. วัฒนธรรม ๓. ความมั่นคง และส่วนอื่น ๆ ที่เรื่องประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น เพราะฉะนั้นในการ จัดสรรคลื่นความถี่ขององค์กรของรัฐในลักษณะนี้จึงมีความจำเป็นต้องจัดสรรภายใต้หลักการเรื่องของ ประโยชน์สาธารณะเป็นหลัก ความมั่นคงของรัฐก็เป็นเรื่องของประโยชน์สาธารณะอยู่แล้ว ส่วนการที่ องค์กรดังกล่าวจะเป็นองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระหรือไม่ ผมคิดว่าประเด็นนี้เมื่อตัวคลื่นความถี่นั้นเป็น ทรัพย์สินของชาติ เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกว่า องค์กรของรัฐเท่านั้นที่มีหน้าที่ในการที่จะมา ดูแลเรื่องของการจัดสรรทรัพยากรเหล่านี้ เพราะฉะนั้นคำว่า องค์กรของรัฐ หรือคำว่า องค์กร สุดท้ายถึงแม้ ไม่เขียนคำว่า ของรัฐ ก็จะต้องตีความหมายถึงองค์กรของรัฐนั่นเอง การใส่ก็เป็นความชัดเจนในแง่หลักการ ตรงนี้ แล้วก็ในเรื่องของประเด็นของความเป็นอิสระนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องวางหลักการเพื่อไม่ให้เกิดการ ได้เปรียบเสียเปรียบกันในแต่ละส่วนของกิจการ จึงต้องวางในเรื่องขององค์กรของรัฐที่เป็นอิสระในเรื่อง เหล่านี้ไว้ เพราะฉะนั้นในประเด็นนี้กรรมการตอนนั้นได้พิจารณาเรื่องเหล่านี้กันพอสมควรแล้วนะครับ จึงเห็นว่าควรจะมีองค์กรของรัฐนั้นเพียงองค์กรเดียวที่ทำหน้าที่ด้านนี้ เพราะว่าเทคโนโลยีนับวันจะ เปลี่ยนไปในลักษณะที่จะทำให้คาบกิจการกันมากขึ้น แล้วการแยกเป็น ๒ องค์กรนั้นก่อให้เกิดปัญหา หลายประการ ทั้งในเรื่องของการควบคุมดูแลช่องว่างของกฎหมาย แล้วก็ข้อสำคัญก่อให้เกิดความ ยากลำบากแก่ผู้ประกอบการในการที่จะขอรับการอนุญาต หรือขอรับการจัดสรรในเรื่องคลื่นความถี่ และการควบคุมดูแลกิจการด้วย ฉะนั้นกรรมการจึงเห็นเป็นเพียงองค์กรเดียวครับ

ประธาน : ท่านพิสิฐ แล้วก็ท่านพิเชียรครับ แล้วก็ท่านเจ้ากรม แล้วก็ท่านเศวต

อีก ๔ ท่าน

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลีธรรม ครับ ผมอยากจะเรียนว่าเหตุผลที่ทางกรรมการเสนออย่างนี้ เพราะว่าความคิดแต่เดิมที่เรามีการแยกชัดเจน ระหว่างโทรคมนาคมกับสื่อสารมวลชน ซึ่งก็เหมือนกับเป็น ๒ วิชาชีพ คนละเป้าหมายกัน แล้วก็ก็เป็นองค์กร ของรัฐที่แยกจากกัน ในต่างประเทศเดิมก็แยกเป็น ๒ องค์กรนะครับ ซึ่งภายหลัง อย่างตัวอย่างที่อังกฤษ เขาก็เห็นว่าการแยกเป็น ๒ องค์กร มันเกิดปัญหาในทางปฏิบัติขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของเทคโนโลยี ว่าการแยกเป็นการแยกระหว่างเรื่องของ Network กับเรื่องของ Content Network มี ๒ ระบบใหญ่ ๆ ก็คือ ไร้สายกับมีสาย อย่างกรณีทีวีเมื่อก่อนเราใช้ไร้สาย แต่ขณะนี้เคเบิลทีวีก็เข้ามามีบทบาท หรืออย่างกรณี กลับกัน โทรศัพท์เมื่อก่อนมีสาย แต่เดี๋ยวนี้โทรศัพท์ไร้สายกลับมามีบทบาท เพราะฉะนั้นเรื่อง Network มีการคร่อมกันมากขึ้น ๆ ความแยกแยะระหว่างการไร้สายหรือมีสายในการสื่อสารมันก็ขาดหายไป

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

พฤษภาคม ๒๕/๒

ขณะเดียวกันในเรื่องของ Content ในเรื่องของการนำเสนอรายการต่าง ๆ เนื้อหาที่ผ่านอินเทอร์เน็ตหรือผ่านทีวีสาธารณะ หรือแม้กระทั่งมือถือ มันก็กลายเป็นของที่อาจจะมีการคาบเกี่ยวกัน เพราะฉะนั้นการไปแยกแยะ ๒ องค์การที่เป็นอิสระต่อกัน ก็คือ โทรคมนาคมกับสื่อสารมวลชน ก็จะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติ อันนี้ผมก็คิดว่าเป็นเหตุผลหลักที่ได้มีการเห็นว่าจะอย่างน้อยไม่ควรจะแยกกัน ขณะเดียวกันในทางปฏิบัติแล้วเราก็ทราบกันดีว่าในระบบราชการ การประสานงานระหว่าง ๒ หน่วยงานของรัฐที่ต่างฝ่ายต่างถือว่าเป็นอิสระพอที่จะยุ่งยากลำบากมาก โดยเฉพาะสำหรับผู้ประกอบการ แล้วก็ในความเห็นที่ท่านกรรมการขอแปรญัตติในประเด็นเรื่องที่ว่าไม่ควรจะไปล็อกว่ามีแค่องค์กรเดียว อันนี้ก็เห็นว่าเป็นความเห็นที่อาจจะเป็นอีกด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะนำพียงว่าถ้าหากเรามีเจตนาไม่ต้องการให้มี ๒ องค์กรแยกจากกัน จะเขียนอย่างไรที่จะให้เห็นว่าเราไม่ต้องการจะไปสื่อแบบนั้น แต่เขียนให้มันคล่องตัว อันนี้ก็เห็นอันที่น่าจะพิจารณาได้ครับ

ประธาน : ท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : ท่านประธานครับ พอดีท่านเขวตขอผมก่อน เดี่ยวผม

ขอไปคิดท้าย

นายเขวต ทินกุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เขวต ทินกุล

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ไม่น่าจะโอนสิทธิ์กันได้นะครับ

นายเขวต ทินกุล : ไม่ใช่เรื่องนั้นอย่างนั้น เป็นเรื่องโอนสิทธิ์นะครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมคิดว่าไม่น่าจะโอนสิทธิ์นะครับ เพราะว่า

ผมก็รู้

นายเขวต ทินกุล : เป็นเรื่องเดียวเวลา ผมจะอธิบายด้านเทคนิค ผมไม่ได้อธิบายว่าควรจะมีองค์กรเดียว ไม่องค์กรเดียว ผมฟังมาเยอะแล้ว

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : หมายความว่า คุณพิเชียรไม่พูดแล้วใช่ไหมครับ ให้คุณเขวตพูด

นายเขวต ทินกุล : ผมพูดก่อน

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถ้าอย่างนั้นคุณก็แตกเป็น ๒ คนสิครับ เวลาผมทำบ้างนะครับ

พอถึงผมผมก็แตกเลย

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๒๕/๑

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : เมื่อสักครู່ท่านประธานได้บอกให้ผมพูดก่อน แล้วท่าน
เสวตต่อท้าย

ประธาน : เอาอย่างนี้ครับ ตอนนี้ท่านพิเชียรไม่พูด ท่านเจ้ากรมพระธรรมนูญ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตใช้สิทธิพูด
ผมสั้น ๆ นิดเดียวเองครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ คือข้อโต้แย้งในเรื่องนี้กระผมคิดว่ามี
ความสำคัญอย่างใหญ่หลวงนะครับ เรากำลังพูดถึงกิจการโทรคมนาคมซึ่งมีวงเงินที่เกี่ยวข้องรายปีอยู่ที่
ประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ - ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท และต่อไปนี้อาจจะขยับขึ้นไปเป็น ๖๐๐,๐๐๐ ล้านบาท
เป็น ๑ ล้านล้านบาท ภายในเวลาอีกแค่ ๒ - ๓ ปี ส่วนธุรกิจวิทยุและโทรทัศน์นี้มีมูลค่ายอดโฆษณาทางทีวี
จะอยู่ที่ประมาณปีละเกือบ ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ส่วนวิทยุและหนังสือพิมพ์จะอยู่รวม ๆ กันแล้วอีก
ประมาณสัก ๒๐,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท ถ้าท่านดูใน Volume หรือว่าปริมาณเงินที่เกี่ยวข้องแล้ว
ท่านจะเห็นได้ว่าธุรกิจโทรคมนาคมนี้มันมากกว่าธุรกิจสื่อสารมวลชนหรือว่าทีวี วิทยุ ประมาณ ๔ - ๕ เท่า
ถ้าจับมารวมกันท่านกรรมการครับ ในท้ายที่สุดกิจการโทรคมนาคมนี้จะครอบงำ ขออนุญาตใช้
ภาษาอังกฤษนะครับ ไม่ได้อยากจะใช้เลยคือมันจะ Dominate กิจการสื่อสารมวลชน ซึ่งวัตถุประสงค์ของ
๒ ด้านนี้มันต่างกันค่อนข้างมาก คือกิจการโทรคมนาคมนี้เขาเน้นการทำกำไรสูงสุด หรือที่เรียกว่า
Maximize profit มาก ในขณะที่กิจการสื่อสารมวลชนจะเน้นเรื่องการเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อสาธารณะ
คือการสร้างประโยชน์สูงสุดกับสาธารณะ ไม่ได้เน้นการทำกำไรสูงสุด แต่ถ้าท่านจับเอามารวมกันด้วย
เหตุผลเพียงเพราะว่าเทคโนโลยีมันมีการประสานกลมกลืนกัน ภาษาอังกฤษเขาใช้คำว่า Convergent
นะครับท่านประธาน คือ การรวมกันของกิจการโทรคมนาคมกับกิจการสื่อสารมวลชน เขาใช้คำว่า
Convergent จริงอยู่ครับมัน Convergent กันในทางเทคโนโลยี แต่ว่าก็มีหลายประเทศในปัจจุบันที่ยังคง
แยกเป็น ๒ องค์กรอยู่ครับท่านประธาน ประเทศที่รวมเป็นองค์กรเดี่ยวนี้นับดูแล้วไม่ถึง ๑๐ ประเทศ
ทั่วโลกนะครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นตรงนี้กระผมคิดว่าถ้าประเทศไทยเราจะเอามารวมกันผมคิดว่า
ผมดูด้วยเหตุด้วยผลและดูโดยคุณประโยชน์ของสังคมส่วนรวมแล้ว ผมคิดว่าแยกออกจากกันจะเป็น
ประโยชน์อย่างมาก มากกว่าที่จะรวมกัน อันนี้คือหัวใจสำคัญเลย เพราะว่าถ้ารวมกันแล้วกิจการ
โทรคมนาคมจะครอบงำกิจการสื่อสารมวลชน และสิ่งที่ท่านบอกว่าจะเกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ
อันนี้จริงเลยนะครับ คือกิจการสื่อสารมวลชนจะเสียเปรียบกิจการโทรคมนาคมอย่างมากในอนาคต แล้วก็
นอกจากนั้นที่ท่านบอกเรื่องของ Network กับ Content ก็จริง คือมันจะแบ่งเป็น Network กับ Content

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๒๕/๒

แต่ถ้าในท้ายที่สุดแล้วมันจะมีทั้ง ๒ อัน ไทคอมเนตก็มีทั้ง Network content แล้วก็สื่อสารมวลชนก็มีทั้ง Network content บางท่านก็บอกว่า Network นี้เขาเรียก Hardware แล้วก็ Content คือในส่วนเนื้อหาสาระเขาเรียกว่า Software ถ้าท่านเอามารวมกัน Network ของไทคอมเนตมันก็กว้างขวางใหญ่โตกว่า Network ของสื่อสารมวลชนอย่างมากมายมหาศาล มัน Dominate แน่นอน มันครอบงำแน่นอนนะครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าประเทศไทยเราน่าจะแยกกันดีกว่า แล้วก็การดำเนินงานนั้นโดยลักษณะของการทำงานมันก็ไม่เหมือนกันเลยนะครับ ดังนั้นกระผมจึงคิดว่าถ้าเราแยกกันนี้ประโยชน์จะเกิดกับสาธารณะ เกิดกับพี่น้องประชาชนมากกว่าที่จะให้รวมกันครับท่านประธาน ขอขอบพระคุณอย่างมากครับ

ประธาน : เชิญท่านเจ้ากรมครับ

พลเอก อภิรัฐพร เจริญพานิช : ผม พลเอก อภิรัฐพร เจริญพานิช กรรมการครับ

ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตเรียนเสริมคำแปรญัตติของท่านพิชัย ขออนุญาตที่ต้องเอ่ยนาม _____

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วีรพร ๒๖/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ในมาตรานี้ในวรรคที่หนึ่งที่ว่าเห็นสมควรที่จะเติม คำว่า ความมั่นคงของรัฐ ซึ่งผมได้มีโอกาสที่จะไปร่วมรับฟังแล้วก็ร่วมสัมมนากับหน่วยงานด้านความมั่นคงหลาย ๆ หน่วย รวมทั้งตอนที่ทำความเข้าใจของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติซึ่งดูแลในเรื่องความมั่นคง ทุก ๆ หน่วยมีความเป็นห่วงในเรื่องนี้เป็นอย่างมากนะครับ อย่างที่หลาย ๆ ท่านได้กล่าวแล้วว่า ในอนาคตคลื่นความถี่ทุกประเภทมันจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกระจายข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว แล้วก็เทคโนโลยีมันมารวมกันแล้วนะครับ อย่างที่ท่านได้กล่าวว่า N3 N4 และ G3 G4 G5 แล้วนี่นะครับ เพราะฉะนั้นมันจะไปรวมกันอยู่นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่ามีการใช้คลื่นความถี่ไปในด้านความเสียหายต่อความมั่นคงแล้ว สามารถทำได้หลายมิติ ซึ่งค่า ๆ นี้ถ้าเราบัญญัติเอาไว้ จะเป็นหลักประกันในการที่รัฐจะสามารถที่จะอ้างได้ เวลาที่เกิดความผิดหรือความเสียหายขึ้นนะครับ

ประเด็นที่ ๒ ในเรื่องที่ท่านได้กล่าวว่า ในเรื่องของธุรกิจกิจการโทรคมนาคม ในเหตุการณ์ที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารไปยังกลุ่มของนายทุนต่างชาตินะครับ แล้วก็ถ้าเผื่อมันเกิดไปใช้ในการดักฟังหรือต่อสัญญาณคลื่น ซึ่งจะมากกระทบกับสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล หรือความมั่นคงของรัฐ เวลาที่เราจะไปอ้างว่าคลื่นเหล่านี้เป็นทางด้านความมั่นคง เราก็ไม่สามารถที่จะมีหลักประกันหรือเป็นลายลักษณ์อักษรอะไรที่จะไปอ้างได้นะครับ แล้วก็ประเด็นสำคัญในเรื่องของโทรคมนาคม ซึ่งอย่างที่ท่านได้กล่าวแล้วนะครับว่า ต่อไปมีความสำคัญมาก ในเหตุการณ์ที่ผ่านมา หน่วยงานทางด้านความมั่นคงได้ยกตัวอย่างว่า ในรัฐบาลที่ผ่านมาได้มีการนำเอาคลื่นโทรคมนาคมของทางทหารไปใช้ในประโยชน์สาธารณะ คือโทรศัพท์มือถือนี้แหละครับ ตัดคลื่นไปเลยนะครับ ผลกระทบที่ตามมาก็คือว่าทางกองทัพอากาศต้องซื้อเครื่องมือสื่อสารใหม่ เนื่องจากคลื่นความถี่ที่ได้ใช้อยู่ถูกเอาไปใช้เกี่ยวกับเรื่องโทรศัพท์มือถือนี้ครับ อย่างนี้เป็นต้นนะครับ และผมก็อยากจะขอเรียนว่า คำว่า ประโยชน์สาธารณะกับความมั่นคงของรัฐ สมควรที่จะแยกกันครับ ไม่ได้มีความหมายรวมกัน ดังจะเห็นได้จากในวรรคสามเราก็เขียนว่า ต้องคำนึงถึงความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น เราจึงแยกเอาไว้นะครับ เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะเรียนเสริมเห็นด้วยว่าควรจะมีบัญญัติคำว่า ความมั่นคงของรัฐ ต่อเอาไว้ในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๗ นี้ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เสวต ทินกุล ครับ ก่อนอื่นที่จะไปไกลกว่านั้น ผมเข้าใจว่าท่านกรรมาธิการก็ดี ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกท่านก็สนใจคลาดเคลื่อน ผมอยากจะนำเสนอเรื่องข้อมูลทางเทคนิคให้ท่านเข้าใจก่อนเบื้องต้น ก่อนที่จะนำไปตัดสินใจสู่ ๒ องค์กรหรือองค์กรหนึ่งนะครับ ในฐานะที่ผมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการไฟฟ้าและการสื่อสาร ทั้งในสถานียกไฟฟ้าใต้ดินและท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ผมกราบเรียนอย่างนี้ ท่านประธานครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จิรพร ๒๖/๒

เรื่องสำคัญมาก เพราะว่ามันจะเป็นการเกี่ยวข้องกับ ถ้าท่านเข้าใจผิดปุ๊บ มันคลาดเคลื่อนมันไปไกลนะครับ ผมขออนุญาตอธิบายด้านเทคนิค คือคลื่นภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า Wave นะครับ แล้วความถี่เขาเรียก Frequency ๒ ประการนี้เกี่ยวข้องกับมันต้องมีความยาวคลื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วย เขาเรียกว่า Long wave Long Frequency Short wave Short Frequency มันเป็นเรื่องที่ต้องคำนึงด้วยกันเกี่ยวกับเรื่องคลื่น ความถี่ที่พูดกันเมื่อสักครู่นี้ เพื่อนสมาชิกพูดกันนะครับ ต่อไปมันก็เป็นเรื่องอยู่ ๒ เรื่องที่ว่ามันมีปะปนกัน ต้องเข้าใจก่อนว่าการใช้คลื่นความถี่จะไร้สายหรือไม่ไร้สายก็แล้วแต่ มันมีอยู่ ๒ เรื่องหลัก ๆ ครับ

เรื่องที่ ๑ คือ One way Communication สื่อสารทางเดียว ยกตัวอย่างเช่น วิทยุ กระจายเสียง โทรทัศน์ ก็ว่าไป ท่านก็เข้าใจดีครับ -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ศิริพร ๒๗/๑

๒. เป็นเรื่องของ Two way communication คราวนี้ One way communication มันก็มีอยู่ ๒ ส่วน ส่วนสาธารณะ ส่วนตัว อย่างเช่น ใช้ในบ้าน Intercom ในบ้านก็เป็นส่วนตัวนะครับ พอออกไปตามสาธารณะก็เป็นเรื่องของสาธารณะ อันนี้พอจะ Get เลยนะครับ คราวนี้เรื่องของ Two way communication เขามีทั้งส่วนตัวและส่วนรวมนะครับ ส่วนตัวก็อาจจะเข้าดาวเทียมเฉพาะหน่วยงาน บริษัทของตัวเอง หน่วยงานตัวเอง เขาเป็นส่วนตัวอีกอย่างหนึ่ง เขามองอีกภาพหนึ่ง ส่วนรวมก็เป็นมือถือ หรือสัมปทานอะไรแบบนี้ครับ ประมาณอย่างนี้ ก็คิดเรื่องนี้ก่อน เพราะฉะนั้นองค์กรที่ควบคุมงาน มันไม่เหมือนกัน งานการผลิตสื่อเพื่อไปบอกเล่าแก่สื่อบริษัทประชาชนหรือโฆษณาอะไรก็ว่าไป ธุรกิจอะไร ก็ว่าไปอีกส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งก็เป็นเรื่องการจัดสรรความมั่นคงหรืออะไร มันก็ต้องอีกส่วนหนึ่งนะครับ ก็เพื่อสนับสนุนที่เขาแปรญัตติกันเรื่องของ ๒ องค์กร คราวนี้ผมอยากให้ท่านกรรมาธิการและเพื่อนสมาชิก ได้คิดถึงตรงที่ว่าเอาไปแยกกันมันต้องแยก ท่านจะเห็นงานชัดเจนที่ผมพูดนี้ครับ งานชัดเจน งานวิทยุกระจายเสียง ผลิตสื่อก็ว่าไป งานเพื่อ Two way communication สื่อสาร ๒ ทางก็ว่าไป จะเป็นสื่อสาร ๒ ทางในเรื่องของ Network อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ไร้สาย ไม่มีสายหรืออะไรนี้ก็รวมกัน แล้วก็แยก Item ออกเป็นความมั่นคงก็แยกกันไปครับ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วท่านคิดใหม่ทำใหม่ครับ เพราะว่าข้อความที่เขียนอยู่ตรงนี้มีมันแล้วครับ มันไปรวมกัน เพราะฉะนั้นท่านเป็นผู้ออกแบบกฎหมาย ผมก็ให้ Concept เรื่องข้อมูลแล้วว่ามันเป็นอย่างนี้ ท่านต้องออกแบบใหม่ครับ อย่าทะเลาะกันเลย เพราะว่าท่านแล้ว มันจะทะเลาะกันเลย ท่านต้องแยก ท่านจะใช้คำว่า กิจการโทรคมนาคม คำจำกัดความ หมายถึงอะไร หมายถึงเรื่องคลื่นความถี่เกี่ยวกับ Two way communication ท่านก็เขียนเข้าไป เรื่องกิจการวิทยุกระจายเสียง One way communication ก็เขียนเข้าไปอย่างนี้ก็จะชัดเจน ผมก็ฝากเรื่องข้อมูลให้ท่านก่อนแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : ท่านประธานครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ คือความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ก่อนอื่นผมเห็นด้วยกับคำว่า องค์กรของรัฐที่ต้องเป็นอิสระ ก็คือจะเขียนว่าเป็นองค์กรอิสระหรือองค์กรของรัฐที่อิสระ อันนี้มันอยู่ที่ถ้อยคำ ท่านช่วยชี้แจงตรงนี้ด้วยก็แล้วกัน แต่ว่าองค์กรอิสระผมเห็นด้วย

ประการที่ ๒ ที่คุณมานิจสงสัยว่าปัจจุบันนี้มันไม่มีการควบคุมกันเพราะอะไร ผมขอตอบสั้น ๆ ว่าเพราะเราไม่มี กสช. แล้วก็ที่ยังไม่มี กสช. ตามว่าทำไมจึงทำให้การควบคุมเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ มาตรา ๔๐ ระบุไว้ว่า ในระหว่างที่ยังไม่มี กสช. ห้ามให้รัฐไปจัดสรรคลื่นความถี่หรือออกใบอนุญาตในการจัดสถานี เพราะฉะนั้นสิ่งที่ทำมาทั้งหมด ที่ท่านบอกว่าเปิดดูจะเจอพระ เจอเจ้า เจอเจ้าโน้นเจ้านี้อะไรต่ออะไร วัดโน้นวัดนี้นั้นครับ เป็นสิ่งที่กระทำไม่ถูกต้องตามกฎหมายทั้งสิ้น ไม่ว่าจะไปส่งที่ไหนก็ตาม ก็ไม่ถูกต้องตามกฎหมายทั้งสิ้น เพราะว่าไม่มีใบอนุญาต

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ศิริพร ๒๗/๒

ในการจัดตั้ง สถานีก็ไม่มี มันจะต้องมีใบอนุญาตในการทำสถานี แล้วก็ได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ แต่ที่ผ่านมามีทั้งหมดนี้เราไม่มี กสช. ถามว่า ทำไมไม่มี กสช. เพราะว่ารัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ กำหนดมานานแล้ว ผมบอกได้ว่าผมเป็นคนล้ม กสช. เองมา ๒ ครั้ง ผมเป็นคนตรวจสอบเรื่องนี้ แล้วพบการกระทำที่ไม่ชอบ พบการสรรหาที่ไม่ชอบ เขาพรรคพวกตัวเองเข้ามา แล้วในที่สุดข้อมูลที่ผมมีก็ล้มองค์กรทั้ง ๒ ในขณะที่ผมเป็นสมาชิกวุฒิสภา ผมค่อนข้างจะขี้ใจในเรื่องนี้ดี เพราะฉะนั้นในขณะนี้เรามี กทช. อยู่ องค์กรเดียว การจัดสรรคลื่นความถี่ก็เกิดไม่ได้ แล้วการควบคุมใบอนุญาตเขาแยกกันเป็น ๒ องค์กร ท่านประธานครับ ผมอยากจะเรียนอย่างนี้นะครับว่า ในเรื่องนี้ผมเองจะพูดลำบากมาก อย่างที่ทราบเรียนแต่ต้น ผมเองค่อนข้างจะเห็นด้วยในส่วนตัว ผมต้องพูดแยก ๒ ทางก็แล้วกันว่า ถ้าจะเป็นองค์กรเดียว ผมก็ไม่ขัดข้องในส่วนตัว

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แต่ผมไปรับฟังองค์กรสื่อมา ส่วนมากเขาอยากให้เป็นมากกว่าองค์กรเดียว เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ที่เป็นองค์กรเดียวมันมีผลพลอยได้เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองอีกหลายเรื่อง เพราะว่าประการแรก ถ้าเป็น ๒ องค์กร กทช. ก็จะเข้าอีกรอบเดิม พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ให้มีองค์กรอิสระ ให้มีองค์กร ๒ องค์กร มีวิธีการจัดสรร มีวิธีการสรรหาเหมือนเดิม ซึ่งผมบอกได้เลยว่ามีปัญหาแน่นอน ผมเป็นคนทำเรื่องนี้ กับมือ ผมรู้ แล้วไม่ต้องให้ผมพูดรายละเอียดมากกว่านี้มันไม่ค่อยดี

แล้วถ้าปล่อยไว้ กทช. ก็มีปัญหา ผมชอบพูดอย่างไม่งมงานะครับ ผมอาจจะกลายเป็นผู้ที่สนับสนุน คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ แล้วก็เหมือนชี้แจงแทนคณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ แล้ว อาจจะพูดเกินเลยไปในสิ่งที่ท่านไม่ค่อยอยากจะทำ แต่ที่ผมคิดว่าผมพูดก็แล้วกัน กทช. ก็มีปัญหา เพราะฉะนั้นถ้าเราทำอะไรเพื่อบ้านเมืองตรงนี้ได้ก็จะเป็นประโยชน์กับไตรมาสแล้ว ก็ กับ สื่อสารมวลชน คราวนี้ก็แล้วแต่จะตัดสินใจกันนะครับว่าท่านต้องการอะไรกันแน่ แต่ว่าข้อที่มี ผู้ที่อยากจะให้เกิน ๑ องค์กร ตอนนี้ผมจะขอสวมหมวกที่ผมไปรับฟังมา ก็มีเหตุผล เหตุผลก็คือว่า เขากลัวว่าองค์กรในทางสื่อยังเล็กกว่าองค์กรไตรมาสแล้วจะถูกครอบงำ แต่อีกฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าถ้าเปิด ๒ ฝ่ายเข้าหากัน เพราะเทคโนโลยีเดียวกันต่อไปจะยิ่งแข่งขันกันมากขึ้น มันอาจจะ ดีขึ้น ท่านก็ขังน้ำหนักเอาเองก็แล้วกันว่า ๒ เรื่องนี้จะเป็นอย่างไร ท่านประธานครับ ผมเลยคิดว่า

ในกลุ่มของผมที่พยายามแปรญัตติก้ออกมาค่อนข้างจะกลาง แต่ว่าก็ไม่ได้แก้ไขปัญหาทั้งหมด ถ้าจะให้แก้ไขปัญหาทั้งหมดต้องทำอย่างกรรมการพูด แต่ว่าถ้าทำอย่างของผม แก้ปัญหาได้ ส่วนหนึ่งแต่ไม่ทั้งหมด ผมพูดแค่นี้ก็คงพอจะรู้ว่ามันแก้ปัญหอะไรไม่ได้ เพราะว่าที่ผมแปรญัตตินั้นให้มี องค์กรอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ มีความหมายว่ามีองค์กรอิสระจะก็องค์กรก็ได้ กฎหมายลูกก็ยังอยู่ แล้วก็แก้ไขอะไรกันไม่ได้ เพราะว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ขัด หรือไม่อย่างนั้นรัฐ ก็จะต้อง หรือ สนช. ที่ท่าน ประธานอยู่จะต้องดำรงขึ้น เพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรร คลื่นความถี่ปี ๒๕๔๓ แล้วจะต้อง ดูแลตรงนี้ แต่ผมก็กลัวเหลือเกินว่าคนก็จะไปแก้มาตรา ๘๐ ทำให้การจัดสรรคลื่นและตั้งสถานีเดือน ๆ ทั้งหลายถูกต้องไปหมด ท่านประธานให้ระวังตรงนี้ให้ดี ก็แล้วกัน ตรงนี้คือหมากที่ผมอยากจะเรียนท่าน ทั้งหลายด้วยนะครับ ผู้แปรญัตติ มีอะไรซับซ้อนในทางปฏิบัติในปัจจุบันนี้ที่มีปัญหาอยู่ ผมพอจะรู้เรื่องนี้ เพราะว่าไปเป็นคนเข้าไปตรวจสอบในเรื่องนี้ตอนอยู่วุฒิสภา ท่านก็คงจะเคยได้ยิน ผมก็ตีรันทนทางมาเยอะพอสมควรในเรื่องนี้ ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : ท่านประธานครับ ขออนุญาต ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความเห็น ที่หลากหลายค่อนข้างมาก แม้แต่ในกลุ่มผู้แปรญัตติเองก็ไม่ตรงกันนะครับ จะขออนุญาตนำไปพิจารณาในที่ประชุมใหญ่เลยนะครับ ท่านพิเชษฐครับ และหลายท่านด้วยกัน เพราะว่าผมเข้าใจว่า

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๒๔/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ตรงกัน เรื่องนี้ควรจะอภิปรายให้ประชาชนโดยทั่วไปได้รับทราบด้วย แล้วก็การตัดสินใจของเราจะได้เป็นที่รับรู้อันโดยทั่วไป

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : เห็นด้วยครับ

เลขานุการ : ก็ให้สงวนไว้ล่ะครับ แล้วก็ไปคุยกัน

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ขออนุญาตสงวนไว้ครับ

ประธาน : นี่ก็เที่ยงแล้วล่ะครับ ผมขอประชุมช่วงบ่ายเวลา บ่ายโมงครึ่งก็แล้วกัน

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขออนุญาตแจ้งเหตุอะไรนิดหน่อย

ได้ไหมครับ

ประธาน : ได้ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : โดยเฉพาะผู้ที่มีรถยนต์ไฟล์กสีดำ มีหรือเปล่าไม่ทราบ

คือเมื่อวานนี้มีผู้ที่ขับรถทั้งหลายมารายงานให้ทราบ ว่าเมื่อวานนี้มีผู้แต่งกายมีเครื่องแบบเหมือนพระ แต่ไม่น่าจะเชื่อว่าเป็นพระ หรือว่าจะเป็นเณรก็ตาม สะพายย่ามมาแล้วก็เข้ามาดูรถต่าง ๆ แล้วก็จดทะเบียนรถ แล้วพยายามถามว่ารถนี้เป็นรถของใคร ซึ่งอาจจะเป็นคนไหนก็ไม่รู้ แต่ว่าผมไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นอย่างนี้จะเป็นพฤติกรรมของพระ แล้วก็โดยเฉพาะรถไฟล์กสีดำพยายามถามหลายครั้ง คนรถทั้งหลายก็มาเล่าให้ผมฟัง แล้วก็ขอดูในบัญชีที่จตมี สสร. จำนวนมาก _____

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ธัญญา ๒๗/๑

แล้วชื่อสุดท้ายเป็นชื่อที่ผมที่เขาจด บอกเสร็จว่ารถสี่เขี้ยว เลขทะเบียนเท่านี้ เขียนว่าดอกเตอร์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง แล้วก็ไปตามคนขับรถว่า แล้วรู้ไหมที่บ้านอาจารย์เจิมศักดิ์อยู่ที่ไหนนะครับ ซึ่งเหตุการณ์พวกนี้ ผมไม่ได้รู้สึกวิตกกังอะไรหรอกครับ เพราะว่าผมเคยโดนเมื่อตอนเหตุการณ์พฤษภาทมิฬมาท่านประธานก็รู้ ผมโดนมาเยอะแยะแล้วแบบชู้ ๆ อย่างนี้เรื่องเล็ก แต่ผมก็เรียนว่า เหตุการณ์นี้มันเกิดขึ้น อาจจะเป็นที่ สภาของเราที่มีความเกรงใจผู้ที่แต่งเครื่องแบบเหมือนพระ เพราะโกนหัวด้วย ซึ่งอาจจะไม่ใช่ อาจจะเป็น บุคคลแปลกปลอมเข้ามาหรือเปล่า แล้วก็เดินเข้าไป แล้วเรื่องนี้ผมคิดว่าไม่ติเลย โทษที่คนวงจรถัดหน้าจะมี บริเวณที่เข้าไปดูรถทั้งหลายอยู่บริเวณหน้าโรงอาหาร ตรงนี้ครับ ตรงหน้าสถานีวิทยุของรัฐสภา ที่มีสองชั้น นึกออกไหมครับ ที่จอดรถบริเวณนี้ละครับ เพราะฉะนั้นก็เรียนท่านทั้งหลายว่า ท่านก็ดูรถของท่านด้วย ก็แล้วกันนะครับ ผมไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไร ผมว่าถ้าดูจรถัดหน้าจะเป็นประโยชน์ และท่านประธาน อยู่ในวงการพวกอย่างนี้อยู่ ท่านจะรู้ว่าพวกนี้เป็นพวกไหนนะครับ คือท่านอยู่ในวงการปราบปราม พวกอย่างนี้ เรารู้จักท่านดีนะครับ ท่านจะช่วยผมได้เยอะเลย และผมคิดว่าพวกเราควรจะต้องดูแลกัน พอลมควรรในเรื่องนี้ละครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ขอขอบคุณท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ

ประธาน : เดียวนะครับให้ผมพูดก่อนนะครับ ผมขอขอบคุณท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

เรื่องนี้ผมก็ทราบมา และผมกำลังตรวจสอบอยู่นะครับ เป็นเรื่องจริงครับ แล้วกำลังตรวจสอบ แล้วก็ให้ พุดง่าย ๆ ให้ลูกน้องผม คือผมก็เป็นคนที่เรียกว่ามีลูกน้องเหมือนกัน ลองช่วยตรวจสอบดู โดยเฉพาะ อย่างยิ่งรถของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ผมจะได้พูดจากับเจ้าหน้าที่ของทางรัฐสภา อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่จะดูในเรื่องมาตรการควบคุมการเข้าออกของบุคคล โดยเฉพาะในช่วงนี้นะครับ แต่ผม ขอเรียนว่า ผมทราบเหมือนอาจารย์เจิมศักดิ์มา แล้วก็ได้นำดำเนินการให้ลูกน้องของผมไปตรวจสอบอยู่แล้ว นะครับ แล้วถ้าผมได้เรื่องอย่างไร ข้อเท็จจริงอย่างไร แต่ผมต้องได้ข้อเท็จจริงจริง ๆ ผมจะให้สื่อมวลชน ทราบด้วยนะครับ ว่าพฤติกรรมอย่างนี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่สมควรอย่างยิ่งเลยนะครับ ไม่ว่าจะแต่ง เครื่องแบบอะไรก็ตาม ยิ่งแต่งเครื่องแบบพระอย่างนี้ ผมคิดว่าไม่สมควรนะครับ ท่านพิเชียรมีอะไรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ คือในเรื่องนี้กระผมมีความเห็นสั้น ๆ

นิดเดียวครับ คือพฤติกรรมที่มาทำอย่างนี้ ผมคิดว่าไม่ตินะครับ และเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง แต่ผม ขออนุญาตดึงคำพูดของอาจารย์เจิมศักดิ์ที่ใช้คำว่า เครื่องแบบของพระ พระไม่มีเครื่องแบบครับ คำว่า เครื่องแบบไม่ควรมาใช้กับสมณเพศนะครับ อันนี้ต้องขออนุญาตเรียนอาจารย์นะครับว่า คือผมรู้สึก ว่า คำพูดที่ท่านใช้กับพระ ท่านไม่ได้ให้เกียรติกับพระสงฆ์องค์เจ้าทั้งหลาย กระผมอยากให้ท่านให้เกียรติ กับพระนะครับ ท่านควรจะพูดคำพูดที่ดีกับพระสงฆ์ ผมเชื่อว่าพระสงฆ์ท่านไม่ทำห้รอกครับ สิ่งที่ไม่ดีไม่งาม

คณะกรรมการการยกทรงรัฐธรรมนูญ

ธนัชญา ๒๙/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผมคิดว่าอาจจะมีใครที่สวมรอย หรือว่าใช้เรื่องเหล่านี้มาทำให้ภาพพจน์ของพระเสี่ยหายหน้าหายตา ซึ่งการกระทำอย่างนี้ ผมก็ไม่เห็นด้วยครับ แต่ผมไม่ชอบน้ำเสียงและหางเสียงที่ท่านพูดเกี่ยวกับพระภิกษุสงฆ์ ท่านควรจะให้เกียรติพระภิกษุสงฆ์ให้มากนะครับ เรากำเนิดมาอยู่บนผืนแผ่นดินแห่งนี้ เราเจริญก้าวหน้าเติบโตใหญ่มาได้ ท่านไม่ใช่ลูกศิษย์วัดหรือครับ ท่านไม่มีพระในหัวใจหรือครับ

ประธาน : เอาละครับ ท่านพิเชียร

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านใช้น้ำเสียงท่านใช้คำพูด แล้วแม้กระทั่งเครื่องแบบอะไรนี้ พระไม่มีเครื่องแบบหรือครับ พระมีเครื่องแบบที่ไหน เครื่องแบบนี้คือเรื่องของทหาร ตำรวจ ท่านควรจะใช้คำพูดที่สุภาพนะครับ อันนี้สำคัญนะครับ ผมขอประท้วงท่านนะครับ ว่าท่านใช้คำพูดนั้นไม่สุภาพ แต่ผมก็ไม่เห็นด้วย ที่ว่าใครจะทำอย่างนั้นนะครับ เพราะว่าเป็นการข่มขู่กัน เป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่งาม ขออนุญาตครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขอลิทธิพาดพิงนิดเดียว คือถ้าฟังให้ดีนี้ ผมเองบอกว่า ผมไม่เชื่อว่าเป็นพระ ผมเชื่อว่าคุณฟังให้ผมพูดให้จบสิ เวลาผมฟังคุณ หรือคุณร้องให้เลยสิ เพราะฉะนั้นผมไม่ได้ คุณฟังผมบ้างสิ เวลาคุณพูด ผมก็ฟังมาตลอด

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : แต่อาจารย์ใช้คำพูดดูถูกดูหมิ่นพระภิกษุสงฆ์

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมบอกแล้วว่า ผมไม่เชื่อว่าเป็นพระ ผมบอกว่าจะเป็นคนที่สวมรอย ๓ มากขนาดนี้เลยนะครับ

ประธาน : เอาละครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : มีใครดูถูกดูหมิ่น คุณพูดของคุณเองนะคุณพิเชียร คุณฟังคนอื่นบ้างสิ เวลาคุณพูดผมก็ฟังคุณตลอดคุณพิเชียร

ประธาน : เอาอย่างนี้ครับ ผมขอยุติเรื่องนี้นะครับ แล้วถ้าหากว่ายังมีอะไรกันอยู่ก็ไปหลังวัดเลยครับ ขอเลิกประชุมนะครับ ๑๓.๔๕ นาฬิกา เชิญอีกครั้งหนึ่งครับ

พักการประชุมเวลา ๑๒.๒๕ นาฬิกา

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วិณา ๓๐/๑

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา

ประธาน : ผมขอเปิดประชุมต่อจากเมื่อเช้านี้ นะครับ ท่านเลขานุการเชิญครับ

เลขานุการ : ท่านประธานครับ ในระหว่างที่พักรับประทานอาหาร ฝ่ายเลขานุการได้หารือกับผู้แปรรูปดีเกือบทุกกลุ่ม นะครับ ท่านพิเชียรได้หารือแล้ว ท่านวิชัย ท่านเจมศักดิ์ ท่านสุรชัย ท่านวัชรพลหลายท่านด้วยกัน นะครับ ได้หารือกันคร่าว ๆ เร็ว ๆ ว่าถ้าเราไล่ไปตามมาตราอย่างที่ท่านได้ตั้งแต่นั้น คงใช้เวลาอีกนานพอสมควร แล้วอาจจะทำให้เรื่องการคุยเรื่อง สส. สว. ที่เราตั้งใจคุยกัน อาจจะมีปัญหา ก็เลยขออนุญาตอย่างนี้ได้ไหมครับว่า ในหมวดสิทธิเสรีภาพก็จะหยิบเฉพาะเรื่องที่สำคัญ ๆ ที่ท่านผู้แปรรูปดีเห็นว่า มีประเด็นที่อยากจะหารือแล้วคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน นะครับ เพื่อจะได้มีข้อยุติร่วมกัน ก็คิดว่าจะเหลืออีก ๒ เรื่อง คือขออนุญาตเป็นเรื่องการศึกษาเรื่องหนึ่งกับเรื่องของมาตรา ๖๔ องค์การแก้วกุดอีกเรื่องหนึ่ง เป็น ๒ เรื่องใหญ่ที่อยากจะหารือกัน เมื่อเสร็จ ๒ เรื่องนี้แล้วจะขออนุญาตข้ามไปที่เรื่อง สส. สว. เลยได้ไหมครับ ได้หารือกันอย่างนี้ไว้ นะครับ

นายเจมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขอมาตรา ๖๗ อีกเรื่องหนึ่งได้ไหมครับ
มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๔ ติดต่อกันตลอดคล้องกันครับ

เลขานุการ : ได้ครับ ผมขออนุญาตท่านประธาน

ประธาน : มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๘ ได้อีกมาตราหนึ่งครับ

นายชำนาญ ภูวิสัย : ขออนุญาตท่านประธานครับ ขอมาตรา ๗๗ อีกเรื่องครับ

เลขานุการ : มาตรา ๗๗ เรื่องอะไร นะครับ ประธานโทษ

นายชำนาญ ภูวิสัย : เรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐครับ

เลขานุการ : แนวนโยบายจะขอยกไว้ทั้งหมดเลยได้ไหมครับ ท่านครับ เพราะว่ามันจะยาวมาก มีการพูดกันหลายประเด็น หลายเรื่องแล้วแปรรูปดีไม่ตรงกันเลย คือฝ่ายเลขานุการคิดว่าอย่างนี้ครับ ฝ่ายกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญคิดว่าในระหว่างวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๓๐ ที่เราหารือกันในที่ประชุมของสภาการยกย่องรัฐธรรมนูญนี้ นะครับ ก็อาจจะมีการหารือกันนอกกรอบอีกสักครั้งหนึ่ง หรือ ๒ ครั้งก็แล้วแต่นะครับ ระหว่างกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญกับผู้แปรรูปดีในเรื่องหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ เพราะส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่องค่าเสียเป็นส่วนใหญ่ การใช้คำ การขอเพิ่มอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ นะครับ จะได้หารือนอกกรอบซึ่งใช้เวลาไม่นาน นะครับ

นายชำนาญ ภูวิสัย : ครับ ตกลงครับ แล้วก็มาตรา ๒๗๒ ถึงมาตรา ๒๗๔ ด้วย
ท้องถิ่นครับ

คณะกรรมการยก่างรัฐธรรมนูญ

วิชา ๓๐/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ครับ ก็ขออนุญาตไว้หาหรือกรอบเลยนะครับ ได้ไหมครับ ขอหาหรือเรื่อง สส. สว. ไปก่อนหลังจากเสร็จ ๒ มาตราเนี่ย ถ้าเวลาเหลืออาจจะกลับมาเรื่องท้องถิ่นอีกทีก็ได้ ได้ไหมครับ

นายชานาญ ภูวิสัย : ท่านจะเอาอย่างไร ถ้าท่านยาวไปเราก็จะว่างได้อย่างไร ถ้าท่านพูดอย่างนี้ไม่มีว่างเลย ต้องนั่งเฝ้าตลอด

เลขานุการ : ถ้าอย่างนั้นวันนี้ขอเรื่อง สส. สว. ก่อนได้ไหมครับ

นายชานาญ ภูวิสัย : ถ้า สส. สว. ก็ผ่านไปแล้ว ส่วนเรื่องที่ผมเสนอเขาไประหว่าง วันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๓๐ ท่านว่าอย่างไร จะได้มีเวลาว่างนะครับ

เลขานุการ : ได้ไหมครับ อย่างนั้นเลยได้ไหมครับ ขออนุญาตหาหรืออย่างนั้นเลยนะครับ ถ้าได้จะ โอ.เค. นะครับ ขออนุญาตหาหรือกรอบอย่างนั้นระหว่างวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๓๐ ที่สภาประชุมกันเรื่องหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐกับหมวดเรื่องการปกครองท้องถิ่น ก็จะหาหรือกรอบแบบนี้ ในเวลาที่พอมืออยู่ระหว่างวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๓๐ ซึ่งมีเวลาแน่นครับ แล้วจะจัดเวลาคุยกันนะครับ ถ้าที่ประชุมเห็นด้วย ผมขออนุญาตไปเรื่องการศึกษาได้ไหมครับ เข้าใจว่าการศึกษามาตรา ๔๔ มีผู้แปรญัตติทั้งหมด ๗ กลุ่ม ยกเว้นกลุ่มที่ ๒ ที่ไม่ได้แปรญัตติ ก็มีแปรญัตติทุกกลุ่มเลยนะครับ ขออนุญาตไล่ไปที่ละกลุ่มเลย ได้ไหมครับ เรียงลำดับไปได้ไหมครับ ท่านพิเชียร ท่านอุทิศ ท่านสมชัย ท่านเจิมศักดิ์ ท่านสุรัชย์ ท่านวัชรา ได้ไหมครับ กราบเรียนเชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ในมาตรา ๔๔ นี้ ท่านอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ หนึ่งในผู้รับรองของกระผมเป็นผู้เสนอในมาตรา ๔๔ ขออนุญาตให้ท่านอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ ได้กรุณานำเสนอในสาระสำคัญของการแก้ไขครับ ขอเรียนเชิญครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานกรรมการยก่างรัฐธรรมนูญครับ ผม อรรถรัตน์ รัตนจันทร์ สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ในมาตรา ๔๔ ผมได้มีการนำเสนอแปรญัตติเป็นว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าระดับปริญญาตรีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และรัฐต้องส่งเสริม ให้การสนับสนุนแก่ผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี และต้องการศึกษาเพิ่มเติมให้ได้รับการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกได้โดยง่าย ในตรงนี้ก็คือสิ่งที่เพิ่มขึ้นมา ก็เป็นเรื่องจากการศึกษาขั้นพื้นฐานสิบสองปี ให้ปรับเปลี่ยนเป็น ในระดับปริญญาตรี แล้วก็ให้เพิ่มเติมในเรื่องของการสนับสนุนสำหรับผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วต้องการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่า ผมมองว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาชาติบ้านเมืองในปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงควรที่จะทุ่มเทในการที่จะพัฒนาคนให้มีศักยภาพ โดยควรให้จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ที่ผ่านมาในการศึกษาต่อชั้นปริญญาโทและปริญญาเอกยังเป็นไปอย่างค่อนข้างที่จะยาก เนื่องจากว่ามีค่าใช้จ่ายสูง ในขณะที่เดียวกันในส่วนของเงินทุนที่จะให้

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วិณา ๓๐/๓

กู้ยืม ซึ่งแต่เดิมเคยมีในส่วนที่จะให้ธนาคารหรือสถาบันการเงินของรัฐช่วยสนับสนุน แต่ก็ปรากฏว่า
การเข้าถึงเงินทุนตรงนั้นยังเป็นไปค่อนข้างยาก จึงให้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนุญในมาตรานี้
ขอขอบพระคุณครับ

- ๓๑/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ไปกลุ่มท่านอุทิศได้ไหมครับ มีผู้แทนไหมครับ ถ้าไม่มีไปท่านสมชาย
ได้ไหมครับ

นายพิเชียร อำนาจวรสระเสริฐ : เดี่ยวท่านเศวตจะขออนุญาตเสริมท่านอรรถรัตน์สั้น ๆ
นิดเดียวเองครับ

นายเศวต ทินกุล : กระผม เศวต ทินกุล ครับท่านประธาน คือผมก็เทคนิคอยู่เหมือนเก่า
ครับท่านประธาน คืออย่างนั้นครับ ผมไม่ยากฟังธง แต่ผมอยากจะทำให้ท่านกรรมาธิการคิดนิตหนึ่ง
นะครับ คือเดี๋ยวนี้มีระบบการศึกษาลักษณะของโดยธรรมชาตินะครับ เขาเรียกว่า Nature of Education
เพราะฉะนั้นองค์ความรู้ที่มีอยู่ในจักรวาลในโลกเรามีเยอะแยะ คนเรามีองค์ความรู้หลายมิติ อย่างผม
ความรู้ที่น้อยที่สุดถ้าเทียบในระบบการศึกษาใน สสร. แบบนี้ แต่ว่าเรื่ององค์ความรู้ถ้ามาสอบเทียบกันผมก็
อยากดวลอยู่กับบางท่านนะครับ เพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้เขาเรียกว่าเป็น Education for all and all for
Education มันครอบคลุมหมด เพราะฉะนั้นหลักการแก้ไขรัฐไม่ค่อยจะมีเงิน ส่งเสริมให้การเรียนรู้นอกระบบ
ไปสอบเทียบเอา อย่างเช่นทุกวันนี้ผมบอกให้ ผมไม่ได้จับอะไรเลย ทอมมาสอบเทียบผมเลือกไปสอบเทียบ
ก็เอามาตรฐาน Standard การสอบเทียบนี้มาเทียบ ส่งเสริมให้เขาได้เรียนรู้กระบวนการวิชาด้วยตนเองได้ ก็เป็น
การจบปริญญาตรีเหมือนกัน ปริญญาโท ปริญญาเอกเหมือนกัน แบบนี้เป็นต้นครับ ไม่ใช่ตะบัตะบันเอาแต่
หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ต้องมีคณะกรรมการคณะหนึ่งขึ้นมาเพื่อดำเนินการเทียบโอนหน่วยกิต
ต่าง ๆ นานา องค์ความรู้สอบเทียบให้เป็นองค์ความรู้ อย่างเช่น วิชาการทอดแหหาปลา เป็นต้น
ซึ่งบางท่าน หลายท่านก็ไม่มี เป็นนี้เป็นต้นนะครับ ผมก็ฝากแค่นี้แหละครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านสมชัยครับ

นายสมชัย ฤชุพันธ์ : ท่านประธานครับ คำแปรญัตติมาตรา ๔๔ ที่ผมเสนอนี้ครับ
ขอเรียนว่าอาจจะไม่เป็นที่นิยมของคนทั่วไป แต่ว่าเป็นการแปรญัตติด้วยความสุจริตใจและความรับผิดชอบ
ด้วยการที่เห็นว่าการศึกษามีความสำคัญต่อสังคมและต้องการให้ทุกคนได้รับการศึกษาได้ไปไกลที่สุดเท่าที่
สติปัญญาของแต่ละคนจะไปได้ ผมมีความเห็นว่าการที่บัญญัติว่ามีคำว่า โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เป็นคำซึ่งมี
มาในรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ นะครับ แต่ว่าคำนี้เป็นคำที่ปฏิบัติไม่ได้ และไม่ได้ปฏิบัติ เป็นการเขียน
กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย จึงทำให้มี
การหลีกเลี่ยงอย่างกว้างขวาง โดยทุกวงการ ทั้งส่วนราชการ เอกชน นักกฎหมาย นักการศึกษาได้ร่วมกัน
ไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ และพยายามหาทางรองรับการไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญนั้น ทั้งนี้เพราะคนทั่วไป
เห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญนั้นแหละเป็นการดีและเป็นการเหมาะสม การที่ไม่เก็บค่าใช้จ่าย ทำให้
รัฐต้องรับภาระในการจ่ายค่าจัดการศึกษาให้กับนักเรียนทุกคน ไม่ว่าจะป็นมหาเศรษฐี หรือเป็นคนจน

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๓๑/๒

การไม่เก็บค่าใช้จ่ายเป็นการตั้งให้โรงเรียนที่มีศักยภาพสูง มีคุณภาพสูงลงมาเป็นโรงเรียนธรรมดา ๆ เหมือนกับโรงเรียนอื่น การไม่เก็บค่าใช้จ่ายเป็นการปิดกั้นการมีส่วนร่วมในการสนับสนุนเพื่อการศึกษาของผู้มีส่วนได้เสียในวงการศึกษาที่สำคัญคือ ตัวนักเรียนเองและผู้ปกครองนักเรียน ทำให้การสนับสนุนเพื่อการศึกษาต้องทำผ่านการจัดเก็บภาษีอย่างเดียว หรือที่เรียกว่า Act financing การเก็บค่าเล่าเรียนซึ่งเป็น Free financing ซึ่งเป็นวิธีสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า ไม่สามารถที่จะมีบทบาทได้ การที่ยอมให้มีการเก็บค่าเล่าเรียนได้ แต่กำหนดให้รัฐต้องจัดการให้ทุนและเงินอุดหนุนกับนักเรียนยากจนและนักเรียนที่ขาดสื่อก็จะทำให้นักเรียนที่ยากจนไม่เดือดร้อน และเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อ การศึกษามากกว่า -----

วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ จะแตกต่างจากรัฐธรรมนูญในปี ๒๕๔๐ ที่ว่า ในรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ มีการกำหนดรองรับสิทธิของประชาชนในการฟ้องร้องหน่วยงานของรัฐ ที่ไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญไว้ด้วย คือ ตามมาตรา ๒๐๘ และมาตรา ๒๔ วรรคสอง ซึ่งเป็นเรื่องดี แต่ถ้าถ้าเรากำหนดให้โรงเรียนต้องไม่เก็บค่าใช้จ่าย การเก็บค่าใช้จ่ายจะเป็นการผิดรัฐธรรมนูญ ขณะนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนปฏิบัติกัน คือเก็บค่าใช้จ่ายและเรียกชื่อต่าง ๆ ตามที่จะเรียกกันได้ เช่น ค่าคอมพิวเตอร์ ค่าแอร์ ค่าสนามฟุตบอล เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญทั้งนั้น ในเมื่อรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ มีการกำหนดสิทธิของประชาชนในการฟ้องร้องหน่วยงานของรัฐที่ไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่าหน่วยงานของรัฐจะถูกฟ้องร้องเต็มไปหมดเลย จะมีคดีรบกวน ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องของหลักคิดของการที่เราร่างรัฐธรรมนูญให้ประเทศไทยเป็นอะไร เราต้องการให้ประเทศไทยเป็นรัฐสวัสดิการ ที่มุ่งจะให้สิทธิต่อประชาชนอย่างกว้างขวาง ความจริงเป็นเรื่องดี แต่ว่าการที่ได้สิทธิสวัสดิการเหล่านั้น มันต้องมีค่าใช้จ่าย มันต้องประกอบด้วยการจัดเก็บภาษีที่มากมาย แต่ถ้าหากเราจะกำหนดอย่างนี้เราก็จำเป็นต้องจัดการในเรื่องของการระดมทุนเพื่อการศึกษา จึงมีการเก็บภาษีให้มากขึ้นตามสัดส่วนไปด้วย ซึ่งเรื่องนี้ไม่เห็นได้มีการทำกัน อันนั้นเป็นเรื่องความขัดแย้งของหลักคิดในระบบนี้

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมเสนอขอแก้ก็คือว่า ถ้อยคำที่ใช้ ใช้คำว่า ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง แปลว่ารัฐต้องจัด รัฐพยายามที่จะจัดให้อย่างทั่วถึง แต่รัฐจัดทั่วถึงเมื่อไรก็จะเป็นการปิดช่องทางที่เอกชน วัด หรือมูลนิธิ หรือศาสนาจักรจะจัดได้ ความจริงหน้าที่ของรัฐอยู่ที่การจัดการให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ไม่จำเป็นว่ารัฐจะต้องจัดเอง การจัดการให้ประชาชนได้รับการศึกษา การให้หลักประกันให้ประชาชนได้รับการศึกษา กับการจัดให้มีการศึกษานั้น เป็นคนละเรื่องกัน การจัดการศึกษา โดยการจัดโรงเรียน อาจจะทำโดยรัฐบาล โดยเทศบาล โดยองค์กรการกุศลอื่น ๆ เช่น มูลนิธิศาสนาจักร หรือองค์กรเอกชนก็ได้ แต่รัฐต้องให้หลักประกันว่า คนยากไร้ คนยากลำบาก คนที่ทุกข์ยาก ได้มีโอกาสเข้าถึงโรงเรียน และได้ไปโรงเรียนได้อย่างเท่าเทียมกับคนอื่น ดูแลให้ประชาชนได้รับการศึกษาโดยทั่วถึงกัน อันนั้นเป็นหน้าที่หลักของรัฐ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่ผมได้ขอแปรปฏิบัติไว้ ก็คือเรื่องของการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับการคุ้มครองและส่งเสริมจากรัฐ คำเดิมว่าอย่างนั้นครับ ผมจะขอเดิมว่า ย่อมได้รับการคุ้มครองส่งเสริมและรับรองจากรัฐ ซึ่งมีคำว่า รับรอง เพิ่มเข้ามาด้วย เพราะฉะนั้นคำว่า รับรองนี้มีความสำคัญ เพราะว่าการศึกษาที่ประชาชนศึกษาเอง หรือเรียนรู้ตลอดชีวิต ขณะนี้ขาดการรับรอง เราต้องการให้การเรียนรู้ตลอดชีวิต การมีความรู้ที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ ได้รับการรับรองและเทียบวุฒิ แล้วก็

คณะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นำพร ๓๒/๒

ได้รับการปฏิบัติเหมือนกับการที่ไปเรียนในโรงเรียนในระบบ อันนี้จะช่วยให้การศึกษาขยายตัวได้กว้างขวาง
ขึ้น ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : คราวนี้กลุ่มท่านเจิมศักดิ์ครับ ท่านประธานครับ

นายวินัส มานมุงศิลป์ : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ท่านกรรมการยกย่อง
รัฐธรรมนุญครับ ผม วินัส ทีมของอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ เรื่องของการศึกษา ผมรอตั้งแต่เมื่อวานครึ่งวันครับ
วันนี้ครึ่งวันครับ รวมแล้วรอนานกว่าศตวรรษอีกนะครับ ท่านประธานครับ มาดูเรื่องการศึกษา
ผมเสนอญาติไปอยู่มาตรา ๔๘ พรรคสอง พรรคสาม มาตรา ๔๙ แล้วก็ไปโยงถึงมาตรา ๓๙ (๑) (๓) (๕)
ก็จะขออนุญาตท่านประธานพูดในภาพรวมในหมวดการศึกษานั้น ที่ผมอยากจะขอให้มืออยู่ในหมวด
ต่างหากของรัฐธรรมนุญ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ซึ่ง ๒ อาทิตยที่ผ่านมาท่านประธานคณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญได้กรุณามารับเรื่องจากผู้แทนเครือข่ายครูทั่วประเทศ ซึ่งทางผมก็ได้นำขึ้นมาพบท่านประธานแล้ว ท่านประธานก็รับไปแล้ว ผมนึกว่าท่านจะได้บรรจุก็ยังไม่มีนะครับ ผมก็เลยว่าเป็นทางออกสุดท้ายที่ผมจะต้องยื่นเพื่อให้ทางองค์กรวิชาชีพครูได้มีโอกาสเสนอแนะความเห็นต่าง ๆ ผ่านสภาว่างรัฐธรรมนูญแห่งนี้

เหตุผลที่ผมอยากจะเสนอหมวดการศึกษาเป็นหมวดเฉพาะคือ หมวดการศึกษาแห่งชาติ นะครับ เหตุผลมีดังนี้ท่านประธานครับ การพัฒนาประเทศคือการพัฒนาคน การพัฒนาคนคือการศึกษา การศึกษานะครับ การศึกษาเป็นรากฐานของการดำเนินชีวิต ซึ่งรัฐควรให้ความสำคัญและกำหนดหน้าที่ให้เป็นหมวดหนึ่งโดยเฉพาะ เนื่องจากการจัดระบบการศึกษาทั้งระบบเดิมที่มีอยู่นั้นไม่มีประสิทธิภาพ เพราะว่าโครงสร้างการบริหารงานจัดการใหญ่เกินไป ควบคุมและวัดผลยาก จึงอยากเสนอให้สถานศึกษาจัดทำแผนบริหารการศึกษาเองของแต่ละหน่วย โดยยึดความต้องการของผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง และคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน ผู้ปกครองและหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ให้โอกาสและส่งเสริมผู้เรียนในการศึกษาอย่างต่อเนื่องและเต็มที่ ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงปัจจุบันนี้มีตัวเลขของกระทรวงศึกษาธิการพบว่า เด็กที่จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ม. ๓ หรือว่า ป. ๖ ไม่ได้รับการศึกษาคือต่อเนื่อง นะครับ เด็กเหล่านี้ออกไปประกอบอาชีพสร้างปัญหาสังคม ถ้าอยู่ในสังคมที่ดีเด็กเหล่านี้จะได้รับการส่งเสริมที่ดีได้ แต่ถ้าถามว่าเด็กเหล่านี้ไปอยู่ในสังคมที่ไม่ดี เท่ากับว่าเราได้ปิดกั้นโอกาสการศึกษาผลักเขาไปสู่หุบเหวแห่งความชั่วร้าย ยากที่จะเยียวยาเป็นคนดีของสังคมได้ครับท่านประธาน

วิชาชีพครู บุคลากรทางการศึกษา ควรได้รับการพิจารณาและประเมินอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิผลตามหลักเกณฑ์ที่ควรจะเป็น ทั้งยังเป็นโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพครูอย่างเหมาะสมควบคุมคุณธรรม จริยธรรมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นองค์กรวิชาชีพอย่างแท้จริง อันนี้เป็นเหตุผลที่ผมได้ขอเสนอหมวดการศึกษาแห่งชาติ นะครับ

การเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นรัฐควรจะดำเนินการจัดให้การศึกษาเป็นหมวดการศึกษาแห่งชาติหมวดหนึ่ง เนื่องจากว่าความแตกต่างของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นั้นไม่ได้บัญญัติเรื่องของการศึกษาเป็นการศึกษาแห่งชาติ ขออภัยครับ ของปี ๒๕๔๐ ได้บัญญัติของการศึกษาแห่งชาติ แต่ว่ายกย่องรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ของเราไม่มี ดังนั้นทางองค์กรวิชาชีพครูก็เลยบอกว่า ขอเรื่องของหมวดการศึกษาเป็นหมวดการศึกษาแห่งชาติเฉพาะหมวดหนึ่งนะครับ เพื่อป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้น ปัจจุบันเรื่องโครงสร้างของการบริหารงานจัดการของกระทรวงศึกษาธิการนั้นเราได้รวมอยู่ในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตัวนี้มันใหญ่เกินไป ทำให้การบริหารจัดการซึ่งเป็นไปได้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นวพร ๓๓/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ยากแล้วก็ประสิทธิผลซึ่งเกิดขึ้นที่กระทรวงได้คิดว่ามันคงจะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดนั้นไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ทางโรงเรียนได้จัดไว้ นะครับ

นำเรียนท่านประธานอีกนิดเดียว นะครับ เพราะว่าวันนี้ผมช่วยท่านประธานอยู่อย่างหนึ่ง คือผมรับเรื่องของครูบาอาจารย์เข้าไปดูแล แล้วก็มีการขยายวงค์กรโดยเฉพาะอาชีพข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาว่า ๗๐๐,๐๐๐ คนที่กำลังเฝ้ามองดูตรงนี้อยู่ว่าเขาจะได้รับการดูแลเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน แต่ว่าอย่างไรก็ตามผมก็ยังคงต้องขอสงวนญัตตินี้ไว้อภิปรายในที่สภาใหญ่ แล้วก็กราบเรียนท่านสมาชิกอีกสักนิดว่าการประชุมในวันนี้ เราใช้เวลาเรื่องของการประชุมบททั่วไปเยอะแล้ว นะครับ ผมคิดว่าสมาชิกคงจะต้องประหยัดคำพูดอีกนิดหนึ่งเพื่อให้มันกระชับเวลาแล้วเราจะได้ไปกรอบที่ ๒ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ เดี่ยวผมขออนุญาตเพิ่ม พอดีชุดนี้ของอาจารย์เจิมศักดิ์มาอยู่ ๓ ท่านครับท่านประธาน ขอเอามาตรา ๗๙ (๓) ของคุณรัฐ ชุกกลิ่น เชิญครับ

นายรัฐ ชุกกลิ่น : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม รัฐ ชุกกลิ่น สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ครับ ผมขออนุญาตเพิ่มเข้าไปในมาตรา ๗๙ (๓) ที่เขียนว่า มาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ผมขอให้ท่านช่วยพิจารณาให้เพิ่มเป็นว่า มาตรฐานการศึกษาให้มีสำนึกความเป็นไทยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

หลักการและเหตุผลของผม ซึ่งจะได้บันทึกในเจตนารมณีนี้นี้ก็คือว่า ประเทศไทยเรามีประวัตินานยาวนาน เป็นเอกราชมาช้านาน มีระบบกษัตริย์ซึ่งในโลกนี้ก็มีไม่กี่แห่ง-----

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผมเชื่อว่าถ้าบรรพบุรุษของเรา ให้สำนึกความเป็นไทย ลงไป ก็จะมีวิชาหลากหลายวิชา ซึ่งจะสอนเยาวชนเราให้มีความภูมิใจในประเทศนี้ครับ ในประวัติศาสตร์ของเรา ในบรรพชนของเราตลอดจนเขาก็จะได้มีความภูมิใจในหน้าที่ที่เขาจะได้เป็นคนไทย ภูมิใจที่จะรู้ว่ารัฐธรรมนูญไทยเป็นอย่างไร ตลอดจนภูมิใจที่ได้เป็นคนไทย ซึ่งจะเป็นการทำให้เขารู้จักว่าเขาจะประพฤติตัวอย่างไร ตลอดจนมีความภูมิใจในภาษาที่เขาใช้คือ ภาษาไทยนะครับ คือพูดง่าย ๆ ว่าผมอยากจะได้วิชาประวัติศาสตร์ หน้าที่พลเมือง ศีลธรรม ภาษาไทย ให้กลับมาสอนกับเยาวชนเราอย่าง เป็นจริงเป็นจังนะครับ เพื่อว่าต่อไปในอนาคตเราจะได้ไม่ต้องทำประชาธิปไตยระบบเชิงรับตอนนี้ ผมเชื่อว่าเป็นเชิงรับมีปัญหาที่มาแก้ไขแต่ถ้าเราเป็นเชิงรุกเสีย ประกอบวิชาเหล่านี้เข้าไป ประวัติศาสตร์ หน้าที่พลเมืองและประชาธิปไตยเข้าไปฝังเขาตั้งแต่เด็กลงไปเลย เขาก็จะเป็นนักประชาธิปไตยที่เป็นระบบไทย ๆ ที่ดีต่อไปในอนาคตนะครับ อย่างไรก็ตามขออนุญาตขอทางท่านยกย่อง รัฐธรรมนุญช่วยพิจารณาตรงนี้ด้วยนะครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : มีอีกท่านหนึ่งนะครับ

ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม จรัส

สุวรรณมาลา ครับ ผมขอแปรญัตติในมาตรา ๔๘ สั้น ๆ คือขอให้เพิ่มคำว่า โดยเริ่มจากการศึกษาระดับปฐมวัย เข้าไปในข้อความนะครับ แล้วก็ให้เพิ่มคำว่า โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น เพิ่มเข้าไปในข้อความด้วย ข้อความในมาตรา ๔๘ วรรคแรกก็จะเป็นท่านองนี่ครับ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี โดยเริ่มจากการศึกษาระดับปฐมวัย ซึ่งรัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น อันนี้เป็นการแปรญัตติตามความเห็นของเวทีที่ได้มีการรับฟังมานะครับ แต่ว่าโดยส่วนตัวกระผมขอสนับสนุนความเห็นที่ท่านอาจารย์สมชัยได้ขอแปรญัตติไปแล้วครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพนะครับ กระผมได้รับเอกสารมา ๑ แผ่น จากท่านอาจารย์ศรียาชา เจริญพานิช ซึ่งท่านได้กรุณาเซ็นรับรองในกลุ่ม ๑ ของกระผม นะครับ เข้าใจว่าท่านอาจจะมึนอะไรที่อยากจะเรียนให้ที่ประชุมได้รับทราบ ผมอยากจะขออนุญาตให้ท่าน อาจารย์ศรียาชาได้มีส่วนร่วมในการพูดถึงประเด็นการศึกษามาตรา ๔๘ นี้ท่านประธานครับ

รองศาสตราจารย์ศรียาชา เจริญพานิช : กราบเรียนท่านประธานครับ ผมขอให้ทุกท่านพูดจบก่อนดีไหมครับ แล้วผมขอเป็นคนชี้แจงเพิ่มเติมประกอบนะครับ

นายสวิง ตันอุด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ตันอุด ครับ ในมาตรา ๔๘ ผมจะขอเพิ่มเติมที่ขอแปรญัตติไว้ในตอนท้ายนะครับว่า โดยรัฐจักต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนหรือชุมชน ซึ่งมีอัตตะลักษณะ วัฒนธรรม และคุณค่าทางประวัติศาสตร์ มีอำนาจในการจัดการศึกษาอบรม และกำหนด

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริย์รัตน์ ๓๔/๒

หลักสูตรการศึกษาตามความเชื่อวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นตนเอง และรัฐต้องให้การรับรองหลักสูตร การศึกษานั้น ให้มีวิทยฐานะทัดเทียมกับหลักสูตรการศึกษาที่เป็นทางการคือผมมีเหตุอธิบายอย่างนั้นนะครับ ภาษาหรือคำพูดกรรมการอาจจะต้องไปขัดเกลาหรืออย่างไรก็ตาม แต่ว่าโดยนัยผมคิดว่าเรื่องนี้สำคัญ อย่างยิ่ง เพราะว่าในขณะนี้มียุทธศาสตร์ที่ประชาชนได้จัดการศึกษาตนเอง ในเรื่องเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้ กิติ จัดตั้งเป็นวิทยาลัยชาวบ้านกิติ วิทยาลัยชุมชนกิติ โดยที่กระบวนการของชุมชนได้พัฒนายกระดับในเรื่อง ต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นไปมากนะครับ แต่ว่าองค์กรหรือกระบวนการต่าง ๆ ของชุมชนต่าง ๆ เหล่านี้ยังไม่ได้ รับ การรับรองนะครับ จะมีอยู่บ้างก็คือว่ามีมหาวิทยาลัยในระบบหรือวิทยาลัยในระบบได้ไปเชื่อมโยงกับองค์กร ประชาชนเหล่านี้ ที่จัดการศึกษาด้วยตัวของเขาเอง เรื่องเกี่ยวกับทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี จารีต หรือ เรื่องเกี่ยวกับทางด้านเศรษฐกิจพอเพียง หรือการที่จะดูแลจัดการชุมชน เรื่องสนกรณ เรื่องการออมทรัพย์ เรื่องอะไรทั้งหลายจำนวนมาก แล้วก็ทำให้เกิดโครงการมหาวิทยาลัยชีวิตบ้าง โดยใช้หลักสูตรของชุมชน—

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จงถนอม ๓๕/๑

แต่ถ้าไม่มีที่ใดที่จะไปรับรองเรื่องนี้ ซึ่งผมคิดว่าถ้าหากว่าเราจะเพิ่มเติมเรื่องนี้เข้าไป และรับรองสิทธิของ
ชุมชนในการที่จะดูแลการจัดการการศึกษา แล้วก็รับรองเรื่องเกี่ยวกับหลักสูตรของเขาเองด้วยเข้าไป ในการ
ที่จะทำให้เขาได้มีวิทยฐานะในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ก็จะเป็นเรื่องที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะว่าขณะนี้ประชาชน
ที่เรามีทำการวิจัยเก็บข้อมูลในเรื่องนี้ไม่ต่ำกว่า ๖๐,๐๐๐ แห่ง ที่ประชาชนได้จัดการศึกษาของตัวเองใน
เรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้นผมใคร่ขอให้นำเรื่องนี้บรรจุในมาตราเหล่านี้ไว้ด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านสุรชัยครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอขอบคุณครับท่านประธาน กราบเรียนอย่างนี้ว่าในกลุ่มที่ ๖
การขอแปรญัตติในมาตรา ๔๔ ซึ่งอยู่ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการศึกษานั้น มีมาตราที่ทาง
กลุ่มที่ ๖ ได้ขอแปรญัตติ และมีความเชื่อมโยงกันอยู่อีกมาตราหนึ่ง มาตรา ๗๙ (๑) (๓) และ (๔) ซึ่งอยู่ใน
เรื่องของแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ว่าด้วยนโยบายด้านการศึกษา และการศึกษา ผมจะขออนุญาต
นำเสนอเหตุผลที่ขอแปรญัตติทั้ง ๒ มาตราควบคู่กันไปเลย เพราะว่ามันมีความเชื่อมโยงกันอยู่
ในมาตรา ๔๔ นั้น ประเด็นที่ขอแปรญัตตินั้นก็คล้ายคลึงกับหลาย ๆ กลุ่มที่ขอแปรญัตติไว้ก็คือ เราเห็นว่า
การศึกษาขั้นพื้นฐานขณะนี้มันไม่ควรจะเริ่มจากชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แต่ควรจะเริ่มจากตั้งแต่ชั้นปฐมวัย
เพราะฉะนั้นกลุ่มที่ ๖ ก็ขอแปรญัตติเรื่องระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้นไม่น้อยกว่าสิบห้าปี โดยเริ่มจาก
การศึกษาระดับปฐมวัย นอกจากนี้เรื่องของจัดการศึกษาขององค์กรวิชาชีพเอกชน ครอบครั
องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น การเรียนรู้
ด้วยตนเอง การเรียนรู้ตลอดชีวิตย่อมจะได้รับการคุ้มครองและส่งเสริมจากรัฐโดยกลุ่มที่ ๖ ขอเสนอให้ตัด
การศึกษาทางเลือกออก เนื่องจากหानीยามหรือความหมายจากคำจำกัดความที่แน่นอนของการศึกษา
ทางเลือกของประชาชนไม่ได้ อาจจะทำให้เกิดปัญหาในการตีความ และทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติจริง

ส่วนมาตรา ๗๙ (๑) (๓) (๔) นั้นผมจะขออนุญาตให้ท่านวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ แล้วก็
ท่านเกียรติชัย พงษ์พานิชย์ เป็นผู้ชี้แจงในรายละเอียดที่ขอแปรญัตติครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม วิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์
สสร. กราบเรียนถึงเรื่องการศึกษาที่กลุ่มที่ ๖ ได้ขอเสนอแปรญัตติ ผมเองนั้นเป็นผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียน
ในสังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ที่กรุงเทพฯ ก็จะอยู่ในส่วนของศึกษามาโดยตลอด ในการทำงานเรื่อง
การศึกษา ก็พบเห็นว่าปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้มีปัญหาในสิ่งที่ประชาชนต้องการได้รับการบริการเรื่อง
การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทางภาคกลาง หรือหลาย ๆ ภาคผมเห็นว่ามีความเกี่ยว
ทุกภาค เวลาเราไปทำรับฟังความเห็นประชาชน เรื่องการศึกษาจะได้รับการเสนอมาเกือบทุกเวที ซึ่งเป็น
เรื่องที่ประชาชนเห็นว่าเป็นสิทธิที่ใกล้ตัว เป็นสิทธิที่ควรจะได้รับจากรัฐ เริ่มกันตั้งแต่การศึกษา
ภาคบังคับ ซึ่งเดี๋ยวนี้ประกาศใช้มาหลายสิบปีแล้วครับ ถ้าปีนั้นเราดำเนินการอยู่ แล้วต่อมารัฐบาลเรา

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

จงถนอม ๓๕/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เมื่อมีการปฏิรูปการศึกษาเข้ามาปรับอีกชนิดหนึ่ง เพิ่มเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกาศมาแล้วในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ว่าระยะเวลาในการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้นไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี แต่พอเราไปพบประชาชนแล้วปรากฏว่าประชาชนก็เห็นด้วย แต่ว่าอยากจะให้เริ่มกันตั้งแต่อนุบาล ชั้นปฐมวัย เหตุผลก็คือว่าเด็กปฐมวัยคงจะมีสัดส่วนอยู่ประมาณของประชากรนักเรียน โดยประมาณไม่น่าจะเกิน ๕ เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนใกล้เคียงประมาณนั้น ถ้าคิดประชาชนก็ ๒ ล้านกว่า ๆ คน เด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่ถ้าเป็นลูกเล็ก ๆ สสร. ท่านสมาชิก ผู้ปกครองส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ที่อยู่ในวัยเริ่มต้นสร้างครอบครัว หรือหนุ่มสาว แก่ ๆ อย่างเราไม่ค่อยมีลูกเล็ก ๆ อนุบาล เพราะฉะนั้นการจะลงทุนในการที่จะไปให้การศึกษาแก่เด็กอนุบาลนั้น จะใช้งบประมาณค่อนข้างสูงนะครับถ้าเป็นเอกชน แต่ถ้าเป็นโรงเรียนของรัฐขณะนี้ โรงเรียนของรัฐจะเกือบทุกแห่งตั้งแต่ชั้นนักเรียนปฐมในทุกระดับพื้นที่ จะมีการจัดการศึกษากับปฐมศึกษาอยู่แล้ว -----

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

และจากอนุบาลก็คือก่อนปฐมวัยด้วย แต่ว่ายังไม่มีการจัดเรื่องงบประมาณดูแลอย่างเป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นไหน ๆ ก็เริ่มต้นกันมาแล้วนะครั้นถ้าเราจะดูแลการศึกษาของบุคคลในชาติ เริ่มตั้งแต่ปฐมวัยเลย ไปถึง ๑๕ ปี หมายความว่าไปสุดท้าย เท่าที่ปัจจุบันมานี้ วันนี้เราดูแลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ก็คือ ๑๒ ปี ตามเดิม อันนี้ก็โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ทีนี้ในส่วนของการจัดตรงนี้บ๊อบ พอเริ่มปฐมวัยก็จะมาผูกพันเกี่ยวกับมาตรา ๗๙ มาตรา ๗๙ ทางกลุ่มที่ ๖ ก็เสนอมาว่า นโยบายของรัฐในเรื่องเกี่ยวกับสังคม การศึกษา วัฒนธรรม ใน (๑) เดิมที่ท่านคณะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญได้เขียนไว้ก็คือ คุ่มครองพัฒนาเด็กและเยาวชน นะครั้น ทางกลุ่มเห็นว่าเราลืมหูลืมตาถึงการเลี้ยงดูและการให้การศึกษาตั้งแต่ปฐมวัย และคุ่มครองสิทธิของเด็ก อันนี้ก็ไปเชื่อมกับมาตรา ๔๔ ว่าเราจะเริ่มกันตั้งแต่ปฐมวัยเพื่อดูแลตั้งแต่เริ่มต้น ทำให้การศึกษานี้วางรากฐานให้เด็กได้รับประโยชน์ตั้งแต่เริ่มปฐมวัยนะครั้น แล้วก็ผ่านไปถึงมาตรา ๗๙ (๓) คือ การจัดการศึกษาในระบบ ซึ่งขณะนี้การศึกษาในระบบในโรงเรียนของชาติเรานี้ นะครั้น ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มาตรา ๑๖ ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษานั้นมี ๒ ระดับ คือระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาระดับอุดมศึกษา แล้วก็มีการระบุไว้ในมาตรา ๑๖ พรบ. การศึกษาแห่งชาติไว้ว่า การจัดการศึกษานั้นให้เป็นไปตามกฎกระทรวงที่ประกาศเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๖ กฎกระทรวงนั้นจะระบุไว้ว่า การศึกษาในระบบนั้นจะมีการแยกเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา แล้วก็มีการศึกษานอกระบบ คือการศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัย การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการศึกษาดูแลชีวิต ขณะนี้มันขาดความรับผิดชอบก็คือหน่วยงานที่รับผิดชอบที่จะจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ เราเน้นจากท่านกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญเขียนว่า พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ แต่เราไม่ได้พูดถึงว่าคุณภาพและมาตรฐานของการศึกษาแต่ละระดับขั้นนั้นเป็นอย่างไร วันนี้ขณะนี้ท่านจะเห็นจาก A-NET O-NET แล้วก็ GPA ของนักเรียนของเรานั้นลดลง ดูจากข่าวการศึกษา สมศ. สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา จะเห็นว่าของเรานั้นลดลงตลอดเวลา ปัญหาก็คือเราขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะในการรับผิดชอบในการจัดการ เพราะฉะนั้นทางกลุ่มก็เลยคิดว่าถ้าเรามองถึงประเด็นการจัดการศึกษาของชาติ แล้วก็ให้เกิดประสิทธิภาพ คุณภาพมาตรฐานอย่างที่ท่านกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญได้ร่างมานั้น ผมมีความพอใจครับ แต่อยากจะขอเพิ่มว่า วันนี้ถ้าไม่จัดหน่วยงานดูแลการจัดการศึกษาเป็นระดับเป็นช่วงชั้นให้ชัดเจน ก็จะเป็นผลม ๆ กันจนกระทั่งวัฒนธรรมการจัดการนั้นเปลี่ยนไป และยังมีเรื่องเกี่ยวกับบุคลากรการศึกษาด้วย และรวมทั้งถึงปัจจุบันวันนี้ มาตรา ๘๑ ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ระบุเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ แต่มาตราต่าง ๆ ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ที่เรากำลังแก้ไม่ได้พูดถึงเรื่องกฎหมายการศึกษาแห่งชาติเลย ดังนั้นทางกลุ่มก็เลยได้เพิ่มเกี่ยวกับเรื่องของกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ ส่วนแผนการศึกษาแห่งชาตินั้นเดี๋ยวท่านเกียรติชัยจะเป็นคนชี้แจงต่อไปนะครั้น

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

หทัยกาญจน์ ๓๖/๒

อีกนิตหนึ่งครับท่านครับ คงจะเป็นส่วนของ มาตรา ๙๓ (๔) ซึ่งทางกรรมการยกเว้น
รัฐธรรมนูญเสนอมาว่า ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อให้องค์กรปกครอง
ท้องถิ่น นั้น ทางกลุ่มขอเสนอตัดคำว่า การกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อให้องค์กรท้องถิ่น เฉพาะ
การกระจายอำนาจ ตรงนี้ออก เนื่องจากว่าขณะนี้การจัดการศึกษานั้นได้มีการกระจายอำนาจไปนานแล้ว
ได้กระจายให้ทุกหน่วยโรงเรียนนั้นเป็นนิติบุคคล แล้วก็อำนาจกระจายไปหมดแล้ว ทีนี้ถ้าหากว่าเรายังใช้
คำว่า กระจายอำนาจไปในท้องถิ่น จะซ้ำซ้อน

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

และประเด็นต่อมาก็คือ มันกำลังมีปัญหาอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับการไม่เข้าใจและไม่พร้อมที่จะไปเกี่ยวกับเรื่องการถ่ายโอนสถานศึกษา ซึ่งก็เป็นปัญหาที่คาราคาซังอยู่ขณะนี้ว่า การจัดการศึกษาของโรงเรียนของรัฐนั้นะครับ ส่วนท้องถิ่นนั้น ถ้าหากว่าเราให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดหรือจัดการศึกษาได้เองนะครับ ก็จะสามารถสอดคล้องกันและไม่เกิดการปฏิกริยาในการที่จะต่อต้านนะครับ ต่อต้านทำให้เกิดวิกฤติในการศึกษาอีกมากมายก่ายกอง ซึ่งขณะนี้กำลังแก้ปัญหากันอยู่นะครับ กลุ่มจึงเสนอว่าน่าจะตัดคำว่า การกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อ ออกนะครับ ก็อ่านให้เหลือเพียงว่า ส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมกัน อย่างนี้เป็นสิ่งที่เหมาะสม ทางกลุ่มขอเสนอเท่านี้ครับ ขอเชิญ ท่านเกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ ครับ ก่อนอื่นที่ผมจะนำเสนอเหตุผลของการที่ขอแปรญัตติทั้งในมาตรา ๔๘ และเกี่ยวเนื่องไปถึงมาตรา ๗๙ นั้น อยากจะกราบเรียนถึงแนวความคิดที่มองเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องหัวใจของประเทศเรื่องหนึ่ง ซึ่งเราจะเห็นว่าในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ นี้ ได้เป็นช่วงเวลาหนึ่งของการปฏิวัติการศึกษาที่สำคัญ ที่ทำให้การจัดการการบริหารการศึกษาปรับเปลี่ยนจากแบบวิธีเดิมมาสู่แบบที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว ประเด็นที่เราจะต้องคิดก็คือว่า รัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งกำหนดไว้ในฉบับปี ๒๕๔๐ นั้น

๑. สิ่งที่กำหนดไว้และนำไปดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ นั้น เป็นภาระของประเทศมากไปหรือเปล่า เพราะมีประเด็นเรื่องค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ซึ่งขณะนี้ก็มีหลายกลุ่มที่เสนอที่จะปรับเปลี่ยนแก้ไขในประเด็นนี้

๒. คือว่า สิ่งที่กำหนดไว้นั้นนอกจากจะเป็นภาระของประเทศมากแค่ไหนแล้ว มันตรงกับสภาพความเป็นจริงมากน้อยแค่ไหนในทางปฏิบัติที่ดำเนินการอยู่ นี่ก็เป็นประเด็นซึ่งตั้งข้อสงสัยที่มองเห็น อาจจะเป็นข้อบกพร่องหรือข้อที่หลวมไปหรือเปล่าของสิ่งที่ตรากำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐

ในประเด็นที่ ๓ ที่ต้องมองจากสิ่งที่เกิดจากรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ก็คือว่า ตกลงเราจะใช้นโยบายของประเทศในด้านการศึกษาอย่างไรหลาย ๆ ท่านซึ่งเสนอแก้ไขในที่นี้ได้จับประเด็นนี้ให้เห็น เพราะบางประเทศใช้นโยบายเชิงสวัสดิการที่มองเห็นการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศเป็นทรัพย์สินสมบัติของชาติ ซึ่งจะต้องให้เปล่าโดยสิ้นเชิง เช่น หลาย ๆ ประเทศ ในประเทศยุโรป ในขณะที่ที่บางประเทศอย่างสหรัฐอเมริกากลับมองเห็นว่าเรื่องนี้ประโยชน์ที่จะได้จะเกิดกับตัวบุคคล ซึ่งจะไปอำนวยความสะดวกให้กับประโยชน์ของประเทศ ในที่สุดเรื่องค่าใช้จ่ายก็เป็นเรื่องของใครของมัน

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สถิติมา ๓๗/๒

ปัญหาตรงนี้ก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง ซึ่งจะต้องมองกลับไปรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ นั้น ว่า เราจะใช้ทิศทางของนโยบายในแง่ของทรัพยากรบุคคลของประเทศอย่างไร เพราะฉะนั้นจะเห็นว่ามันได้ ก่อให้เกิดความคับแค้นในการบริหารจัดการการศึกษาหรือแปล่ากับการที่รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ กำหนดในเรื่องให้มีกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ เพราะในที่สุดเมื่อเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ ซึ่งให้มีกฎหมายแห่งชาติออกมา ก็กลายเป็นว่าการปฏิวัติที่เกิดขึ้นใหม่ การบริการจัดการเกิดใหม่ตกอยู่ภายใต้ กรอบของกฎหมายแห่งชาติที่กำหนดขึ้น ซึ่งมันคับแค้นและก่อให้เกิดปัญหามากมายตามมาหรือแปล่า ตรง นี้เป็นประเด็นที่จะต้องคิด ซึ่งเป็นเรื่องน่าดีใจที่ปรากฏว่า ข้อแก้ไขใหม่ของร่างแรกก็ตัดเรื่องการมีกฎหมาย แห่งชาตินี้ออกไป เพราะเหตุว่าเราก็คงจะทราบว่ากฎหมายมันไม่ได้เกิดจากรัฐธรรมนูญ มันเกิดจากที่ ไหนได้ และก็ที่ที่ปรับแก้ได้ โอ.เค. แต่ทั้งหมดนี้เป็นประเด็นพื้นฐานก่อนที่จะทำให้เห็นว่า ถ้าอย่างนั้นเมื่อ จะต้องเขียนร่างกันใหม่ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งเรากำลังร่างกันอยู่ขณะนี้ จะทำอะไร จะดูข้อที่มันหละหลวม หรือเป็นอยู่ในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ หลาย ๆ ท่านก็คงจะเห็นในประเด็นของภาวะของประเทศมีหลาย กลุ่มเสนอแก้แล้ว และหลายกลุ่มก็เสนอแก้ นอกจากไม่ให้ถึงเรื่องที่จะต้องเป็นภาวะในแง่ที่ต้องไปจ่าย เป็นค่าเล่าเรียนให้ทั้งหมด ก็ขึ้นอยู่กับว่าตกลงเราจะใช้นโยบายไหน -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สายชล ๓๘/๑

รวมไปถึงที่จะแก้ไปถึงจาก ๑๒ ปี เป็น ๑๕ ปี ก็มีบางกลุ่มเสนอแก้เข้ามา ซึ่งตรงนี้ก็จะเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอีก เพราะว่าแต่เดิมนั้นถกเถียงกันว่า ที่ว่าการศึกษาพื้นฐานนั้นควรจะเริ่มจากประถมศึกษาไปถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือควรจะรวมมาถึงระดับก่อนวัยเรียนศึกษา ซึ่งเป็นช่วงอายุสำคัญที่สุดในการที่จะส่งเข้าสู่ระบบโรงเรียน เรายังมีทฤษฎี เรามีความคิดที่คิดว่า การศึกษาปฐมวัยนั้นมันควรจะอยู่ในระบบโรงเรียน หรือควรอยู่ในระบบที่มีเรื่องของภาคอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องมากอีกด้วย ตรงนี้เป็นประเด็นซึ่งจะต้องโต้เถียง เพราะฉะนั้นก็จะเห็นว่า ในมาตรา ๔๘ มันไปเกี่ยวเข้ากับมาตรา ๗๗ ในแง่ของนโยบายการศึกษาของรัฐ ซึ่งเห็นว่าถ้าหากว่าไปรวมเอาปฐมวัยเข้าไปอยู่ในภาคการศึกษาภาคพื้นฐานด้วยแล้ว ในมาตรา ๗๗ (๑) ไปเน้นเรื่องการเลี้ยงดูเด็ก ซึ่งอันนี้เป็นสิ่งที่ผมขอแปรญัตติไว้ใน (๑) เลี้ยงดูเด็กแล้วก็ให้การศึกษาตั้งแต่ปฐมวัย นี่ถือเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องให้ความคุ้มครองและที่จะต้องให้การศึกษา นอกเหนือจากที่จะผลักดันเรื่องการศึกษามัธยมศึกษาไปอยู่ในระบบโรงเรียนหากว่าไปเข้ากับการศึกษาพื้นฐาน ๑๒ ปี หรือ ๑๕ ปีที่ว่านี้ นี่ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่น่าเสนอเพื่อที่จะขอแก้ตรงนั้นได้ ผมจะไม่พูดถึงมาตรา ๔๘ ที่ผมขอแก้เรื่องการศึกษากลับเลือก ซึ่งเป็นประเด็นที่ท่านสุรชัยได้อธิบายไว้ละเอียดดีแล้ว เพื่อสงวนเวลาตรงนี้

ประเด็นในมาตรา ๔๘ นอกเหนือจากที่ผมเอ่ยถึงใน (๑) แล้ว มีสิ่งที่ผมนำเสนอและขอเปลี่ยนแปลงแก้ก็คือ แนวคิดทั้งในทางทฤษฎีและแนวทางภาคปฏิบัติ ซึ่งเป็นอยู่ทั่วโลกในขณะนี้คือ รูปแบบของการศึกษาที่เราจะจัดกันเป็น ๓ รูปแบบ คือการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษาในระบบนอกโรงเรียน และการศึกษาดตามอัธยาศัย จริง ๆ แล้วผมเขียนแก้เพื่อที่จะให้เห็นว่านโยบายของรัฐจะต้องทำการศึกษาทั้ง ๓ รูปแบบนี้ให้ครบ มิฉะนั้นแล้วจะเกิดข้อบกพร่องในการบริหารจัดการศึกษาดังที่ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับ ปี ๒๕๔๐ ซึ่งปรากฏว่าเขียนไว้อย่างหลวม ๆ แล้วทำให้การศึกษานอกระบบอ่อนด้อยลงไป ไปเน้นแต่เรื่องการศึกษาในระบบโรงเรียน เพราะฉะนั้นเราจะเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือว่า นอกจากจะทำให้หน่วยงานด้านการศึกษาในระบบถูกพะไปที่ตรงนั้น ถูกโยนมาที่ตรงนี้ จนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่รู้แล้วจะทำอะไรกันในทิศทางที่เป็นรูปแบบของการศึกษานอกระบบ เพราะฉะนั้นในรัฐธรรมนูญใหม่ผมจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องเขียนเรื่องนี้ให้รัฐ ทำให้ครบระบบของการศึกษา ทั้งที่เป็นอยู่ทั่วโลกและที่เรารับมาดำเนินการในขณะนี้ และผมยังเน้นลงไปด้วยซ้ำไป ในนี้ถูกตัดออกไปก็คือว่า ทั้งการจัดการศึกษาใน ๓ รูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบ หรือการศึกษาดตามอัธยาศัย จะต้องเป็นไปเพื่อสร้างสังคมแห่งการศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ที่นี้การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนจะจัดในรูปแบบไหน ในระดับเท่าไรก็ไปว่ากัน ซึ่งจากที่ท่านอาจารย์วิทยาได้เสนอไว้ก็คือว่า เราได้รับฟังความคิดเห็นมาชัดเจนว่า การศึกษาในระบบนั้นน่าจะจัดให้ชัดเจนเป็นทั้งระบบประถมศึกษา มัธยมศึกษา อะไรนี้ เราก็เสนอแก้รวมเข้าไปเสียทีเดียวทั้งหมด อันนั้นเป็นประเด็นหนึ่งที่ผมนำเสนอไว้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สายชล ๓๔/๒

ประเด็นต่อมาก็คือว่า ในร่างใหม่ไม่ได้ยกเรื่องที่กำหนดไว้ในฉบับปี ๒๕๔๐ เรื่องการเมือง การปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ผมก็เอากลับเข้ามาอีก เพราะเหตุว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเอาเข้ามาสอดคล้องกับหัวใจของรัฐธรรมนูญนี้ ที่ต้องการ ร่างรัฐธรรมนูญให้เกิดระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เราจะเอาออกไปจากระบบ การศึกษาได้อย่างไร ผมจึงขอแปรญัตติที่จะปรับเอาส่วนนี้กลับเข้ามาอีกในร่างใหม่ ในขณะที่เดียวกันส่วนที่ ผมขอแปรญัตติก็คือว่า เมื่อร่างใหม่เอากฎหมายการศึกษาแห่งชาติออกไปแล้ว ผมก็เห็นด้วยว่าจำเป็น เพราะเหตุว่าไม่ได้ช่วยอะไรเลย และเป็นกาหนดกรอบที่คับแคบ จะเอาการศึกษาไปอยู่ในกรอบที่ กฎหมายกำหนดให้เท่านั้น เพราะว่ากฎหมายอาจจะเกิดได้ อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ และอาจจะยกเลิกไปได้

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผมก็แก้โดยที่จะขอเสนอว่า เมื่อเอาการจัดให้มีการตรากฎหมายแห่งชาติ ออกไปแล้ว ถ้าอย่างนั้น จะต้องจัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ เข้ามาทดแทนตรงนี้ ตรงนี้ก็เป็นความคิดที่เห็นว่า ถ้าหากว่า รัฐธรรมนุญฉบับนี้เสนอหรือว่าตราไว้ที่จะให้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กับแผนพัฒนาการเมือง แล้วทำไมแผนการศึกษาแห่งชาติจะขาดหายไปทำไม ก็ควรที่จะมากำหนดไว้ตรงนี้ แล้วเมื่อกำหนดไว้ตรงนี้ แล้วการกำหนดแผนหลักของชาติอย่างนี้ไว้แล้ว การที่จะตรากฎหมายอะไรออกมาเพื่อจะนำแผนของการศึกษาแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ ก็ย่อมจะทำได้ในลักษณะที่ออกในรูปของกฎหมายที่จะดำเนินการตามแผนหลักของการศึกษาของชาติต่อไป อันนี้ผมก็เห็นว่าจำเป็น เราจะต้องตราไว้ให้ปรากฏชัดเจนในอันที่จะเอาแผนการศึกษาแห่งชาติออกมา ในขณะที่เดียวกันเมื่อตัดกฎหมายการศึกษาแห่งชาติออกไปแล้ว ก็มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนากฎหมายการศึกษาแห่งชาติ อันนี้ก็เลยขอแปรญัตติรวมไปด้วยว่า ให้เพิ่มจัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติและพัฒนากฎหมายการศึกษาแห่งชาติ เรายังบอกว่า ให้จัดสรรงบประมาณบุคลากรซึ่งอันนี้ก็เดิมอยู่แล้ว นี่ก็เป็นส่วนที่ผมให้ความเป็นเหตุเป็นผลว่าทำไมจึงขอแปรญัตติในส่วนนี้ เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากขึ้น และเพื่อที่จะให้จัดการศึกษาตราไว้ในรัฐธรรมนูญให้ปรากฏชัดเจน คิดว่ามันจะดีขึ้นและสมบูรณ์ขึ้น

ใน (๔) ซึ่งขอเพิ่มเติมขยายจากที่ท่านอาจารย์วิฑูรย์ได้พูดไว้ถึงเรื่องการตัดคำว่า การกระจายอำนาจการจัดการศึกษา ออกไปอะไรตรงนั้น ผมยังเพิ่มว่า มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้อง เดิมบอกว่า ให้เท่าเทียมและสอดคล้อง ความต้องการในแต่ละพื้นที่ ผมว่าตรงนี้ถ้าในทางปฏิบัติมันอันตราย ผมว่าปล่อยให้ไปตามความต้องการแต่ละพื้นที่ และแต่ละพื้นที่บางแห่งมันเลยเถิดไป ผมก็เลยขอเพิ่มว่า ให้สอดคล้องกับแนวนโยบายแห่งรัฐ ด้านศาสนา สังคม การศึกษาและวัฒนธรรม กับความต้องการในแต่ละพื้นที่ อย่างนี้มันจะได้สอดคล้องกันในแนวนโยบายหลักของชาติพร้อมกันไปกับความต้องการของพื้นที่ ทั้งหมดนี้คือข้อเสนอแล้วก็มีเหตุผลที่สนับสนุนเพื่อขอแปรญัตติดังนี้ ทั้งหมดครับท่านประธาน ผมคิดว่าเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องใหญ่ และได้รับความสนใจมาก และกลุ่มคนซึ่งเย็บ ๆ ขณะนี้ก็มองเรื่องนี้เป็นเรื่องหลัก แล้วผมคิดว่ามันมีประเด็นที่เกี่ยวข้องอีกหลายอัน ซึ่งผมคงจะไม่มีเวลาพูดถึง ทั้งหมดถึงอย่างไรก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการ

ขอแปรญัตติเข้ามาตั้ง ๕-๖ กลุ่มอย่างนี้ ผมว่าในที่สุดแล้วผมว่าเราเอาประเด็นการศึกษาทั้งหมดนี้เข้าไปสู่สภาใหญ่แล้วไปว่ากันที่นั่น ตกลงกันที่นั่นอีกทีเลยดีกว่า ไม่อย่างนั้นวันนี้ไม่จบครับ ขอขอบคุณครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกุล : ขออนุญาตท่านประธานครับ ผม กฤษฎา ให้วัฒนานุกุล ต่อเนื่องนะครับ ในสิทธิส่วนของกลุ่มที่ ๖ อยากให้ท่านประธานทราบนะครับผ่านไปถึงทางท่านกรรมการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญทุกท่านนะครับว่า แนวความคิดตรงนี้ทางกลุ่มที่ ๖ ของเรามีการบูรณาการร่วมในการ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

พัชรี ๓๙/๒

แปรญัตติ ในมาตรา ๔๔ ร่วมกัน โดยเราคำนี้ถึงในการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ระบุไว้ ตั้งไว้ที่
เก้าปี การศึกษาภาคบังคับตั้งไว้ที่เก้าปี ก็คือเริ่มตั้งแต่ ป. ๑ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งตรงนี้เป็นหลักที่สำคัญ
ที่สุด อยากให้ทางกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญเอาเป็นตัวตั้งไว้ก่อน ก็คือเลขเก้านี้ครับ จากการศึกษาที่ลงไป
รับฟังความคิดเห็นจะเห็นได้ว่ามีหลายกลุ่มที่ขอแปรญัตติจะมีแนวทางใกล้เคียงกันก็คือว่า บวกไปสามก็คือ
ลงมาข้างล่างนะครับ เริ่มจากปฐมวัยลงมาข้างล่างอีกสาม ซึ่งจะไปสอดรับการรับฟังความคิดเห็นมา แล้ว
ในขณะเดียวกันยังมีกระบวนการบวกไปเพิ่มไปข้างบนอีกสาม เพื่อให้เป็นสิบห้า แต่ที่แน่ ๆ ข้อสังเกตจะเห็น
ได้ชัดว่า กลุ่มแปรญัตติต่าง ๆ จะมีแปรญัตติสิบสองปี หรือสิบห้าปี ยืน โดย สิบสองปีนี้ส่วนใหญ่จะยืน
จากรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็คือตีคำว่า ชั้นพื้นฐานสิบสองปี แล้วก็เอาเก้า ในเรื่องของการศึกษาภาคบังคับ
ป. ๑ ถึง ม. ๓ เป็นตัวตั้ง แล้วก็นับถอยหลังไปนะครับ คือระดับปฐมวัยก็เป็นสิบสอง หลังจากนั้นอาจจะแถม
ไปอีกสาม ก็คือเป็นมัธยมปลายอีกสาม ตรงนี้ฝากเป็นข้อสังเกตไว้ให้ทางท่านกรรมการยกย่อง
รัฐธรรมนูญนะครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ที่นี้ในส่วนข้อสังเกตถัดมาที่หลาย ๆ กลุ่มเท่าที่ดูนะครับ ก็คือว่าเรื่องการใช้จ่าย จะเห็นได้ว่ามีการ
 แปรญัตติเรื่องการใช้จ่าย เรียกว่า ค่าใช้จ่าย จะมีหรือไม่มี จะเห็นได้ชัดว่าในกลุ่มที่ ๔ ระบุว่าต้องการให้จ่าย
 ของกลุ่มที่ ๔ นะครับ ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ก็จะบอกว่าไม่ต้องจ่าย คำว่า ไม่ต้องจ่าย คือโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ
 ทั้งสิ้น ซึ่งกลุ่มผมก็แปรญัตติไว้อย่างนั้นเหมือนกัน แต่คำท้ายตกไว้ นะครับ กลุ่มที่ ๖ เราก็ใช้คำว่า โดย
 ไม่เก็บค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ซึ่งตรงนั้นมันตกไปนะครับ ก็ขอสงวนคำนี้ไว้ด้วย ซึ่งจะไปสอดคล้องกับกลุ่มของท่าน
 อาจารย์เจิมศักดิ์ นะครับ และจะเห็นได้ชัดนะครับว่าในมาตรา ๔๔ นั้นจะไปเชื่อมโยงกับมาตรา ๗๗ สังเกต
 ดูได้ นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของ (๓) จะมี ๒ กลุ่มที่ให้น้ำหนักใน (๓) ค่อนข้างจะเหมือนกัน คือ
 กลุ่มผม คือกลุ่มที่ ๖ กับกลุ่มของอาจารย์เจิมศักดิ์ ซึ่งในรายละเอียดก็คือจะมีการแยกของระดับการศึกษา
 คือเป็นระดับประถม มัธยม อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และสิ่งที่สำคัญก็คือการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งขณะนี้
 จะถูกทำกระบวนการให้หายไป หรือจะไปจัดส่วนตรงไหนนะครับ ผมก็คงน่าจะเรียนในส่วนตรงนี้ อยากฝาก
 เป็นข้อสังเกตให้ทางท่านกรรมการยกเว้นเพื่อพิจารณาในส่วนตรงนี้ที่ว่าถึงเวลาที่ท่านจะต้องทำร่าง
 ออกมาอีกส่วนหนึ่งก่อนที่พวกเราจะต้องไปแปรญัตติ ในส่วนของสภาใหญ่ นั้นจะได้หาทางประนีประนอม
 Compromise หลายสิ่งหลายอย่างออกมาตรงตัว ผมคิดว่าพอถึงเวลานั้นการศึกษาก็จะไม่หนักเกินไปใน
 การไปแปรญัตติในชั้นสภาใหญ่ครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธาน : เหลือกลุ่ม ๗ นะครับ

นายวิชา หงษ์ประภักดิ์ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ขออย่าเพิ่งเบื้อ
 นะครับ แล้วผมขอขอบพระคุณอาจารย์ศรียาชาด้วยที่กรุณาไม่พูดก่อนนะครับ กระผมมีสั้น ๆ นะครับ
 แต่ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่อง เนื่องจากมีความผิดพลาดในการพิมพ์นะครับ ขอแก้ไขคำแปรญัตติเป็นดังนี้ครับ
 มีคำว่า ปฐมวัยและขั้นพื้นฐาน รับการศึกษาขั้นปฐมวัยและขั้นพื้นฐาน แทรกเข้าไปนะครับ การรับ
 การศึกษาขั้นปฐมวัยและขั้นพื้นฐาน มีคำว่า ขั้นปฐมวัยและขั้นพื้นฐาน แล้วต่อข้อความเดิมว่า ไม่น้อยกว่า
 สิบห้าปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ แล้วก็ต่อข้อความที่ว่าชัดเจนว่า ความจริงไม่ได้ชัดเจน
 นะครับ พิมพ์ตกไปครับ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แล้วก็ยังมีข้อความต่อไปอีกว่า หรือสนับสนุนให้เอกชนจัดโดยไม่
 เสียค่าใช้จ่าย หรือสนับสนุนให้เอกชนจัด แล้วต่อด้วยข้อความว่า เทียบเท่ามาตรฐานของ
 กระทรวงศึกษาธิการซึ่งถ้าไม่เติมไปแล้วข้อความนี้จะอ่านไม่รู้เรื่องเลยนะครับ

เหตุผลที่ได้มีการเสนอมาเช่นนี้ คือขอให้มีการศึกษาเพิ่มเติมขึ้นมาชั้นปฐมวัยสามปี
 แล้วขั้นพื้นฐานสิบสองปี รวมแล้วก็เป็นสิบห้าปี แล้วก็ เป็นเรื่องของสิทธิ คือหมายความว่าถ้ารัฐจัดให้แก่ผู้ใด
 ก็ขอให้จัดให้อย่างทั่วถึง ไม่ใช่เป็นเรื่องบังคับรัฐที่จะต้องจัด ซึ่งเป็นเรื่องของเก้าปี หรือสิบสองปี ตามมาตรา
 ๗๐ กว่า ๆ ที่พูดถึงกันไปนะครับ อันนี้เป็นเรื่องที่ถ้ารัฐจัดให้ก็ให้เอกชนมีสิทธิได้รับการสนับสนุนแก่สิ่งที่รัฐ
 จัดให้กระทรวงศึกษาธิการนั้นด้วย เป็นสิ่งที่ขอเสนอเพิ่มเติมมา ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ก็ที่ท่านทั้งหลายได้

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๔๐/๒

กล่าวแล้ว ผมขอถือเป็นเหตุผลด้วย ส่วนที่กล่าวแล้วนั้นเป็นพรรคแรกนะครับ ส่วนพรรคสอง รัฐต้องส่งเสริม
และสนับสนุนการจัดให้มีกองทุนการศึกษาสำหรับผู้ยากไร้ ขอเพิ่ม คำว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนการ
จัดให้มีกองทุนการศึกษาสำหรับผู้ยากไร้ -----

- ๔๑/๑

คณะกรรมการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญ

วีรพร ๔๑/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

คือผู้ยากไร้ ผู้พิการ หรือผู้ทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบากที่จะให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่นนั้น ขอให้รัฐจัดโดยตั้งเป็นกองทุนเอาไว้ครับ ผมก็มีเท่านี้ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : กลุ่ม ๗ ยังมีอีกไหมครับ

นายวัชรนา หงส์ประภัสร์ : ไม่มีครับ

ประธาน : ถ้าไม่มีเชิญท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผมมีนัดเดียวครับ

คือคำแปรญัตติในเล่มสีเขียวของกระผม ในมาตรา ๗๙ วรรคสาม คือมันขาดหายไปประมาณสัก ๓ บรรทัด ได้ครับท่านประธาน ก็ขออนุญาตเรียนทางเจ้าหน้าที่ ท่าน ผอ. พรรณิภา ในมาตรา ๗๙ ของกลุ่ม ๑ ที่กระผมขอแปรญัตติ (๓) คือจะต้องมีเพิ่มเติมอีก ๓ บรรทัดตั้งนั้นะครับ ขออนุญาตนะครับ เพิ่งมาพบกับท่านอรรถวิรัตน์ คือทอ (๓) แล้วบีบก็จะใช้คำว่า ส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับ ประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา แล้วก็การศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาทางเลือก การศึกษาตลอดชีวิต และการศึกษาวิทยาลัยชุมชน ขออนุญาตทวนอีกครั้งหนึ่งนะครับ ทอ (๓) มาแล้วให้ใช้ข้อความว่า ส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา การศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาทางเลือก การศึกษาตลอดชีวิต และการศึกษาวิทยาลัยชุมชน ก็ขออนุญาตเรียนท่านประธานครับ ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงครับ

ประธาน : ทางเจ้าหน้าที่เราจะได้นำไปบรรจุให้ครบนะครับ ต่อไปก็ทางฝ่ายกรรมการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญ เชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ คือสิ่งที่ผมได้แปรญัตติอย่างที่ท่านอาจารย์จรัสได้เรียนว่า เป็นการแปรญัตติตามความเห็นของประชาชนที่เราได้ไปสำรวจมา แต่ผมจะขออนุญาตพูดอย่างที่ตรงกับใจผมที่ผมอยากจะพูดสักนิดหนึ่ง เพราะว่าความเห็นของผมอาจจะต่างกันได้กับสิ่งที่ได้ไปรับฟังความเห็นมา ผมพยายามจะแยกแยะแล้วแปรญัตติก็แปรญัตติให้ประชาชน แต่สิ่งที่ผมอยากจะพูด ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับท่านอาจารย์สมชัย ฤชุพันธุ์ เพราะว่าท่านประธานครับ วันนี้เราต้องตัดสินใจว่าเราต้องการที่จะทำทางด้าน Supply size หรือทำทางด้าน Demand size กล่าวคือ เราจะบริหารจัดการสถานศึกษาผู้เฝ้าอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน โดยที่ให้ประชาชนไม่เสียค่าใช้จ่าย หรือว่าต้องการให้ประชาชนผู้ด้อยโอกาสได้มีโอกาสให้การศึกษา กับบริหารจัดการอีกด้านหนึ่ง คือไปบริหารจัดการทางด้าน Demand size คือทางด้านผู้เรียน ซึ่งต้องยึดหลักเดียวกันก็คือว่า ทำอย่างไรที่จะให้ทุกคนมีโอกาสได้เรียน ได้มีการศึกษาใส่ตัวเหมือน ๆ กันทั้งคู่ คำถามก็คือว่า ประเทศไทยระบบเศรษฐกิจ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วีรพร ๔๑/๒

ระบบสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างไรในปัจจุบัน เราก็ตอบได้ว่าเราใช้เศรษฐกิจแบบเสรี แล้วก็สังคมไทย ก็เป็นระบบแบบเสรี เพราะฉะนั้นถ้าเราจะไปใช้ระบบสังคมนิยมหรือจัดการทางด้าน Supply size ให้ทุกคน ได้เรียนฟรีก็สามารถทำได้ แต่มันก็เกิดความยากลำบากอย่างที่ท่านอาจารย์สมชัยได้กรุณาอภิปรายให้ฟัง แล้ว กล่าวคือว่า เราไปกำหนดว่าให้ทุกคนเรียนฟรีจนก็ปีก็แล้วแต่ นั่นเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่เราจะต้องพูดกัน ถ้าเราจะไปทาง Supply size เราก็ต้องตกลงกันอีกว่าจะก็ปี จะเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย หรือจะเริ่มตั้งแต่ ชั้นประถม หรือชั้นอนุบาลหรืออะไรก็แล้วแต่ อันนั้นค่อยว่ากันต่างหาก -----

- ๔๒/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แต่หลักการใหญ่ผมคิดว่าอาจารย์สมชัยได้ทำให้เราได้คิดถึงประเด็นใหม่ ๆ เยอะพอสมควร คือการจัดการทางด้าน Demand หรือทางด้านใช้ระบบตลาดแบบเสรี ก็จัดการได้ เพราะถ้าหากว่าเราทำทางด้าน Supply size และทำมาแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ เราก็พบอย่างที่ว่าอาจารย์สมชัยพูดว่า โรงเรียนทั้งหลายได้รับงบประมาณจากรัฐไม่เพียงพอ แล้วก็พอไม่เพียงพอเขาก็หาทางจัดเก็บด้วยวิธีอื่น และยิ่งกว่านั้นคุณภาพการศึกษาของทั้งประเทศ ถูกกระทบไปหมดทั้งประเทศ เพราะว่าคุณภาพการศึกษาทั้งหมดนั้นได้รับจากเงินของรัฐเท่านั้น เพราะฉะนั้นระบบนี้เป็นระบบที่ทำให้มีมาตรฐานเสมอกัน คือลดลงทุกระดับเสมอกัน ผมคิดว่าอันนี้เป็นสิ่งที่เป็นอันตรายในระยะยาวอยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าคิดถึงตรงนี้ทำอย่างไรที่เราจะดูแลทางด้าน Demand size ก็คือว่า เราให้โรงเรียนมีความหลากหลาย ย่อมจะมีโรงเรียนที่มีกำลังใจที่จะพัฒนาคุณภาพของตัวเองให้ดีขึ้น แล้วก็อาจจะเก็บค่าเล่าเรียนที่แพงขึ้น แล้วก็เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองให้นักเรียนที่มีปัญหาที่จะมีส่วนร่วมในการจ่ายค่าเล่าเรียนก็ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนเอง พูดง่าย ๆ ว่า อย่างพวกเราที่นั่งอยู่ในห้องนี้ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนเอง จะเรียนฟรีกับเขาไม่ได้ แล้วสร้างระบบทุนการศึกษา ระบบอย่างอื่นที่จะทำให้คนยากจนได้มีโอกาสเรียนให้ได้ ถ้าอย่างนั้นแล้วผมคิดว่าประสิทธิภาพของการศึกษาจะเปลี่ยนไป ผมคิดว่าในขณะนี้เราไปยึดหลักว่า รัฐเป็นผู้จัดการให้การศึกษา โดยที่บังคับว่าทุกคนเรียนฟรี รัฐจะต้องจัดการให้ แต่เราก็มีเงินไม่พอ เราก็เลยดึงเอามาตรฐานทุกโรงเรียนให้มันคล้ายกัน คือตกต่ำไปคล้าย ๆ กัน ผมว่าอันนี้เป็นอันตรายต่อคุณภาพชีวิตของคนระยะยาว เพราะฉะนั้นตรงนี้ท่านประธานครับ เรื่องใหญ่ครับ ที่ท่านอาจารย์สมชัยหยิบยกขึ้นมา ผมเองถ้าเราไม่ถูกข้อจำกัดผมกับอาจารย์สมชัยคงต้องแปรญัตติด้วยกัน แต่ว่ามันมีข้อจำกัดอยู่อย่างที่เรารู้ ผมก็เลยต้องแยกว่าผมต้องแปรญัตติให้ประชาชน ส่วนตัวนี้ก็จะอภิปราย แล้วก็พยายามจะบอกให้ชัดเจน ก็แล้วแต่ที่ประชุม แล้วแต่กรรมการว่าจะเอาอย่างไร

ขอพูดต่อไปถึงสถิตินิดเดียว ขโมยของท่านอาจารย์ศิริราชที่แจกไป ผมคิดว่าอาจารย์ศิริราชก็ชี้ให้เห็นชัดเจนว่า ค่าเฉลี่ย ค่าใช้จ่ายพื้นฐานต่อหัว ระดับก่อนประถม ประถม มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ค่าใช้จ่ายพื้นฐานต่อหัวมันมากกว่าเงินงบประมาณมากมายนัก เพราะฉะนั้นเงินนอกงบประมาณมันจึงเกิดขึ้น แล้วนั่นก็คือวิธีการทั้งหลาย ท่านดูนะครับ เงินนอกงบประมาณเกิดขึ้นมากพอสมควร และท่านดูตารางที่ ๒ ท่านก็จะเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า โรงเรียนขนาดกลางกับค่าใช้จ่ายต่ำเป็นรูป U shape ก็คือโรงเรียนขนาดเล็กค่าใช้จ่ายก็แพง โรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษก็ค่าใช้จ่ายก็แพง ค่าถามคือ โรงเรียนในชนบทอยู่ระดับไหนครับ โรงเรียนในชนบทไปไม่ถึงระดับกลาง เพราะฉะนั้นค่าใช้จ่ายก็แพง แล้วเราไปให้ทุนกับให้รัฐไปใช้จ่ายพื้นฐานเท่า ๆ กัน แบบเดียวกัน มันก็มีปัญหาอีก ตกลงตรงนี้แหละครับคือปรัชญาพื้นฐาน เราจะเอาอย่างไร ผมว่าถึงเวลาสภาจะต้องตัดสินใจว่าจะไปแนวไหน จะไปแนวระบบที่จัดการทางด้าน Demand size หรือจะทางด้าน Supply size

คณะกรรมการการยกทรงรัฐธรรมนูญ

ศิริพร ๔๒/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แล้วถ้าด้าน Supply เรามีแล้วถ้าด้าน Supply เรามี เพื่อนสมาชิกแปรรูปติดตงให้ดิอีกเยอะแยะเลย เรา
ถึงจะพิจารณาต่อไปด้วย ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วเราจะดิวนเวียนกันนะครับ ขอกราบเรียนท่านประธานท่านนี้
แหละครับ

ประธาน : เชิญท่านศิริราชครับ

รองศาสตราจารย์ศิริราชา เจริญพานิช : กราบขอบพระคุณท่านประธานครับ ผม
ศิริราชา เจริญพานิช ที่ผมต้องพูดเรื่องนี้มาก เพราะผมถือว่าการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
แล้วประเทศไทยเราจะอยู่รอดต่อไปได้ในอนาคตก็เรื่องนี้ เพราะฉะนั้นผมจึงเรียนยืนยัน แล้วที่ท่าน
กรรมการการยกทรงทั้งหลายก็คงจะเบื่อก็คงจะฟังผมเต็มทนแล้ว แต่นี้ขอพูดให้ท่าน สสร. ที่แปรรูปได้ทราบ
ว่าผมเป็นคนแพ้ แพ้มติโดยการโหวต แต่อย่างไรก็ตามผมยังคงยืนยันว่าท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
ท่านอาจารย์สมชัย และท่านเกียรติชัย ที่อภิปรายมานั้นถูกทางหมด

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า สถิติที่ผมแจกให้ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์แล้วก็ฝั่งนี้ครับ ไม่ได้ แจกหมด เพราะว่าบังเอิญผมติดมาอยู่ ๑๐ กว่าแผ่น เป็นสถิติการวิจัยของกองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการพื้นฐานเองซึ่งเก็บมา เพิ่งจะปิดเล่มเมื่อประมาณปลายปีที่แล้วครับ แล้วผมก็ไปขอมา เขาก็ไม่ค่อยอยากให้ครับ ไปขอมาได้ ๒ เล่ม ให้ท่านพิสิฐ ลี้อาธรรม ไปเล่มหนึ่ง เดี่ยวผมจะซีร็อกซ์รายละเอียดให้ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์กับท่านอาจารย์สมชัยเพื่อจะได้ดูตัวเลขเต็ม ๆ จากงานวิจัยแผ่นนั้น แล้วก็ท่านเกียรติชัยด้วยจะได้ชัด ๆ นั้นมันแผ่นเดียวครับ นี่เป็นรายงานการวิจัยมีอยู่ประมาณ ๕๐ กว่าหน้า ผมอยากกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าเมื่อท่านไปประชาพิจารณ์ ท่านไปตามประชาชนนะครับ ประชาชนอยากได้มาก ทั้งนั้นครับ คงไม่มีใครบอกอยากได้น้อย เพราะฉะนั้นประเด็นตรงนั้นตัดไปได้ เราต้องมาดูความเหมาะสมเองว่า ณ วันนี้เวลานี้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะช้อนาคตของประเทศไปในทิศทางไหน อย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาพูดมาถึงนั้น เราจะใช้แบบไหน Demand size หรือ Supply size ผมเองผมไม่เห็นด้วยกับ ๓๐ บาทรักษาทุกคน นั่นก็คืออะไร คนที่มีก็ยังไม่ได้รับสิทธิอีก แต่รัฐก็ไปบังคับอีกว่าสิทธิที่คนจะพึงมีนั้นแทนที่จะได้รับดีกว่าคนเดิมก็รับเสียให้เลวพอ ๆ กัน คือไปรับบริการแย่มาก ๆ กัน บัญชียาหลัก ยาที่มีคุณภาพแย่มาก ๆ กัน ตรงนี้เป็นสิ่งที่อันตรายอย่างยิ่งในอนาคต ก็คือพูดง่าย ๆ ท่านยืนยันบอกว่าจะต้องรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปี แต่ ๑๒ ปีนี้จัดมาช่วยเท่ากันหมด ท่านเอาอย่างนั้นหรือ ช่วยเท่ากันหมดเอาอย่างนั้นหรือ มันช่วยเพราะอะไร พิสูจน์แล้วครับ ๘ ปีที่ผ่านมาตั้งแต่ปฏิรูปการศึกษาปี ๒๕๔๒ ผมเองผมติดตามมาอย่างตลอด ไม่ใช่มาเสนอข้อมูลช่วย ๆ แล้วก็มาอภิปรายกันเพียงแต่ว่าพูดกันไปพูดกันมาด้วยคำพูด เพราะฉะนั้นผมเองถือว่าผมติดตามมาอย่างตลอด และก็อยู่ในทีมคณะปฏิรูปด้วย เพราะฉะนั้นตรงนี้ท่านอาจารย์สมชัยท่านก็อยู่ ท่านอาจารย์สมชัยเป็นคนทำเรื่องการเงินและงบประมาณของการปฏิรูปการศึกษาเลย เพราะฉะนั้นตัวเลขนี้เชื่อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นตรงนี้เราต้องมาดูกันว่าใครอยากได้มาก ทุกคนก็อยากได้มากทั้งนั้นละครับ แต่การอยากได้มากนั้นมันอยู่ใน Capacity ของรัฐบาลที่จะจัดได้หรือเปล่า กองทุนโน้นก็อยากได้ ด้าน Sector นี้ก็อยากได้ สาธารณสุขก็อยากได้ การศึกษาก็อยากได้ ผมถามว่าแล้วมันไปได้ไหมที่มันจะต้องให้เหมาะกับสถานะประมาณที่อยู่ในสภาวะที่ทำได้ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ผมคิดว่าที่ผมเสนออาจจะเลวกว่าดี ผมเสนอไปว่า ไม่น้อยกว่าเก้าปี ที่ว่าไม่น้อยกว่า ๙ ปีไม่ได้หมายความว่าต้องจัด ๙ ปีเสมอไป ที่เสนออย่างนี้เพราะว่ามันตรงกับการศึกษาภาคบังคับ ถ้าเมื่อจะฟรีแล้วต้องไม่เกิน ๙ ปี เพราะว่าการศึกษาเราบังคับให้เขามาเรียนใช่ไหมครับ เพราะฉะนั้นเมื่อบังคับเขาเรียนมันจะต้องจัดให้เขาฟรี แต่หลังจากนั้นแล้วเท่าไรมันก็ขึ้นอยู่กับศักยภาพ และประการสำคัญก็คือจะต้องทำให้โรงเรียนมีความหลากหลายด้วย เวลานี้ท่านบังคับให้ทุกคนต้องจนเหมือนกัน ศักยภาพของโรงเรียนก็ทำไม่ได้ โรงเรียนคริสเตียนที่อยู่เครือคริสตจักรทั้งหลายก็พลอยจะเก็บไม่ได้ เพราะฉะนั้นเก็บไม่ได้ก็คือต้องไปดูค่าแป๊ะเจี๊ยะไว้ตั้งแต่ก่อนเข้า เก็บไปเลย ๒ แสนบาท ๕ แสนบาท

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๕๓/๒

เพราะอะไร เพราะว่าส่วนนี้จะต้องมาทยอยจ่ายเมื่อระหว่างปีที่เด็กอยู่นี้มันเก็บไม่ได้ เพราะฉะนั้นในตรงนี้
ครับ ทำไมไปมองกันแค่ฉบับขอยืมเงินเพียงแต่ตัวเลข ผมไม่เชื่ออย่างหนึ่งครับ สร้างไปเดอะ ๑๒ ปี การ
ศึกษาหน่วย ๆ จบมาเด็กคิดเลขไม่ออก อ่านหนังสือไม่ได้ยุติ เพราะอะไร เราไปมุ่งกับเรื่องของการศึกษา แต่
ไม่ได้มุ่งเรื่องของการพัฒนาคุณภาพการศึกษา มาตรฐานการศึกษา มาตรฐานครู ถึงแม้ว่าตอนนี้จะเอาเรื่อง
นี้ขยายไปถึงขั้นปฐมวัย บอร์ดเข้าการศึกษา ๓ ปี เป็น ๑๒ ปีก็ตาม ผมก็ถามกลับว่าคุณเอา
ครูที่ไหน ผมจะถามกลับครับ คุณเอาครูที่ไหนไปสอนปฐมวัย เพราะรัฐไม่เคยเตรียมตรงส่วนนี้เลย

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

ธันวาคม ๔๔/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ปฐมวัยก็คือพูดง่าย ๆ ว่ากันเอง โรงเรียนทำกันเอง ตรงนี้ผมว่าถ้าเผื่อจะเป็นภาระนี้ครับ ผมไม่เห็นด้วยว่า จะเป็นภาระของระดับรัฐ ส่วนกลางที่จะเป็นคนจัด ควรจะเป็นภาระของท้องถิ่นที่เขาจะต้องจัด ท่านบอกว่า จะต้องจัดการศึกษาปฐมวัยให้นี้ครับ ผมถามว่า ถ้าเผื่อโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งหลายที่จัดอยู่นี้ครับ แล้วจัดอยู่ เวลาแล้วท่านไปจัดตามโรงเรียน โดยขยายลงไปถึงข้างล่าง พ่อแม่ที่ไหนจะมีปัญญาลากเด็กไปส่ง โรงเรียนซึ่งห่างหลายกิโลเมตร ถ้าเผื่อจะจัดโดยท้องถิ่น ซึ่งมันเป็นกลุ่มชุมชนอยู่แล้วมันจะทำสำเร็จครับ เพราะฉะนั้นจะทำอะไรขอให้ดูนะครับ มันลึกซึ้ง ให้มันดูให้สภาพความเป็นจริงว่ามันทำได้หรือเปล่า แล้ว มันเกิดหรือเปล่า ผมก็ไม่อยากจะว่าอะไรท่านนะครับ เพราะว่าผมเข้าใจทุกท่านดีว่า เจตนาดี ปราบปรามดี แต่ที่จริงแล้วปัญหาทุกอย่างมันลึกกว่าที่คิดครับ มันลึกกว่าที่คิดเยอะ เพราะฉะนั้นทำมันต้องวิเคราะห์ลงไป ถึงรายละเอียด ความพร้อมของสถานที่ ความพร้อมของครู ความพร้อมของงบประมาณ ความพร้อมของ หลักสูตรอื่น ๆ ตรงนี้ที่ผมว่า มองข้ามไปหมด ผมยังไม่เชื่อครับว่า ถ้าเผื่อขยายเป็นสิบสองปี สิบห้าปี มันจะทำให้การศึกษาของชาติดีขึ้น มันจะทำให้คนไทยฉลาดขึ้น เพราะอะไร ขอพูดตรงนี้นะครับ แล้วถ้าเผื่อไป กระทั่งถึงก็อย่างว่า ครูส่วนใหญ่ก็ห่วย หลักสูตรก็ห่วย การวัดผลก็ห่วย เพราะฉะนั้น มันเป็นไปได้ที่มันจะ ออกมาการศึกษาที่มีคุณภาพ เพราะองค์ประกอบมันห่วยเกือบหมดครับ แล้วมันจะออกมาดีได้อย่างไร ปริญญาตรีขยายไม่ได้ แต่ถ้าเผื่อไปเจอปริญญาตรีแบบชนิดที่ว่า จ่ายครบจบหมด คุณเอาไปทำไม ไป ทำงานที่ไหนก็ไม่รู้เรื่อง คุณจะเอาอย่างนั้นหรือ ปริญญาตรีประเภทอย่างนั้นหรือครับ เพราะฉะนั้นผมว่า เรื่องของเรื่องก็คือว่าประเทศเราเงินน้อย เพราะฉะนั้นการลงทุนมันก็ต้องเลือกให้มันอยู่ใน Optimal ให้มันมีความเหมาะสม พอสมควร ไม่ใช่ข้างขึ้นข้างตกตามข้างนะครับ เสร็จแล้วปรากฏว่ามันล้มเหลว ในรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ได้พูดไว้แล้วครับ ปฏิรูปการศึกษาผมพูดเดี๋ยวนี้เลยว่าล้มเหลว ล้มเหลวไม่เป็นท่า มีฉะนั้น สิ่งที่ท่าน บอกว่า ไม่เก็บค่าใช้จ่ายในวรรคหนึ่งนี่นะครับ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ผมเห็นด้วยกับท่านที่ขอตัดออกคือ ท่านสมชัย เพราะว่าตรงนี้เป็นปัญหามากอย่างยิ่งการที่ให้ฟรี ฟรีมันมันดีหรือเปล่า ฟรีมันฟรีจริงหรือเปล่า เวลานี้ข้าราชการหรืออีกหลายคนถูกกลโฆษาทางอ้อมนะครับ ก็คือ แต่เดิมเปิดค่าการศึกษาบุตรได้ แต่เดี๋ยวนี้ เปิดไม่ได้แล้ว มีหน้าข้ายังต้องถูกโรงเรียนใด เพราะว่าเงินนอกงบประมาณไม่พอ เอกสารที่ผมแจกให้ นะครับ ก่อนวัยเรียนกับประถมศึกษามันขาดประมาณ ๒๔ เปอร์เซ็นต์กว่า ๆ เพราะฉะนั้นโรงเรียนต้องไป หา ๒๔ เปอร์เซ็นต์ โดยบริจาคหรือโดยวิธีใดก็ตาม ไปแขวนอยู่ในค่าใช้จ่ายแบบอื่น ในของมัธยมต้น มัธยม ปลายที่ตัวเลขมันตกอยู่ประมาณ ๓๐ - ๓๑ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นก็หมายความว่า โรงเรียนต้องไปหาอีก ๖๙ - ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ก็โดยที่ไปแฝงอยู่ในรูปต่าง ๆ แล้วก็บริจาคหรือไม่ก็ต้องไปทอดกฐิน ไปทำกิจกรรมอื่น ให้มันได้เงินมานะครับซึ่งกลายเป็นภาระของ ผอ. อย่างยิ่ง มีหน้าข้า ผอ. บางคนก็จำเป็นที่จะต้องไปหาเงิน นี้โดยวิธีอื่นที่ไม่เหมาะสมเพื่อจะมาช่วยก็มีครับ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ สภาพการณ์เหล่านี้มันทำให้ระบบ การศึกษาล้วนแล้วแต่แยลงทั้งสิ้นนะครับ ผมขอเอาหัวเป็นประกันเลยว่า ถ้าเผื่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้ยัง

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนุญ

ฉันทฎา ๔๔/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เขียนว่า ไม่น้อยกว่าสิบสองปี นะครับ รัฐออกค่าใช้จ่ายให้หมด ไม่น้อยกว่าสิบสองปีโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผมว่า นั่นคือจุดจบของระบบการศึกษาของชาติ ผมกล้าทำเอาหัวเป็นประกัน เพราะว่าในรัฐธรรมนุญ ปี ๒๕๔๐ มันทำมาแล้วครับ และมันเจ๊งมาแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมเห็นด้วยกับการที่ว่า ที่ท่านสมชัยให้ตัดเรื่องไม่เก็บค่าใช้จ่าย ก็คือให้จัดให้มันเพียงพอตามสภาพที่มันมีอยู่ แต่ไปคงมีใน พรรคสองสำหรับคนที่ด้อยโอกาส สำหรับคนที่ยากจนยากไร้นี้ะครับ อันนี้ต้องช่วยเขาเพื่อเกิดความเสมอภาค แต่ไม่ใช่ว่าคนมีภูก็จะต้องให้ แล้วก็จัดการศึกษาเลวหมดทั้งระบบ

ประการต่อมาก็คือ เรื่องของการจัดระดับการศึกษาอย่างนี้ครับ มันไปกระทบเอกชน อย่างแรง ซึ่งท่านทั้งหลายบางทีท่านก็อาจจะไม่ทราบ เพราะท่านอยู่โรงเรียนของรัฐ การศึกษาเอกชนกำลัง จะเจ๊งอย่างไม่เป็นท่า -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

พินิจ ๔๕/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะอะไร เราห้ามเขาไม่ให้เก็บค่าใช้จ่าย รัฐธรรมนูญไม่ได้เขียนว่าการศึกษาของรัฐ รัฐธรรมนูญเขียนไว้ว่า การศึกษาทั้งหมด ทั้งระบบ ห้ามเก็บ เพราะฉะนั้นเอกชนก็เก็บไม่ได้ ผมถามว่าเก็บไม่ได้ แล้วเขาเอาเงินที่ไหนมา ที่อยู่ได้ก็คือได้เงินอุดหนุนจากรัฐบาล จาก ศช. ประเภทที่ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ยังพออยู่ ยืมได้น้อย ประเภท ๔๐ ๖๐ ยืมไม่ค่อยออกหรอกครับ นิดขึ้นคอ เพราะอะไร ต้องควักเนื้อจ่ายค่าแรงตัวเอง แล้วยิ่งจัดอย่างนี้ระบบการศึกษาของเอกชนก็ยิ่งเจ๊ง จะปิดหมดแล้วทุกโรงเรียน ยกเว้นโรงเรียนในเครือคริสตจักร หรือเครือของศาสนาที่เขามีเงินศาสนาช่วย หรือไม่ก็ต้องไปเลี้ยงเก็บแป๊ะเจี๊ยะ ซึ่งท่านรัฐมนตรีท่านปัจจุบันท่านก็บอกว่าไม่ให้เก็บ แต่จริง ๆ ถึงจะบอกไม่ให้เก็บมันก็จ่าย เพราะผู้ประกอบการอยากจะให้เข้าสู่โรงเรียนดี ๆ เหล่านี้ นี่คือสังกรรมของมันที่เกิดอยู่ในเวลานี้ โรงเรียนเอกชนจะตาย แต่เสร็จแล้วเราก็แหกปากบอกว่า รัฐจะสนับสนุนการศึกษาเอกชนให้มาแบ่งเบาของรัฐ แต่ปรากฏว่าการจัดการศึกษาพื้นฐานตอนนี้กับเอกชนมันฆ่ากันตายเรียบร้อยไปแล้ว โรงเรียนเอกชนกำลังจะล้มละลายกันส่วนใหญ่ ผมทราบเพราะว่าอะไร เพราะผมพิจารณากฎหมายของโรงเรียนเอกชน ร่างกฎหมายอยู่ ๖ ครั้งเข้า ๖ ครั้งออก ๓ ตลบแล้วยังไม่ผ่านเลย ซึ่งตรงนี้พวกเอกชนที่เขารู้จักเขาก็มาร้องเขาบอกว่าเขาอยู่ไม่ได้แล้ว เพราะว่ารัฐบาลออกกฎหมายมาอย่างนี้มันรังแกเขา ปากก็บอกว่าช่วย แต่ลับหลังแล้วแทงข้างหลัง เขาก็ค่อย ๆ ทยอยเปลี่ยลงไป แล้วสุดท้ายก็จบ เพราะฉะนั้นผมอยากจะวิงวอนว่า ท่านทั้งหลายที่แปรปฏิบัติโปรดกรุณาพิจารณาให้ดี อะไรเป็นประโยชน์ของประเทศชาติ ของประชาชนโดยส่วนรวม อะไรเป็นประโยชน์ของกลุ่มคนหรือของครู ผมว่าครูได้มามากแล้ว แต่ปัญหาของครูมันจะต้องแก้ไข แต่แก้ไขอย่างอื่น ไม่ใช่แก้ไขโดยผ่านระบบนี้ เรื่องนี้สินครูเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องไปหาทางแก้ไขอย่างอื่น

ประการสุดท้ายที่ผมอยากจะเรียนก็คือ ผมไม่ชอบระบบที่อะไร ๆ ก็ฟรี มันสอนให้คนไทยนิสัยเสีย ชอบของฟรี แล้วก็ชอบรับแจกโดยที่ไม่ต้องออกแรงออกเงิน ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ผมก็ไม่เห็นด้วย มันเป็นเรื่องของประชานิยม คนที่เขาควรจะช่วยตัวเองได้ อาซิม อวแป๊ะทั้งหลายก็วิ่งเข้าโรงพยาบาล ๓๐ บาทเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ตัวเองรวย ก็ไปแย่งคนจนทำไม เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องมีความหลากหลาย ในส่วนนี้ เพราะฉะนั้นผมอยากจะเรียนว่าการให้การศึกษาหรือให้สวัสดิการอะไรก็ตามฟรีหมด ผมเอง ผมว่ามันเป็นการเพาะนิสัยที่ไม่ดี โดยที่คนเหล่านั้นไม่อยากจะช่วยตัวเอง ไม่พยายามช่วยตัวเอง เพราะฉะนั้นผมว่ามันจะต้องมีความหลากหลายและมีระดับ ส่วนที่ว่าเราจะจัดอย่างไรในส่วนไหนของส่วนราชการ ส่วนไหนจะรับผิดชอบส่วนไหน ผมว่ามันต้องเป็นเรื่องคิดแล้ว เพราะฉะนั้นอย่างเช่นกรณีของการศึกษาของระดับปฐมวัย ผมอยากให้เขียน ให้รัฐธรรมนูญไปบังคับให้ท้องถิ่นต้องทำ เพราะว่ามันเป็นเรื่องภายใน Community เขา ในชุมชนเขา แล้วมันก็จะไม่มีปัญหาเรื่องการเดินทาง ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น อันนี้ต่างหาก แต่ส่วนที่ตั้งแต่ประถมขึ้นมาการศึกษาภาคบังคับ ผมก็คิดว่ามันควรจะอยู่แค่ระดับไม่เกินเก้าปี แต่หมายความว่าเมื่อรัฐบาลมีเงินมากพอ เริ่มอยู่ตัว เริ่มร่ำรวย ก็เพิ่มเข้าไปเรื่อยเป็นสิบสองปีก็ยังได้

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วินา ๔๕/๒

ผมก็ไม่ได้เคยขัดข้อง แต่การที่เขียนลือกไว้ว่าสิบสองปี มันทำให้หายใจไม่ออก หายใจไม่ออกตรงไหน
ลองคำนวณตามตารางที่ผมแจ้งไปแล้วสิครับ ว่า ๒๔ เปอร์เซ็นต์ที่ขาดอยู่ในชั้นประถม ๓๐ เปอร์เซ็นต์
ขาดอยู่ในมัธยม เพราะฉะนั้นงบประมาณประมาณ ๒๕ เปอร์เซ็นต์เป็นอย่างน้อย จึงจะทำให้มันพอดี
เพราะฉะนั้นการลดจาก สิบสอง เป็น เก้า มันจะทำให้แต่ละชั้นมีงบประมาณเกือบจะเต็มตามแต่ระดับ —

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ประกาศลักษณะ ๔๖/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เมื่อเกือบจะเต็มตามแต่ระดับแล้ว มันจะสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพมากขึ้น เมื่อเด็กผ่าน ๙ ปีไปแล้ว มันจะเข้าฝึกแล้ว พอหลังจากนั้นต่อไปจะไปของตัวเองได้ มันก็จะทำให้ระบบการศึกษาอยู่รอดได้ แต่ถ้าเมื่อทุกชั้นมันหยุดหมดทั้งระบบ ตั้งแต่ชั้น ๑ ถึงชั้น ๑๒ มันก็จะทำให้พังครืนทั้งระบบ นี่ครับคือแนวคิดที่ผมอยากจะเสนอ และอยากจะย้ำว่าอันนี้คือทางรอดของชาติ แต่ผมก็ไม่อยากจะผูกขาดว่าของผมจะถูกอยู่เสมอ ท่านอื่นเห็นเป็นอย่างอื่นได้ แต่ก็คอยดูก็แล้วกันว่าอะไรจะเกิดขึ้นครับ
ขอพบพระคุณครับ

ประธาน : ผมขอเชิญท่านปกครองก่อนนะครับ แล้วก็เที่ยวทางนี้มียกมือไช้ใหม่ครับ
และท่านวุฒิสภาครับ

นายปกรณ์ ปรียากร : ท่านประธานที่เคารพ ผม ปกรณ์ ปรียากร กรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ ขออภัยท่านผู้เสนอคำแปรญัตติด้วยนะครับ เพราะว่ามีเรื่องที่ผมคิดว่ามาถึงจุดที่เป็นการตัดสินใจที่ค่อนข้างจะสำคัญ แล้วเราก็คิดว่าความเห็นบางด้านที่เข้ามาใหม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของความพยายามที่จะพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของประเทศ เรื่องมาตรานี้กับมาตราที่เกี่ยวข้อง คือมาตรา ๗๙ จะเป็นเรื่องที่สำคัญมาก จะเห็นว่าถ้าเราพิจารณากฎหมาย การโหวตลงเป็นเรื่องยากมากเพราะมีเรื่องของเหตุผลที่แม้ว่าเสียงข้างน้อยถ้าพิจารณาตามข้อเสนอ เสียงข้างน้อยถ้าโหวตกันก็อาจจะตกไป แต่ว่าความเห็นของท่านอาจารย์สมชัยกิติ ความเห็นของท่านอาจารย์ศรีราชาก็ตาม และความเป็นจริงของการบริหารการศึกษาของชาติในปัจจุบันนี้มีผลทำให้การออกกฎหมายรัฐธรรมนูญคราวนี้อาจจะจำเป็นต้องไปปรับแก้หรือเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ เกือบจะทั้งหมดเลย เพราะว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวที่เกิดขึ้นของการจัดการศึกษาของชาติ ตลอดระยะเวลา ๔ ปีเศษ ๆ ที่ผ่านมานั้นครับ ความพยายามของเราที่จะทำให้มาตรฐานการศึกษาของประเทศสูงขึ้นด้านหนึ่งกับความเห็นของประชาชนที่ได้รับอย่างที่เราไปฟังกันมาอีกด้านหนึ่งมันสวนทางกัน คือประชาชนก็บอกว่า ๑๒ ปีโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นเรื่องที่เห็นด้วย แต่ว่าในความเป็นจริงมันไม่ได้เกิดขึ้นจริง ผมไปฟังที่จังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็นผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียนแห่งหนึ่งพูดถึงว่า ในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นนั้นแม้ว่าถ้าไปฟังทั่วประเทศก็คงจะบอกว่า ๑๒ ปีโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นคนที่ยอมรับทั้งหมด แต่ในความเป็นจริงแล้วในการบริหารในเชิงคุณภาพของการศึกษาไม่สามารถจะเกิดขึ้นจริงได้ และขณะเดียวกันการที่รัฐต้องใช้งบประมาณอย่างมหาศาลในส่วนของพัฒนาการศึกษาในขณะนี้ก็เป็นการพัฒนาที่ผิดทางเราจะเห็นว่าโรงเรียนนั้นในเวลาเกือบจะเรียกได้ว่า ไม่ได้รับการสนับสนุนในเรื่องของการพัฒนาทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษาที่จะทำให้การพัฒนาศึกษาดีขึ้นแต่ประการใดทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นในเวลาที่มีผมมีความรู้สึกหนักใจเหมือนกันครับในการที่เราจะหาข้อสรุปในการที่จะเขียนกฎหมายในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๗๙ อย่างที่พวกเราทราบกัน ขณะเดียวกันก็มีผู้นำเสนอในอีกส่วนหนึ่ง

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๔๖/๒

ก็คือกลุ่มของอาจารย์เจิมศักดิ์ที่จะให้จัดหมวดของการศึกษาแห่งชาติไปไว้โดยเฉพาะในมาตรา ๖๘/๑
มาตรา ๖๘/๒ มาตรา ๖๘/๓ มาตรา ๖๘/๔ ในหมวดนั้นด้วย ซึ่งเมื่อไปอ่านดูประกอบกันก็มีเหตุผลประกอบ
ที่น่าสนใจ ถ้าเราพิจารณาอย่างนี้ ในฐานะที่เป็นหนึ่งในคณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่าเรื่องนี้
การที่เราจะโยนขึ้นไปทีสภาโดยไม่มีกรรมการมานั่งคุยกันเป็นกลุ่มของทั้ง ๘ กลุ่มที่เป็นตัวแทนในการที่จะมาดู
แล้วหาช่องทางในการที่ร่วมกันกับกรรมการในการที่จะทำให้การปรับแก้ร่างมีช่องทางที่ชัดเจน มีฉะนั้นแล้ว
ขึ้นไปในสภาใหญ่เราก็จะอภิปรายกันแบบนี้ แล้วท้ายที่สุดเวลาลงมติก็จะออกมาในลักษณะที่ไม่แตกต่างไป
จากเดิมมาก เมื่อไม่แตกต่างไปจากเดิมมากก็จะทำให้เกิดภาวะของข้อท้วงติงของนักการศึกษาหลาย ๆ คน
ของนักเศรษฐศาสตร์การศึกษาหลาย ๆ ท่านที่อยู่ในที่ประชุมนี้ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

น้ำพร ๔๗/๑

วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ตลอดจนผู้บริหารสถานศึกษาเอง ท่านวิทยาซึ่งมีประสบการณ์ แล้วก็เห็นภาพรวมของความไม่เป็นได้ เป็นพายของการศึกษาที่มันเกิดขึ้นในขณะนี้ แล้วที่น่าเห็นใจมากที่สุด ที่ผมมาถูกคิดจากคำอภิปรายของท่านอาจารย์ศรียาชา กับท่านอาจารย์สมชัย ก็คือเรื่องของมันไปทำลายตัวระบบที่เขายืนอยู่ได้อย่างสง่างาม ให้ลดต่ำลงไปด้วย ก็คือบรรดาสถานศึกษาของเอกชนก็ดี หรือขององค์กรศาสนาก็ตาม ตลอดจนการจัดการศึกษาในลักษณะที่เป็นไปตามอัธยาศัยที่เขาสามารถที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้ มันก็มาถึงจุดหนึ่งซึ่งผมคิดว่ามันจะเป็นการตัดสินใจร่วมกัน แต่ไม่ได้โนวตนะครับ เพราะผมคิดว่าเรื่องนี้ มันโนวตคงจะลำบากมาก เป็นการตัดสินใจร่วมกันว่าเราจะหาทางออกที่จะทำให้เหลือทางเลือกที่น้อยลง ของการที่จะไปตัดสินใจในการประชุมใหญ่อีกครั้งหนึ่งได้อย่างไร อันนี้ก็คงต้องคิดกันมากทีเดียว

ขณะเดียวกันเมื่อเราไปมองเรื่องของในหมวดที่เกี่ยวข้องกับนโยบายของรัฐทางด้านเศรษฐกิจ เราก็พยายามที่จะพูดถึงเรื่องของวินัยการคลังเป็นอย่างยิ่ง แต่ในขณะนี้มันก็มีหลายเรื่อง อย่างเช่น เรื่องการศึกษาก็ดี เรื่องสาธารณสุขก็ตาม มันอาจจะไปขัดแย้งกับเรื่องนั้นหรือไม่ แต่ปัญหาที่เราตามมาก็คือว่าเสียงประชาชน ที่เขาต้องการอย่างนี้ เราจะชี้แจงกลับไปให้เกิดความเข้าใจด้วยวิธีการเช่นใด แต่ตรงนั้นถ้าเราสามารถที่จะตกลงกันได้ก่อนที่จะเข้าสู่การประชุมสภาในวันที่ ๑๑ คำอภิปรายที่เกิดขึ้นในสภามันจะเป็นตัวสะท้อน และเป็นตัวการชี้แจงที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องนี้ได้โดยง่ายว่า ข้อเสนอของท่านอาจารย์สมชัย ขอภัยที่ไปอภิปรายสนับสนุนในบางด้าน ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่น่าพิจารณาก็คือ เราไม่ได้หมายความว่า เราจะไม่เห็นความสำคัญของการที่จะสนับสนุนให้คนที่เสียเปรียบ หรือคนที่ยากจน คนที่ยากไร้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ซึ่งตรงจุดนั้นก็จะเป็นจุดที่มีเหตุผลที่ดีพอ และวันนี้ผมคิดว่าแต่ละกลุ่มที่นำเสนอมานี้ ก็คงจะต้องนำกลับไปคิดอยู่พอสมควร เพราะว่าถ้าเราพยายามจะยืนตามข้อเสนอของแต่ละกลุ่ม ผมคิดว่าหาข้อยุติได้ยากมาก เพราะเท่าที่แยกออกมาเป็นสายแต่ละกลุ่ม แต่ละความเห็น ตั้งแต่รับฟังคำแปรญัตติ มา มันหาข้อยุติได้ค่อนข้างยากครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิทยา สสร. ครับ ผมต้องขอด้วยความเคารพท่านกรรมการยกย่องรัฐธรรมนุญ ท่านอาจารย์ศรียาชา ท่านปกรณ์ ท่านได้อภิปรายต่าง ๆ มานี้ ผมขอกราบเรียนว่า ท่านก็มีความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการศึกษาได้ดีมาก เป็นที่ชื่นชม แล้วผมก็ยอมรับในสิ่งที่ท่านได้มีการพูดไปในบางอย่าง แต่ไม่ยอมรับในบางเรื่องเช่นว่าหน่วย ถ้าบอกว่า ครูก็หน่วย โรงเรียนก็หน่วย อะไรก็หน่วย

รองศาสตราจารย์ศรียาชา เจริญพานิช : ผมบอกเป็นส่วนมากครับ ไม่ใช่ทั้งหมด

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : คือคนที่ไม่หน่วย ที่ตั้งใจทำงานให้บ้านให้เมืองวันนี้ โรงเรียนที่มันทำให้ดี เด็กของเราไปแข่งขันโอลิมปิกได้ มันคงไม่หน่วยกันหมดกระมังครับ ถ้าเมื่อว่าพูดอย่างนั้น

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นำพร ๔๗/๒

วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่รับเด็กจากของมัธยมไป มันก็ต้องช่วยอีก ช่วยกันหมดทั้งประเทศไทย เรื่องนี้ผมว่าผมรับไม่ได้นะครับท่านครับ ถ้าบอกว่ามันไม่ดีสักพอสมควร รับได้ แต่บอกว่าช่วยนี้

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ผมขออนุญาตถอนครับ ขอถอนครับ

นายวิฑูรย์ บริบูรณ์ทรัพย์ : ขอบคุณครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ขอว่าส่วนหนึ่งช่วย

ประธาน : เตี่ยวะนะครับ ท่านศรีราชาถอน ถอนให้หมดสิครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : มันคงรับไม่ได้ว่าไม่ช่วยเลย ขออนุญาตนิดหนึ่งท่านวิฑูรย์ เพราะผมนี้ประสบมากับตัวเองว่ามันมีปัญหาเยอะมาก นี่ผมพยายามไม่พาดพิงถึงเรื่องการบริหาร การบริหารจะยิ่งแย่กว่านี้อีก เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อผมพูดอย่างนี้แล้ว ถ้าเมื่อท่านยังไม่พอใจคือขออนุญาตถอนว่า บางคนช่วย

นายวิฑูรย์ บริบูรณ์ทรัพย์ : จะถอนครึ่งไหนครับ ครึ่งล่าง ครึ่งก่อน ขออนุญาตอย่างนี้ท่านประธานครับ ผมต้องกราบเรียนว่าวันนี้โรงเรียนของเรา ครูเราทุกคนใช้ความเพียรพยายามอย่างเต็มที่ แต่สิ่งที่เราได้รับการกระทบมานั้นก็คือการจัดสรร ทั้งการบริหารจัดการและงบประมาณ ผมบอกจริง ๆ ว่าขณะนี้การศึกษาภาคบังคับ ท่านศรีราชาพูดถูก ตอนนี้นั่งบังคับเขาเรียนนะครับ เด็กของเราบังคับเรียน ๙ ปีวันนี้บังคับไม่เรียนผิดกฎหมาย ติดคุกนะครับ ผู้ปกครองลองไม่เอาลูกเข้าไปสิครับ ผิดพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แต่ถ้าบังคับเขาต้องให้เขาฟรี แล้วมันฟรีมาแล้วก็ปีวันนี้ ถ้าท่านลองไปเปลี่ยนไม่ฟรีเมื่อไร ผมว่าไม่รู้ใครจะถูกตำหนิสภา หรืออย่างไรก็ลองคิดดูนะครับ ผมไม่ได้พูดถึงประเด็นว่า การเรียนฟรีตลอดหมด เพราะผมแค่เพียงคิดว่าขณะนี้ถ้าเราจะต้องเพิ่มเติมในเรื่องเกี่ยวกับประสิทธิภาพ แล้วถึงงบประมาณในการให้ การศึกษานั้น รัฐต้องจัด รัฐต้องเตรียม รัฐต้องหาครับ เพราะเรามองเห็นภาพใหม่ครับ ว่ามีข่าวว่าเราเอาไป ทุ่มโน่นทุ่มนี่ก็หมิ่นล้าน ไปเททิ้งก็หมิ่นล้านก็แสนล้านหายไป แล้วถามว่าเคยเรื่องการศึกษาบ้างใหม่ ว่ามันเป็นอย่างไร ถ้าเราเอางบประมาณบางส่วนเหล่านี้จัดสรรให้มันเพิ่มขึ้นมาแล้วก็กระจายให้ทั่วถึง ผมต้องขอเรียนว่าเด็กทั้งคนจนที่เราต้องหาทุนให้เรียนเราดูแลกันโดยตลอด ทุกโรงเรียนจะพยายามช่วยกัน ทั้งผู้ปกครองระดมทรัพยากรก็มีตั้งหลายรูปแบบ เพราะฉะนั้นผมก็ฝากกราบเรียนท่านกรรมาธิการยกย่อง ว่าวันนี้ท่านจะเอาอย่างไรก็คุยกันได้ แต่เรื่องหนึ่งถ้าจะเรียนฟรีแคไหนหรืออย่างไร ก็คงจะต้องมาปรึกษากัน เพื่อให้การจัดการศึกษาทั้งระดับทั้งหมดตั้งแต่ปฐมวัย ซึ่งขณะนี้ผมเข้าใจประชาชนเขาเรียกร้องเขาอยากได้ แต่ว่าถ้าเราไม่ฟังเขา เพราะว่าพวกผมไปทำหน้าที่รับฟังความคิดเห็นประชาชนมาจากทุกแห่งทั้งหมด แล้วผมก็ฟังเขา แล้วเขาก็ขอมา บอกมา เสนอมา แล้วผมไม่เสนอเลย แล้วผมจะกลับไปหาเขาตอนทำหน้าที่ ในการที่จะไประดมความคิด ลงประชามติ เขาก็ตำผมอีกว่า ทำไมไม่ฟังทั้งหมด ผมว่าผมโดนกว่าช่วย อีกนะครับตอนนั้น เพราะฉะนั้นก็เลยกราบเรียนว่า ขออนุญาตให้รับฟังความคิดเห็นด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ต้นไชย กรรมาธิการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญครับ ขออนุญาตอภิปรายในประเด็นมาตรา ๔๘ เพื่อสนับสนุนความเห็นของท่านอาจารย์ปกรณ์ ขอภัยที่เขื่อนนาม ผมคิดว่าข้อเสนอสองของผู้แปรญัตติทั้ง ๔ - ๕ กลุ่มนั้นมีความแตกต่างกันในหลายมุมครับ ผมเองยังคิดว่าอาจจะมีความจำเป็นที่จะต้องกลับมาพิจารณาเรื่องนี้กันแบบจริงจัง แล้วก็กลับมาพูดในเชิงหลักการใหญ่ว่า เราต้องการอะไร ในมาตรา ๔๘ เอง เราพูดถึงเรื่องของหลักประกันของประชาชนเรื่องคุณภาพ ขณะเดียวกันก็พูดหลักประกันเรื่องฟรี ซึ่งผมคิดว่า ๒ เรื่องนี้มันไม่ไปด้วยกันแล้ว เพราะฉะนั้นจริง ๆ ผมคิดว่าการที่ถ้าเราไปเน้นเรื่องของการมีทั้งเรื่องของคุณภาพทั่วถึงและฟรี ประเด็นปัญหาก็คือส่งสัญญาณให้กับผู้จัด คือผู้รับผิดชอบเรื่องการศึกษา คือกระทรวงศึกษาธิการ ให้มีความสำคัญกับเรื่องของการใช้จ่ายของเด็กวัยมากกว่าการเข้าใจเรื่องการพยายามที่จะพัฒนาเรื่องคุณภาพการศึกษา ผมเองยังคิดว่าบุคคลทั่วไปหลักประกันที่สำคัญที่ประชาชนพึงได้รับคือ รัฐต้องดูแลเรื่องคุณภาพการจัดการศึกษาให้ดี ส่วนฟรีอาจจะมาเป็น Priority รอง ในขณะที่ผู้ยากไร้ รัฐคงต้องดูทั้งคุณภาพ แล้วก็ดูทั้งไม่ต้องเก็บค่าใช้จ่าย คือถ้ามันมีสัญญาณแบบนี้ ผมคิดว่าวิธีการในการที่จะสื่อสารออกไป แล้วก็การหารือกันนอกกรอบที่จะทำให้เกิดได้ข้อยุติบางส่วน เพื่อไม่ให้เกิดการอภิปรายกันในสภา แล้วก็มีการแตกประเด็น แล้วผมก็เกรงว่าประเด็นเหล่านี้จะมีความเชื่อมโยงสูง ถ้ามีการลงมติที่ละประเด็น

คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

นวพร ๔๘/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ก็จะมีปัญหาว่าเดี๋ยวเรื่องนี้เป็นอย่างนี้แล้วก็จะทำให้ทิศทางเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นผมอยากให้มีการหารือในความเห็นที่ท่านอาจารย์ปกรณ์เสนอว่า อาจจะมีคณะที่ลงมานั่งคุยกันว่าตกลงแล้วมันควรส่งสัญญาณอย่างไร เพราะผมคิดว่าการศึกษาที่มีความสำคัญมากกว่าคุณภาพกับฟรี สัญญาณฟรีมันมากกว่าเรื่องคุณภาพ มันก็เลยทำให้ระบบบริหารจัดการศึกษาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการอาจจะให้น้ำหนักกับเรื่องของกระจายเรื่องคู่มือมากกว่าการสนใจเรื่องคุณภาพ คือบุคลากรทางศึกษา ไม่ทราบที่ท่านประธานจะมีแนวทางอย่างไร แต่ผมคิดว่าอันนี้เป็นประเด็นที่คงจะต้องถกกันเยอะมาก วันนี้ก็คงไม่จบครับท่านประธาน จริง ๆ อยากให้มีเวลาลงไปหารือกัน แล้วก็ลองหาข้อสรุปมาใหม่ ซึ่งผมเข้าใจว่าคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาส่วนใหญ่คงเห็นยืนอย่างนี้ แต่ว่าผมคิดว่าหลายความเห็น แล้วก็หลายเหตุผล ก็เป็นเหตุผลที่น่ารับฟังท่านประธาน ขอบพระคุณ

ประธาน : เดี่ยวครับ ผมขอเชิญท่านอธิบดีพันธุ์ก่อนในฐานะถูกพาดพิง แล้วก็เชิญท่านวินัส
ครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยติพันธ์ เชื้อบุญชัย : ขอขอบคุณมากครับ ท่านประธานครับ

ผม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยติพันธ์ เชื้อบุญชัย ครับ ถูกพาดพิงในลักษณะของการที่รับนักเรียนหรือนิสิตเข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษา ส่วนจะเป็นระดับอย่างไรผมไม่ขัดข้องนะครับ คือจริง ๆ ผมเองค่อนข้างเห็นด้วยกับสิ่งที่ท่านอาจารย์ปกรณ์เสนออยู่เหมือนกันว่า น่าจะมีการคุยกันนิดหนึ่ง ผมเองคิดว่าสิ่งที่ท่านอาจารย์ศรีราชาและอาจารย์หลาย ๆ ท่านได้พูดไว้ก็น่าสนใจตรงที่ว่า ในบางครั้งโรงเรียนเอกชนเขาจัดเขาทำอะไรของเขาได้ดีแล้ว การที่รัฐเข้าไปแทรกแซงในลักษณะอย่างนี้

แล้วบอกว่าเอกชนทำอะไรไม่ได้จะไปเรียกเก็บเงินเพิ่ม หรือว่าไปเก็บเกินกว่าสิ่งที่รัฐจัดให้ไม่ได้มัน

ผมมีความรู้สึกมันไม่น่าจะเป็นวิธีที่ถูก ผมเองยอมรับได้ว่า รัฐจะต้องจัดสถานศึกษาไม่ใช่จัดการศึกษา จัดสถานศึกษาให้เพียงพอกับคนที่ต้องการศึกษา ซึ่งถ้าลักษณะอย่างนี้หมายความว่า เอกชน รัฐไม่ต้องไปกำหนด ไม่ต้องไป Support ให้เอกชนเขาไปอยู่ในตัวของเขา และถ้าใคร

ไม่ต้องการศึกษาเอกชนเพราะแพงไปหรือเพราะสูงไป หรือสอบแข่งขันเข้าไม่ได้มัน ก็มาอยู่โรงเรียน

ที่รัฐจัดให้ ซึ่งโรงเรียนที่รัฐจัดให้มันก็ยังต้องมี Qualification บอกว่ามีคุณภาพที่ทำได้ตามเดิม

คือถ้าลักษณะอย่างนี้นั้นมันก็จะพอจัดเรื่องระบบการศึกษาของประเทศที่มันดีมากขึ้นได้ งบประมาณของรัฐส่วนที่จะต้องไปสนับสนุนโรงเรียนเอกชนนั้นก็สามารถที่เอางบประมาณต่าง ๆ เหล่านั้นมาทุ่มให้กับโรงเรียนที่เป็นของรัฐที่จัดให้ทั่วถึงกันได้ เพราะฉะนั้นผมเองก็เป็นทางเลือก

ทางหนึ่งที่เราจะลองคิดดู แล้วก็คิดว่าอยากจะสนับสนุนความเห็นของท่านอาจารย์ปกรณ์ แล้วก็อยากจะพิจารณาในกลุ่มนี้ครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธาน : เชิญท่านวินัสครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอขอบคุณท่านประธานครับ เห็นด้วยกับอาจารย์ยติพันธ์ ผมคิดว่าเรื่องการศึกษาเราได้พูดกันยาวนานเป็นเวลาชั่วโมงครึ่งนะครับท่านประธาน ภายนามต่อไปนี้ผมคิดว่าเราควรจะนั่งคุยกันเรื่องหมวดการศึกษาแห่งชาติ ท่านอรรถรัตน์ ท่านวิฑรยา บริบูรณ์ทรัพย์ ท่านเกียรติชัย ท่านสมชัย คุณรัฐ ชุกกลีน อาจารย์จรัส สุวรรณมาลา ผม ท่านพิเชียร อาจารย์วิฑรยา อาจารย์เจิมศักดิ์ อาจารย์ศรีราชา อาจารย์ปกรณ์ อาจารย์วุฒิสาร รวมถึงอาจารย์ฐิตินันท์ เราจะคุยกันนอกกรอบอีกทีหนึ่งว่าเราควรจัดระบบการศึกษาแบบไหน ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะวนอยู่อย่างนี้ครับท่านประธาน แล้วกรอบที่ ๒ มันจะไม่เสร็จวันนี้ครับท่านประธาน ขอขอบคุณครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒมนานกุล : ขอโทษครับท่านประธาน รู้สึกว่าคุณวินัสไม่ได้เอ่ยชื่อผม กฤษฎา ไปด้วยครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : อย่างนั้นขอเพิ่มคุณกฤษฎาอีกคนนะครับท่านครับ มีท่านไหนอยากจะเพิ่มอีกไหม ยินดีนะครับ ท่านวิฑรามีแล้วครับ ขอขอบคุณครับท่านประธาน

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริยรัตน์ ๔๙/๒

ประธาน : มีท่านวิทยากรมือหรือครับ

นายวิชา หงส์ประกาศ : กระผมขออนุญาตเล็กน้อยครับ โดยใช้เวลาเพียงเล็กน้อยครับ ว่า อันที่จริงมาตรา ๔๔ นั้น อยู่ในหมวดว่าด้วยสิทธิเสรีภาพ กระผมพูดแต่เฉพาะ มาตรา ๔๔ ไม่ได้พูดถึงมาตรา ๗๐ กว่าซึ่งเกี่ยวกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ซึ่งมีความหมายว่า รัฐจะจัดก็ได้ ไม่สามารถจัดก็ไม่ว่าอะไร และถ้าจัดก็ต้องจัดให้มีความเหมาะสมภาคครับ แต่อย่างไรก็ตามผมพร้อมที่จะปรับแก้ในเรื่องนี้ให้เป็นในลักษณะที่ว่า ถ้ารัฐจัดได้สำหรับคนที่ ด้อยโอกาสก็ให้เป็นการบังคับรัฐให้จัด ส่วนคนที่สามารถจะพึ่งพาตนเองได้อยู่แล้วก็ไม่จำเป็นที่รัฐจะต้องไปช่วยเหลือโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ขออนุญาต ผมมีมติหนึ่ง สำหรับเรื่องของการศึกษาอาจจะมีความแตกต่างกัน สำหรับในเรื่องของชนบทกับเรื่องของคนกรุงเทพฯ หรือคนในเมืองนะครับ ในตัวของตำบลผมเองเป็นส่วนที่การศึกษาค่อนข้างจะแยงเด็กกันด้วยซ้ำไป ระหว่าง โรงเรียนกับองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะฉะนั้นการศึกษาในส่วนนี้ก็เลยจะเรียนฝากท่านว่า -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

จดหมาย ๕๐/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ถ้าหากว่ามอบหมายให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นไปรับผิดชอบส่วนนี้มันก็คงจะง่ายขึ้น งบประมาณก็คงจะพอ แม้ว่าอาจจะเพิ่มไปในส่วนของถึง ม. ปลาย เป็น ๑๒ ปี คือว่าส่วนของ ๓ ปีแรก ก็คือไม่ต้องให้รัฐเข้าไปยุ่ง แต่ว่าขณะเดียวกันก็มอบหมายให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นไปรับผิดชอบ ซึ่งเขาก็มีงบอยู่แล้ว ซึ่งมันน่าจะลดในส่วนนี้ลงไปได้น่า ขอบขอบคุณครับ

ประธาน : เรื่องการศึกษา ผมขอสรุปอย่างนี้ครับ อย่างที่ท่านวินัสว่า คือบรรดาท่านที่ขอแปรญัตติ แล้วก็กรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญบางท่านมีโอกาสได้พบกันอีกสักครั้งหนึ่งในรอบนอก และลองหารือกันดู เพราะอย่างไร ๆ ความเห็นก็ไม่ค่อยตรงกันอยู่แล้ว ขออีกสักครั้งหนึ่ง ยกกันไปหารือกันนอกกรอบ ผมอยากจะสรุปไว้แค่นี้ แล้วก็ส่วนที่อยู่ในร่างยังคงไว้แบบนี้ ได้ข้อตกลงกันมาอย่างไร ผมจะพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะครับ

มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ ครับ

นายอัคร จารุจินดา : มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ จะมีท่านใดเสนอแทนครับ

ประธาน : ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ไม่อยู่ก็ผ่านไปก่อนนะครับ

ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา : ท่านประธานครับ มาตรา ๖๗ ผมขออนุญาตที่จะเรียนว่า มีคำขอแปรญัตติอยู่ ๒ ส่วนนะครับ ผมอธิบายส่วนที่ ๒ ก่อน คือในมาตรา ๖๗ ให้เพิ่มข้อความเข้าไปว่า ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งยุบพรรคการเมืองตามวรรคสาม ให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งของผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารของพรรคการเมืองที่ถูกยุบไป เป็นระยะเวลาห้าปี นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งดังกล่าว นะครับ ให้เพิ่มข้อความนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจน แล้วก็ครอบคลุมถึงบทลงโทษตัวบุคคลครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์มีประเด็นจะเพิ่มเติมไหมครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ มาตรา ๖๗ ผมตั้งหลักใหญ่ ก็คือว่าอยากจะขอเพิ่มเติมมูลเหตุที่จะถูกลงโทษ ถ้าผมพูดสั้น ๆ ก็คือ มูลเหตุหนึ่ง นอกจากว่าเป็นเรื่องของมูลเหตุเก่าแล้ว ขอเพิ่มเรื่องการทุจริตการเลือกตั้ง น่าจะเป็นมูลเหตุหนึ่งในการที่ดำเนินการเอาผิดตามมาตรา ๖๗ แล้วก็เมื่อเป็นมูลเหตุในการเอาผิดตามมาตรา ๖๗ แล้ว ก็เติมบทลงโทษในตอนท้ายว่า ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งยุบพรรคการเมืองตามวรรคสาม ให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งของผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารของพรรคการเมืองที่ถูกยุบไปเป็นระยะเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งดังกล่าว เหตุที่ผมเติมตอนท้ายก็เพื่อให้รับกันกับมูลเหตุด้วย เพราะผมคิดว่าเมืองไทยมีปัญหามากเรื่องการทุจริตการเลือกตั้งด้วยวิธีการซื้อเสียงต่าง ๆ ผมไม่ชัดซึ้งถ้าหากว่ากรรมการจะแก้ไขโดยคำว่า การทุจริตการเลือกตั้ง อาจจะถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง จะพูดถึงเรื่องการซื้อเสียงลงไปด้วยให้ชัดเจนก็ย่อมได้ แต่ผมคิดว่าการใส่ไปใน

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จงถนอม ๕๐/๒

มาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง มันทำให้ชัดเจนว่า บุคคลจะใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้าง
การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ หรือเพื่อให้
ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศ โดยการทุจริตการเลือกตั้ง หรือวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทาง
บัญญัติในรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่าถึงเวลาที่จะต้องมีการดูแลเรื่องนี้สำหรับประเทศไทย ถ้าไม่เช่นนั้นเงิน
นี้ครับมันจะเข้ามา ผมถือว่าการซื้อเสียงเป็นการซื้อประเทศวิธีหนึ่ง แล้วก็ทำลายระบอบประชาธิปไตย
แล้วก็น่าจะใส่บทลงโทษเสียให้ชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าที่กรรมการได้ร่างมา ผมเห็นอย่างนี้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ
ก็ขอความกรุณาอยากจะฟังกรรมการว่าคิดอย่างไรครับ

- ๕๑/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

หทัยกาญจน์ ๕๑/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เหลืออีกท่าน ท่านสุรชัย ที่ขอแปรญัตติไว้จะครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอบคุณครับท่านประธาน วันนี้ผมทำหน้าที่แทนในช่วงบ่าย

๑ ชั่วโมงครับ ท่านนิติกร มาตรา ๖๗ ขอแปรญัตติในวรรคสอง เพราะว่า ในกรณีที่บุคคลหรือพรรคการเมืองใดกระทำการตามวรรคหนึ่ง ผู้รู้เห็น ตรง ผู้รู้เห็น ให้ตัดออก ก็ใช้คำว่า ทราบ ไปแทนเดิมคำว่า ทราบ ไปแทน เพราะ รู้เห็น ในภาษากฎหมายค่อนข้างที่จะหมิ่นเหม่ ทั้งรู้ ทั้งเห็นอย่างนี้ ถ้าเมื่อทราบ ได้ยินก็ถือว่าทราบแล้ว แล้ว รู้เห็น ค่อนข้างจะลำบาก ถ้าเมื่อคนตาบอดก็ไม่รู้จะเห็นอย่างไรจะครับ ก็เลยขอใช้คำว่า ทราบ ครับ ท่านรองประธานท่านสายหน้าเลย นี่มันพูดอะไร นี่คือความรู้สึกทั่ว ๆ ไปของบุคคลทั่วไปครับ พอดีในนักกฎหมายเขาเอียงกันหนักหนาสาหัส ผมบังเอิญไปนั่งอยู่ในอีกฟากหนึ่งทนายอีกฟากหนึ่งอัยการ ๒ ฝ่าย ๑๖ คน ทั้งรู้ ทั้งเห็น ทะเลาะกันแทบตาย ใช้ ทราบ แทน เขาก็เลยนำเสนอมมาใช้ ทราบ แทน รู้เห็น แล้วกันจะครับ ขอบคุณครับ

ประธาน : ทางนี้ทางฝ่ายคณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญจะแสดงความเห็นบ้างจะครับ เดียวมีท่านคมสัน ท่านอาจารย์นครินทร์ แล้วก็อาจารย์ประพันธ์

นายคมสัน โพธิ์คง : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมการในประเด็นมาตรา ๖๗ วรรคแรก ส่วนของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้เสนอเรื่องของการทุจริตการเลือกตั้งเข้ามาในมาตรา ๖๗ โดยหลักการกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญได้คุยเรื่องนี้กันไปพอสมควร แล้วก็รับหลักการเรื่องนี้มาแล้ว เพียงแต่ว่าการที่จะเขียนเรื่องของการทุจริตการเลือกตั้งในมาตรา ๖๗ ถ้าจะบัญญัติไปตรงนี้จะมีความปัญหาในเรื่องของระบบการตรวจสอบการเลือกตั้งค่อนข้างมาก เพราะว่าในมาตรา ๖๗ เป็นมาตราที่เกี่ยวข้องกับการพิทักษ์รัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นเรื่องของการล้มล้างระบบการปกครองหรือการได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องของการทำรัฐประหาร หรือปฏิวัติ หรือว่าก่อการกบฏ แล้วก็ใช้หลักการตามมาตรา ๖๗ วรรคสอง เป็นการกำหนดเรื่องสิทธิของบุคคลในการที่จะเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดพิจารณาการกระทำตามมาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง ที่นี้ถ้าเอาเรื่องของการทุจริตการเลือกตั้งไว้ตรงนี้ ระบบทั้งหมดจะถูกเปลี่ยนในเรื่องของการตรวจสอบการเลือกตั้งของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จะกลายเป็นว่า การทุจริตการเลือกตั้งทุกเรื่องต้องเสนอไปยังศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคสอง ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบของการพิจารณาเรื่องของการทุจริตการเลือกตั้งไปอย่างสิ้นเชิง แล้วกับบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง แล้วก็ในเรื่องของศาลเลือกตั้งที่ได้มีการบัญญัติไว้แล้วก็จะไม่ได้รับการพิจารณาในเรื่องนี้ เพราะว่ากระบวนการทั้งหมดจะถูกส่งขึ้นมาอยู่ภายใต้มาตรา ๖๗ วรรคสอง ทั้งหมดถ้าลองคิดพิจารณาเปรียบเทียบดูในเขตเลือกตั้งทั้งหลาย เฉพาะในเรื่องของการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถ้าดูตามระบบเก่า ๔๐๐ เขต มีหน่วยมากกว่า ๗,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ หน่วย ซึ่งทุกเรื่องถ้ามีแค่เพียง ๑ เคส ก็จะถูกส่งเข้าศาลรัฐธรรมนูญหมด เพราะฉะนั้นก็จะเป็นปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นัยกฤษฎี ๕๑/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จะวินิจฉัยตามวรรคสองไม่ได้ เพราะฉะนั้นในประเด็นเรื่องนี้ ความจริงคณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ ได้รับหลักการเรื่องของการพิจารณาเรื่องการทุจริตการเลือกตั้งมาแล้วว่า อาจจะเป็นการกระทำส่วนหนึ่ง ที่อาจจะถูกยุบพรรคได้นะครับ ได้รับมาแล้วแต่ถ้าจะบัญญัติไว้ในมาตรา ๖๗ คงจะติดปัญหาขัดข้อง ด้วยระบบของศาลรัฐธรรมนูญและของคณะกรรมการการเลือกตั้งเองที่จะเขียนตรงจุดนี้ไม่ได้ครับ ซึ่งประเด็นนี้ก็รับมาที่จะพิจารณาไปหาจุดใส่ในตัวนี้ให้ครับ

ส่วนวรรคสอง ก็คงจะเป็นกรณีแบบเดียวกันว่า คงต้องวางหลักการให้สอดคล้องกัน เพราะว่า ถ้าวางหลักการในเรื่องของการเลือกตั้งเข้าไปตรงนี้ด้วยอาจจะมีปัญหาหลายประการ เพราะว่าจะมี ผลกระทบต่อกรรมการหลายคนที่อาจจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาทุจริตในบางอย่าง เข้าไปส่งผลกระทบ ดังกล่าวด้วย ในกรณีของมาตรา ๖๗ ทั้งวรรคแรกและวรรคท้ายที่ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้เสนอ กรรมการจะรับไปหาที่ใส่ในจุดอื่นให้ครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ ในร่างมาตรา ๖๗ เป็นทำนองเดียวกับในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มาตรา ๖๓ ซึ่งมีข้อความเดิมอยู่แล้ว การกระทำอะไรซึ่งได้มาซึ่งอำนาจการปกครอง โดยวิธีการซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ใน รัฐธรรมนูญ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สถิติมา ๕๒/๑

มาตรา ๖๓ ของรัฐธรรมนูญเดิมตอนที่บัญญัติว่ามีแต่คนหัวเราะ บอกว่าไม่มีที่ใช้ แต่ปรากฏว่าตอนที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ขออนุญาตเอ่ยนาม กับท่านสมาชิกท่านมาเย็นเรื่อง ท่านเป็นคณะ ท่านเป็นท่านแรกเลยที่ใช้มาตรา ๖๓ ของปี ๒๕๑๐ ท่านมีวิสัยทัศน์มาก วันนั้นพอดีผมรักษาการแทนอัยการสูงสุดพอดี ท่านมาเย็นหนังสือให้ยุบพรรคที่เป็นข่าว วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ลือเลือน บอกว่าตลกหรือเปล่า ไม่มีทางเลยครับ แล้วเป็นอย่างไรครับ คือมันมีที่ใช้แหละครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์กับคณะวันนั้นมาก็มากันเยอะ มีแต่คนหัวเราะ ผมก็บอกได้ว่าอัยการดูตามหลักฐานไม่เข้าใครออกใครอยู่แล้วนะครับ แล้วก็ตั้งคณะกรรมการพิจารณานะครับ ฉะนั้นมาตรานี้มีความสำคัญนะครับ แล้วเรื่องที่ท่านเสนอมา เรื่องการทุจริตการเลือกตั้ง และเพิ่มในวรรคสุดท้ายเป็นสิ่งที่กรรมการได้ตระหนักและจากที่ท่านไปรับฟังความคิดเห็นของประชาชนมา ประชาชนก็สะท้อนกลับมาถึงคณะกรรมการเหมือนกันนะครับ ว่าร่างรัฐธรรมนูญที่เราร่างไปยังไม่พบปัญหาอะไรที่แสดงถึงความชัดเจนเลย ว่าร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ จะต่อสู้แก้ไขปัญหาการทุจริตซื้อสิทธิขายเสียง ฉะนั้นสิ่งที่ท่านเสนอมานี้ตรงกับที่กรรมการได้นำมาพิจารณาลงจากที่ท่านไปรับฟังความคิดเห็นประชาชนมาแล้วนะครับ ก็คงจะเพิ่มอีกสักวรรคหนึ่ง เป็นอีกมาตราหนึ่ง แต่ว่าอาจจะไม่อยู่ตรงนี้นะครับ เพราะว่าอาจจะไปอยู่ในหมวดของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประมาณในมาตรา ๒๓๑ ต่อจากนั้นไปนะครับ ในหลักการก็จะคล้าย ๆ ท่านอนนี้นะครับ คือถ้าหากว่ามีการกระทำอะไรที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการเลือกตั้ง สส. สว. นี้นะครับ โดยเฉพาะการซื้อสิทธิขายเสียงนี่นะครับ ผู้กระทำต้องถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งด้วย แล้วเราต้องการจะให้พรรคมาช่วยควบคุมผู้สมัครของตน ถ้าผู้สมัครของตนไปกระทำการในลักษณะมีการซื้อสิทธิขายเสียงแล้วนี่นะครับ หัวหน้าพรรคหรือกรรมการบริหารพรรค ซึ่งรู้เห็น เป็นใจหรือทราบแล้วไม่ยับยั้งเหมือนกับคำวินิจฉัยพอดี ท่านข้าง ๆ ผมท่านไม่อยู่ คือรู้แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะไรนี่นะครับ ไม่ได้จัดการเป็นเรื่องเป็นราว ไม่จัดการเป็นเรื่องเป็นราว แสดงว่าท่านรู้เห็นนะครับ เมื่อท่านรู้เห็นท่านก็ต้องรับผิดชอบนะครับ ถ้าเป็นอย่างนี้นะครับ หัวหน้าพรรคก็ดี กรรมการบริหารก็ดี ก็ต้องรับผิดชอบ ก็คงจะต้องถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งอย่างที่ท่านเสนอไปนะครับ ระยะเวลานี้อาจจะเห็นตรงกันประมาณ ๕ ปี แต่ว่าสิ่งที่ท่านเสนอมาแต่ไม่ได้ อยู่ในจุดนี้ครับ คงจะไปอยู่ในส่วนอื่นนะครับ น่าจะไปอยู่ในหมวดของคณะกรรมการการเลือกตั้ง หรืออาจจะอยู่ในหมวดของรัฐสภาหรืออะไรก็แล้วแต่ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านวิชา ครับ

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) วิชา มหาคุณ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิชา มหาคุณ ครับ ผมอยากจะอภิปรายเพื่อสนับสนุนแนวความคิดของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์และคณะนะครับ เพราะว่าทางกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญเองก็เห็นในจุดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนุกรรมการ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สถิติมา ๕๒/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

กรอบที่ ๒ นะครับ ในเรื่องของสถาบันทางการเมืองได้นำเสนอในข้อนี้มาตั้งแต่ทีแรก แต่บังเอิญว่าการเขียนในรายละเอียดปรากฏว่าไม่มีจุดที่จะเชื่อมโยงนะครับ ท่านอาจารย์จัญญ์ ขออนุญาตเอ่ยนาม ซึ่งท่านไม่ได้อยู่ในที่ประชุมในวันนี้ ในตอนนี้ ในขณะนี้ ถ้าอยู่ท่านคงจะอภิปรายแล้ว ท่านก็ยืนยันในจุดนี้นะครับ ว่ากรณีที่คุณจะใช้สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ อันนี้ชัดเจนว่าเป็นเรื่องของการปฏิวัติรัฐประหาร หรือการยึดอำนาจโดยไม่ชอบนะครับ แต่ว่าในกรณีที่เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ อันนี้เราเห็นตรงกัน หลาย ๆ ท่านเห็นตรงกันว่ามันรวมถึงการทุจริตเลือกตั้ง แล้วบัดนี้ก็เห็นชัดเจนแล้วว่าศาลรัฐธรรมนูญโดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญได้ชี้ขาดในเรื่องนี้แล้วนะครับว่า -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สายชล ๕๓/๑

การจ้างสัมภเวสีลงสมัครรับเลือกตั้ง แล้วก็ตัดต่อพันธุกรรมทางการเมือง โดยใช้บัญญัติรายชื่อที่ปลอมแปลง
ทุจริต เป็นกรณีที่ทำกรทำได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยมิชอบ เพราะวิธีการซึ่งไม่ได้เป็นไป
ตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นมันตอกย้ำให้เราชัดเจนยิ่งขึ้นนะครับว่า มันไม่ใช่
เพียงแต่เราได้พรรคการเมืองมาแล้วเข้าไปสู่อำนาจ แล้วยึดอำนาจอย่างเดียวนะครับ แต่ว่ามันเป็นกรณีที่ใช่
กระบวนการ เป็นเพียงพิธีการ ซึ่งคณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้ชี้ขาดนะครับว่า เห็นการเลือกตั้งนั้นเป็นเพียง
พิธีการเท่านั้น แต่ที่ใช้การทุจริตและประพฤติมิชอบทุกวิถีทางเพื่อที่จะให้ได้มานะครับ ด้วยเหตุนี้เอง
จึงต้องนำไปสู่การยุบพรรคนะครับ เมื่อเป็นดังนี้ การบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมันก็มีเหตุผลนะครับ ซึ่งผม
เห็นว่าน่าจะจะได้บัญญัติไว้ แต่ว่าเรื่องถ้อยคำจะเขียนอย่างไรให้ชัดเจน เพราะว่าที่อาจารย์คมสันพูดถึงว่า
ในกรณีของการทุจริตการเลือกตั้งมันไปศาลฎีกาไซ้ใหม่ครับ แต่ว่าในกรณีที่จะนำเสนอในเรื่องของการได้มา
ซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยทุจริตการเลือก มันต้องไปที่ศาลรัฐธรรมนูญ ตรงนี้ต้องแยกให้ชัดเจน
เพื่อให้สอดคล้องกันนะครับ ผมว่าอาจจะเขียนให้ชัดเจนสักวรรคหนึ่ง หรือว่าจะไปอยู่ในเรื่องของ กกต.
อย่างที่ท่านอาจารย์ประพันธ์ได้นำเสนอเมื่อสักครู่นี้ ผมก็คิดว่าคงไปได้ นะครับ แล้วก็ในวรรคสุดท้ายมันก็
สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญด้วยเช่นเดียวกัน ก็คือกรรมการบริหารของพรรคการเมืองที่ถูก
ยุบพรรค เพราะว่ารู้เห็นเป็นใจ ก็คือว่าไม่ได้คัดค้านอะไร รับชอบแต่ไม่รับผิดชอบ เพราะฉะนั้นก็ต้องถูกตัดสิทธิ
ในทางการเมือง ส่วนจะไปยกโทษอะไรให้ก็เป็นเรื่องของเขากันเองนะครับ ไม่เกี่ยวกับผู้ร่างรัฐธรรมนูญ
ฉะนั้นก็รับไปที่จะปรับถ้อยคำ นะครับ ที่จริงเรารับไว้แล้วนะครับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์และคณะครับ ผมก็
อภิปรายสนับสนุนในข้อนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : มาตรานี้มีผู้ขอแปรญัตติไว้ ๒ ท่านนะครับ ท่านเศวตไม่ได้ขอแปรญัตติ

ไซ้ใหม่ครับ

นายเศวต ทินกุล : ไม่ใช่ครับ ผมขอตั้ง ผมไม่ได้แปรญัตติ ผมขอตั้งกรรมาธิการนัดหนึ่ง
ให้เห็นถ้อยคำนี้เดี๋ยวนะครับ คืออย่างนี้ครับท่านประธาน ผมขอตั้งว่า ขออนุญาตอ่านนะครับ บุคคลจะใช้
สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้างการปกครอง ถ้อยคำนี้ครับ ถ้าบุคคลใช้สิทธิและเสรีภาพตาม
รัฐธรรมนูญมันจะไปล้มล้างได้อย่างไร ผมคิดไม่ออกนะครับ เพราะมันไม่มีรัฐธรรมนูญบัญญัติให้ล้มล้าง
อยู่แล้ว ถ้อยคำนี้น่าจะต้องปรับใหม่ครับท่านประธาน จึงขอฝากถึงเรื่องนี้นะครับ แล้วอีกนัดหนึ่งถามพอดี
สนับสนุนท่านอาจารย์วิชาว่า เรื่องสัมภเวสีตัดต่อพันธุกรรม พอติมันสะกิดใจผมพอดี เพราะว่าเผชิญผมอยู่
ในเหตุการณ์มีส่วนร่วมด้วย เพราะว่าวันนั้นผมไปขอแบบ ทป. ๖ กับท่านอดีต กกต. ทั้ง ๔ นะครับ แล้วก็ผม
เป็นคนไปลอกรายชื่อสมาชิกใน กกต. พอติ แล้วก็เอามาจนถึงยุบพรรควันนี้ ผมก็เลยดีใจตามท่านวิชาพูด
นะครับ ขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สายชล ๕๓/๒

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ก็ต้องขอขอบคุณกรรมการ
นะครับที่ได้กรุณาชี้แจง แล้วก็มีความเห็นตรงกันนะครับ ผมไม่ขัดข้องที่กรรมการจะไปใส่อยู่ในมาตราใด
ก็ตาม ผมไม่ขัดข้อง ผมอยากจะมีอะไรเพิ่มเติมเล็กน้อยนะครับ อันนี้ขอพูดในหลักการนะครับ ไม่ได้ต้องการ
ที่จะไปว่าใครทั้งสิ้น ก็คือว่าในกรณีที่ส่งกันฮัยการแล้ว ถ้าเกิดฮัยการยังนิ่งเฉยไม่ดำเนินการ จะทำอย่างไร

- ๕๔/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

พัชรี ๕๔/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

อันนี้ผมคิดว่าฝากไปคิดตรงนี้ด้วยว่าจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องใส่อะไรใหม่มาให้ใครสามารถที่จะฟ้องได้ใหม่ ที่ผมเรียนนี่นะครับ ไม่ได้เรียนในแง่ตัวคนหรืออะไรทั้งสิ้นนะครับ ผมเองทราบดีว่าวันที่ผมไปยื่นมาตรา ๖๓ ท่านอาจารย์ประพันธ์กรุณามารับ แล้วก็กรุณาบอกว่าจะดำเนินการ แล้วในที่สุดก็คงจะเอาไปบอก ๆ กันกับเรื่องที่ทาง กกต. ส่งมา แล้วก็ดำเนินการ แต่ กกต. เขาส่งหลังพวกผม อันนี้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนั้น มาตรา ๖๓ ที่จะให้ยุบพรรค เพราะฉะนั้นถ้าจะมีประเด็นที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ว่า หากอัยการไม่ดำเนินการหรือไม่สั่งฟ้อง จะให้ผู้ใดสั่งฟ้อง ผมเชื่อฝีมือพวกท่านว่าท่านคงช่วยกรุณาพิจารณาในประเด็นนี้ได้ใหม่ครับ เหมือนกับกรณี ปปช. คตส. อะไรพวกนี้นะครับ ถ้าอัยการไม่สั่งฟ้องล่อกันใหม่ ให้ใครทำอะไรอย่างไรได้ใหม่ อันนั้นอันที่ ๑ นะครับ อันนี้แล้วแต่ท่านพิจารณาไปเลยนะครับ อันนี้ไม่ขัดข้อง เพราะว่ามีความรู้ไม่พอ

อันที่ ๒ ก็คือ ถ้าท่านจะบอกด้วยได้ใหม่ ถ้าหากว่าบุคคลพวกนี้แทรกแซงองค์กรอิสระ ผมคิดว่าอันนี้บ้านเมืองเราก็มีปัญหา ผมอยู่ในวุฒิสภา ผมทราบว่าถูกแทรกแซงอย่างไรรวมทั้งแทรกแซงองค์กรอิสระอื่น ๆ ผมคิดว่ากรณีที่ตรวจพบหรือมีหลักฐานพบว่ามี การแทรกแซงจริง นำที่จะต้องถูกลงโทษอย่างนี้ด้วยหรือไม่ อันนี้ฝากท่านพิจารณา ผมเชื่อว่าถ้าแนวเราคิดตรงกันตรงนี้ช่วยคิดต่อให้อีกสักนิดหนึ่งได้ใหม่ครับ ผมยังคิดไม่ทะลุตรงนี้นะครับ

แล้วประการสุดท้าย ถ้าท่านไม่ได้มี ผมไม่ทราบนะครับ ก็เกรงใจ ผมควรจะต้องสงวนไว้ก่อนใหม่ เพราะกลับมาเรื่องเก่า เพราะว่าท่านยังไม่ได้มีมติว่าท่านจะแก้หรือจะเดิมนั่น ถ้าท่านแก้หรือเดิมนั่น ผมก็ไม่สงวน ผม Happy ผมดีใจ แล้วผมก็จะได้ไม่ต้องไปเปลืองที่ เปลืองกระดาษ เปลืองเวลา ที่จะต้องไปอภิปรายว่าเมื่อท่านเดิมนั้นแล้ว ผมพอใจ แล้วผมก็ขอก่อนอะไรอย่างนี้นะครับ อันนี้จะต้องให้ผมสงวนหรือเปล่า เพราะว่าท่านยังไม่มีมติกันชัดเจนนะครับ

นายอัชพร จารุจินดา : กราบเรียนท่านอาจารย์อย่างนี้ครับว่า ทางกรรมาธิการในรายละเอียดว่าคงยืนยันที่จะพิจารณา และรวมทั้งข้อที่เสนอเพิ่มเติมด้วย อย่างไรก็ตามในกระบวนการท่านอาจารย์อาจจะต้องสงวนไว้ก่อน เพราะว่าตัวร่างนั้นก็คงจะทำแล้วอาจจะเสนอเข้าไป อาจจะวันที่ ๗ หรือวันที่ ๘ ในการที่จะทำ ซึ่งอาจารย์อาจจะไม่ทันได้ดู เพราะฉะนั้นสงวนไว้ก่อนโดยทางเทคนิคไว้ก่อนดีกว่าครับ

ประธาน : เชิญท่านวิชา และท่านประพันธ์ครับ

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) วิชา มหาคุณ : ผม วิชา มหาคุณ ผมขอเพิ่มเติมที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้พูดถึงว่า ถ้าใครไม่ทำแล้วจะต้องทำอย่างไรต่อไป อย่างในกรณีของ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

พัชรี ๕๔/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ทางศาลรัฐธรรมนูญได้ชี้ขาดที่ได้ดำเนินการในวันนี้ก็คือทาง ปปช. เข้าสู่การประชุมของ ปปช. ในวันนี้แล้วนะครับ โดยนำเอาคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญโดยละเอียด ตั้งคณะกรรมการพิจารณาว่าจะเอาผิดใครได้บ้าง ในเรื่องของการทุจริตก็ดี ในเรื่องของการที่ดำเนินการแทรกแซงองค์กรอิสระก็ดี ทุกอย่างครับ ส่วนที่ตั้งคณะกรรมการอยู่แล้ว ผมเป็นประธานคณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับนายอมรวิทย์ ซึ่งติดต่อพันธุกรรม เข้าสู่คณะกรรมการไต่สวนของผมแล้วนะครับ แต่วันนี้ ปปช. มีมติให้ดำเนินการเพิ่มเติม เพราะว่าในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญชี้ชัดว่ามีใครบ้างที่ร่วมในการทุจริตในการติดต่อพันธุกรรม

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๕๕/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ก็คือกรรมการบริหารพรรค ๒ คน ซึ่งเป็นระดับรัฐมนตรี นายพล ๒ คน รวมทั้งหัวหน้าพรรคต่าง ๆ ด้วย ก็เข้าสู่กระบวนการในการไต่สวนของ ปปช. ต่อไปครับ ก็ขอเรียนว่ากระบวนการมันจะต่อเนื่องไปครับ ก็คงจะต้องรีบดำเนินการครับ โดยอาศัยคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงทั้งหมดที่ศาลรัฐธรรมนูญชี้ขาด เราเข้าไปดำเนินการต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นผมก็เห็นว่าในกระบวนการที่จะเขียนในรัฐธรรมนูญต้องให้ชัดเจนอย่างนี้ ก็คือว่ารับช่วงกันอย่างนี้ในการดำเนินการเพื่อไม่ให้ใครตกหล่นจากการชี้ขาดของคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ ผิดเป็นผิดครับ ใครทำอะไรไว้ก็รับกรรมที่ตนเองได้ทำไว้ครับ

ประธาน : เสรีพจน์นี้ใหม่ครับ ท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ นอกจากในร่างมาตรา ๖๗ อันนี้ที่จะให้อัยการสูงสุดเขาเป็นผู้มีอำนาจดำเนินการได้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมืองในมาตรา ๖๖ (๑) เขาก็ให้นายทะเบียนพรรคการเมืองดำเนินการได้ด้วย ฉะนั้นการกระทำที่มีลักษณะฝ่าฝืนอย่างนี้จะมี ๒ องค์กรด้วยกัน ซึ่งเขาจะดูแลอยู่ ฉะนั้นถ้าอัยการสูงสุดไม่ทำ นายทะเบียนเขาก็ทำได้ นายทะเบียนไม่ทำ อัยการสูงสุดเขาก็จะทำอย่างที่ท่านอาจารย์มายืน ซึ่งก็มีผลทางด้านจิตวิทยาใช่ไหมครับ พอท่านไปยื่นกับอัยการสูงสุดมันก็เหมือนกับว่า นายทะเบียนพรรคการเมืองคุณอยู่เฉยทำไมล่ะ อะไรอย่างนี้ ทางโน้นเขาก็ต้องรีบดำเนินการในที่สุดมันก็มาบรรจบกันนะครับ ฉะนั้นถ้าบอกว่าอัยการสูงสุดไม่ทำจะมีอย่างไร ผมคิดว่ามีขั้นตอนที่จะถ่วงดุลกันอยู่แล้วนะครับ แล้วก็ถ้าหากว่าการใช้ตุลยพินิจไม่ถูกไม่ต้องอะไรก็มีขั้นตอนอยู่แล้วนะครับ ส่วนในเรื่องการแทรกแซงองค์กรอิสระ การแทรกแซงองค์กรอิสระในร่างรัฐธรรมนูญของเราเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายรัฐธรรมนูญอยู่แล้ว เป็นการปฏิบัติซึ่งไม่ชอบอยู่แล้ว การปฏิบัติซึ่งไม่ชอบอันนี้อันแรกก็ผิดจริยธรรมอย่างร้ายแรงนะครับ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาซึ่งในร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่มอบให้ดูแลเรื่องนี้ด้วย ก็ต้องไปดำเนินการนะครับ

อีกส่วนหนึ่งก็คือว่าเป็นเหตุของการถอดถอนออกจากตำแหน่งในส่วนนี้นะครับ ส่วนที่ท่านเสวตชออนุญาตเอ่ยนามที่บอกว่า ถ้อยคำที่บอกว่า ใช้สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแล้วมันจะเป็นอย่างไร คืออันนี้ถ้าหากว่าเป็นการกระทำซึ่งลักษณะว่าเป็นการใช้กำลังประทุษร้ายอันนั้นมันผิดกฎหมายอาญาอยู่แล้วครับ มันเป็นการกระทำกบฏอยู่แล้วมันไม่ต้องเขียนในนี้ ที่เขาเขียนในนี้ว่า ใช้สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ อย่างเช่นเขาตั้งพรรคการเมือง ยกตัวอย่างที่เยอรมันเขาตั้งพรรคการเมืองเป็นการใช้สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ แต่ไปตั้งพรรคการเมืองเป็นแบบ Neo Nazi แล้วก็นโยบายเขาใช้ความรุนแรง ใช้กำลัง มีลักษณะการกระทำของพรรคที่เขาต้องใช้ความรุนแรง ที่เยอรมันเขาก็สั่งยุบพรรค คือเป็นการใช้สิทธิเสรีภาพซึ่งตามรัฐธรรมนูญ แต่ว่ามันใช้ในทางไม่ถูกต้อง นี่ความหมาย เขาเป็นอย่างนี้ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๕๕/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ส่วนที่ท่านสุรชัย ขออนุญาตเอ่ยนาม ที่ท่านขอแปรญัตตินั้นครับว่า จาก ผู้รู้เห็น เป็น ทราบ คือน้ำหนักคำ ผู้รู้เห็น มันค่อนข้างจะหนักแน่นกว่า ทราบ นะครับ เพราะถ้า ทราบ ท่านอ่านจากหนังสือพิมพ์ท่านก็ทราบ แต่ที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ขออนุญาตเอ่ยนามท่าน ที่ท่านเอาไปยื่นกับ

อัยการสูงสุดวันนั้นท่านไม่ได้ทราบ ท่านรู้เห็น เพราะว่าท่านมีเอกสาร ท่านมีสำเนาเอกสารในคำวินิจฉัย อะไร ซึ่งมันหนักแน่นกว่าทราบ ถ้า ทราบ อ่านหนังสือพิมพ์ไปอย่างนี้จะให้ดำเนินการบางที่ความชัดเจน มันอาจจะไม่พอ ผมคิดว่าด้วยคำเดิมที่เขาใช้น่าจะเหมาะสมนะครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ วัตถุประสงค์ก็กลัวว่ามันจะ แคมบะครับ กว่าที่จะหาผู้รู้เห็นจริง ๆ ได้แล้วมันอาจจะหายไปนะครับ แต่เพียงแค่ทราบ เพียงแค่นี้ข่าวหรือ อะไรที่พอจะผ่านหูผ่านตามิดหน่อย อย่างนี้มันก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นในกระบวนการได้ แต่ถ้าเดี๋ยวมัวแต่จะ รอว่าผู้รู้เห็นจริง ๆ กลัวว่ามันจะเข้าเกินแกลงนะครับ ขอขอบคุณครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จีรพร ๕๖/๑

นายคมสัน โพธิ์คง : ท่านประธานครับ ประเด็นในเรื่องของการดำเนินการเรื่องของการแทรกแซงองค์กรอิสระอันนั้น คิดว่าเป็นประเด็นที่อาจจะไปอยู่ในเรื่องของจริยธรรม แล้วก็คิดว่าด้วยการผลักดันซึ่งผลประโยชน์ระหว่างผลประโยชน์ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกับผลประโยชน์ของรัฐได้ ประเด็นนั้นคงต้องรับกลับมาพิจารณาเรื่องนี้ครับ ส่วนประเด็นเรื่องของการใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญแล้วเป็นการล้มล้างการปกครอง ประเด็นนี้เกิดขึ้นได้ตามมาตรา ๖๗ ข้อความแรก พอดีท่านอาจารย์ประพันธ์ได้ยกขึ้นมาก็มีกรณีของการใช้สิทธิเสรีภาพ ตามรัฐธรรมนูญคือไปลงใช้สิทธิเลือกตั้ง แล้วก็มิวัตุประสงค์ในการดำเนินการเพื่อให้ได้อำนาจมา แล้วก็ใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้อง อย่างเช่นในประเทศเยอรมันก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว เช่น กรณีของพรรคนาซีเองก็เคยเกิดกรณีเช่นนี้ครับ แปรญาติตามรัฐธรรมนูญนี้แหละ แต่ว่าไปดำเนินการกระบวนการภายหลังเพื่อให้ได้มาโดยอำนาจซึ่งไม่ชอบด้วยกระบวนการทางระบอบประชาธิปไตยครับ

ประธาน : สำหรับมาตรานี้กรรมการยกเว้นรัฐธรรมนูญผมคิดว่าความเห็นตรงกันนะครับ เราจะรับมาจากที่ได้มีการขอแปรญัตติไว้ แล้วก็มาดูว่าจะลงที่ตรงไหน รวมทั้งปรับปรุงด้วยคำด้วยนะครับ ผมต่อไปมาตรา ๖๘ นะครับ

นายอัคร จารุจินดา : กราบเรียนท่านประธานครับ ในส่วนนี้เหลือมาตราเดียวคือมาตรา ๖๘ ซึ่งมีผู้แปรญัตติทั้งหมด ๖ ท่าน ท่านพิเชียร ท่านวิชัย ท่านอุทิศ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ท่านสุรชัย แล้วก็ท่านวัชรารักษ์ ขออนุญาตเรียนท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานและท่านกรรมการยกเว้นรัฐธรรมนูญที่เคารพนะครับ กระผม พิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นะครับ ในมาตรา ๖๘ วรรคสองนี้ กระผมได้ขออนุญาตแปรญัตติไว้โดยได้คงข้อความทั้งหมดไว้ แล้วก็ขออนุญาตเพิ่มคำว่า และผู้นำสามเหล่าทัพเพิ่มเข้ามาอีกนะครับ เพื่อพิจารณาทิศทางป้องกันหรือแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตรงนี้ก็ด้วยวัตถุประสงค์ว่าเมื่อสถานการณ์ทางการเมืองเข้าใกล้วิกฤติ หรือว่ามีเหตุคับขัน ถ้าหากว่ามีแต่เพียงบรรดาผู้ที่ได้กล่าวนี้คือ นายกรัฐมนตรี ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา ผู้นำฝ่ายค้าน ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานศาลฎีกา ประธานศาลปกครองสูงสุด ประธานองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีประมาณ ๑๑ ท่าน ก็คิดว่าอาจจะยังไม่เพียงพอ คือสถานการณ์ทางการเมืองส่วนมากมักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องความมั่นคงด้วย ก็เลยขออนุญาตเพิ่ม ผู้นำสามเหล่าทัพ เข้ามา ท่านทั้งหลายจะเห็นเป็นประการใดก็สุดแล้วแต่ครับ ก็ขออนุญาตเรียนเพียงเท่านี้ครับ ขอขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : ท่านเสวต ทินกุล มีจะเพิ่มเติมอะไรครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วีรพร ๕๖/๒

นายเศวต ทินกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม เศวต ทินกุล ครับ จากมาตรฐาน
ตอนแรกผมก็ตั้งใจที่คณะกรรมการใส่เข้าไปหมดเลย แล้วก็ท่านสดศรีเติมมาตรฐานด้วย เรื่องผู้นำ
สามเหล่าทัพ ตอนหลังมาตัด แล้วพรรคสองไม่ค่อยสบายใจ เพราะว่าเอาเหตุการณ์ปัจจุบันเกิดขึ้นเราก็เห็น
ไปได้เรียงมาตั้งแต่เรื่องวิกฤติที่สุดในโลก เรื่อง Date lock ที่มันเกิดขึ้นเมื่อ ๒ เมษายน เรื่องความเห็น
แตกต่าง แล้วก็กระบวนการทางกฎหมายล่าช้าที่จะไปถึงจุดนั้น ประเทศชาติก็จะแตกเป็นเสี่ยง ๆ เสียก่อน
นะครับ ก็เกิดเหตุการณ์มากมาย เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้ว มาตรา ๖๘ เขาก็ต่อต้านโดยสันติวิธีอยู่
สนามหลวง PTV อะไรประมาณอย่างนี้ มันก็วุ่นวายเพราะนำไปสู่กระบวนการตำหนกกันหรือว่าสร้างปัญหา
ความวุ่นวาย แล้วก็บุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง อาจจะมี Power gel มีอะไรต่าง ๆ นานา มีขบวนการเท็กซี่
ปล่อยแก๊ส ทำนาปาล์มอะไรเกิดขึ้น มันก็วุ่นวายคับขัน แล้วก็เป็นที่เสียหาย คนกลุ่มหนึ่งเท่าที่ทราบมีคน
ประมาณ ๓๐๐ กว่าคนที่เกี่ยวข้องในเกมแห่งอำนาจ ซึ่งอยู่ในขณะนี้ แล้วก็พี่น้องประชาชนอีก ๖๕ ล้านคน
ไม่รู้โอโหน้อไหนก็จะเดือดร้อน เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองที่เป็นหลักเป็นฐาน เป็นผู้นำสามเหล่าทัพ
ผู้นำทางจิตวิญญาณ ผู้นำทางด้านศาลหรืออื่น ๆ ที่เขียนไว้ก็ติดอยู่แล้ว -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

ศิริพร ๕๗/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เป็นการร่วมหาทางออก พูดกันเพื่อให้คลี่คลาย เพื่อให้เกิดผลทางจิตวิทยา เหมือนท่านประธานอายุ ๘๐ ผมก็ต้องนับถือท่านประธานอย่างนี้นะครับ ที่จริงแล้วก็อะไรแบบนี้ครับ หรือว่า สสร. เราเงินเดือนเท่ากันกับผม แต่หลายคนอายุมากกว่าผม ผมก็ต้องนับถือ ต้องกราบต้องไหว้ ต้องมีสัมมาคารวะ ธรรมเนียมก็เช่นกันครับ มันจำเป็นที่ต้องมีผู้หลักผู้ใหญ่ด้วย เพราะมันจะก้าวเลยไปสู่การระคายเคือง เบื้องพระยุคลบาทอยู่ตลอดเวลา ขณะนี้ไม่มีใครยอมใคร สังคมเกิดเสรีภาพสมบูรณ์มากขึ้น ก็ไม่มีใครยอมใคร แล้วก็ไม่มีการระคายเคือง มันก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่ดีไม่งามกับบ้านเมือง และนำไปสู่การที่ไม่เป็นประชาธิปไตยแล้วก็อาจจะมีการ ๒ นครฆ่ากันตายอะไรแบบนี้ก็เกิดขึ้นได้ ดังนั้นเขียนเข้าไปก็อาจจะมีเหตุผลดีครับ

ในเรื่องนี้ เป็นเรื่องของธรรมเนียมแบบไทย ๆ แบบผู้หลักผู้ใหญ่พูดจากันครับ ผมก็ขอฝากแต่เพียงเท่านี้แล้วก็ท่านสดศรี สัตยธรรม มีอะไรจะอภิปรายใหม่ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวิชัยครับ

นายอัคร จารุจินดา : ท่านวิชัยไม่อยู่ครับ ขอผ่านไปที่ท่านอุทิศ

นายอุทิศ ชูช่วย : ผมชี้แจงไปแล้ว เมื่อวาน ลงวนครับ แน่นอนครับ

นายอัคร จารุจินดา : ผ่านไปที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานครับ มาตราที่ผมขอแปรญัตติตามประชาชน

ที่ผมได้ไปสำรวจมา และผลสำรวจ ๖๐ กว่าเปอร์เซ็นต์เห็นด้วยที่จะให้มีมาตรา ๖๔ แล้วผมก็ขอแปรญัตติเพื่อให้ชัดเจนตามที่ประชาชนต้องการและตามที่ตัวผมเองต้องการด้วย กรณีนี้ตรงกัน ผมอภิปรายง่าย เพราะว่าทั้งประชาชนและผมมีความเห็นตรงกัน คือผมคิดว่าในมาตรา ๖๔ วรรคสอง ว่าในกรณีที่ประเทศตกอยู่ในภาวะวิกฤติ เหตุการณ์คับขัน หรือเกิดสถานการณ์จำเป็นอย่างยิ่งในทางการเมือง ให้มีการประชุมร่วมระหว่างนายกรัฐมนตรี ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานศาลฎีกา ประธานศาลปกครองสูงสุด และประธานองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาทหาทางป้องกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในหลักการก่อน ผมคิดว่าการที่ให้บุคคลในระดับผู้นำหรือว่าประมุขของแต่ละฝ่ายได้มีโอกาสมาพูดคุยกัน ผมคิดว่าดีกว่าการไม่มาพูดคุยกัน ผมคิดว่าบ้านเมืองนี้ผมเองผ่านวิกฤติมาหลายครั้งในชีวิต อยู่ท่ามกลางวิกฤติในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๖ ตุลา ผมอยู่ที่ธรรมศาสตร์โดยตลอด เหตุการณ์พฤษภาทมิฬผมก็อยู่ที่ธรรมศาสตร์ และเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้วผมก็ถือว่าเป็นวิกฤติอีกอย่าง ท่านประธานครับ เมื่อเหตุการณ์พฤษภา ท่านประธานอยู่ที่ถนนราชดำเนิน แต่ผมไม่ได้อยู่ ผมตั้งใจหายใจคิดว่าตลอดเวลาที่บ้านเมืองมันจะลงเอยอย่างไร ๑๗ พฤษภา ๑๘ พฤษภา ๑๙ พฤษภา เมื่อทุกคนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เรามีรัฐสภานะครับในขณะนั้นเรามีสภาผู้แทนราษฎรครบบริบูรณ์ แต่ว่าก็ยังทำอะไรไม่ได้ ทุกอย่างหยุดชะงักหมด หากคนเริ่มต้นไม่ได้

ผมไปนั่งอยู่ที่บ้านศาสตราจารย์เฮนรี่ จามริก หลายต่อหลายคนไปชุมนุมแล้วก็กลุ่มอกกลุ่มใจว่าบ้านเมือง
คณะกรรมการบริหารร่างรัฐธรรมนูญ ศิริพร ๕๗/๒
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จะทำกันอย่างไร นี่ก็ไม่ออกว่าจะแก้ไขปัญหากันอย่างไร ใครจะเป็นคนเริ่มต้น ผมพยายามต่อโทรศัพท์
กับแต่ละฝ่ายที่คิดว่ามีอำนาจในบ้านเมือง ทุกคนบอกว่าจะเริ่มอย่างไรล่ะครับ เพราะว่าเราไม่มีอำนาจอะไร
ไม่มีข้อกำหนดอะไรเลยที่จะให้ใครเป็นคนเริ่มที่จะชวนใครมาคุย ตกลงทุกคนก็ปล่อยวาง แล้วเรื่องก็รบกวน
เบื้องพระยุคลบาทจนได้ ผมต้องกราบเรียนด้วยข้อเท็จจริงครับว่าผมเองนั้นก็พยายามติดต่อ แล้วก็ติดต่อ
คนหนึ่ง พูดเลขก็ได้ ก็คือ อาจารย์สุรเกียรติ์ เสถียรไทย -----

คณะกรรมการการยก่างรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๕๘/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ที่คิดว่าจะพอที่จะมีหนทางที่ขึ้นกราบบังคมทูล แล้วก็หาหนทางทุกวิถีทางเพราะเห็นบ้านเมืองไปไม่ได้แล้ว อายุ ๑๗ ๑๘ ปียังฆ่ากันอยู่ มอเตอริไซด์ออกมา ท่านประธานจำได้ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๙ เราก็รบกวนเบื้องพระยุคลบาท ๖ ตุลาเราก็เกิดเหตุ ก็คือในที่สุดเราก็ถูกรัฐประหาร ๑๔ ตุลา

ก็เหตุหนึ่ง เมื่อปีที่แล้วก็รบกวนเบื้องพระยุคลบาท และเมื่อปีที่แล้วก็ม็อบรัฐประหาร ท่านประธานครับ เราอยากเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่ากันอยู่อีกเท่าไร ผมเองอยู่ในเหตุการณ์แล้วก็นั่งลุ้นอยากเห็นผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองมาพูดจากันจะได้ไม่รบกวนท่าน เพราะว่าเราจะให้ท่านเหนื่อยพระวรกายไปอีกนานเท่าไร ผมอยากจะถาม และท่านจะทำได้อีกนานเท่าไร ตกลงอยากเห็นองค์กรที่มาปรึกษาหารือไม่จำเป็นต้องมีอำนาจ ผมเห็นแล้วว่าที่ท่านยก่างมาแต่ต้นนี้ไม่มีอำนาจอะไรให้แก่เขาจะถูกต้องแล้ว เขาเป็นแต่เพียงผู้หลักผู้ใหญ่ที่มาพูดจากันในยามที่มีปัญหา แล้วในยามนั้นนะครับ ใน ๑๑ ท่านที่ท่านกำหนดมานี้ ผมว่าก็สวยงาม และถ้าหากว่าผู้หนึ่งผู้ใดมาประชุมกับไม่มาประชุม ผมคิดว่าสังคมได้ข้อมูลมากมาย ถ้าบุคคลที่เป็นตัวการไม่มาประชุม

แต่คนอื่นเขามาประชุม ผมคิดว่าสังคมก็ได้ประโยชน์ ถ้ามาประชุมทั้งหมดสังคมก็ได้ประโยชน์เพราะผู้ใหญ่จะได้พูดจากันว่าท่านนะ เรื่องนี้ยอมสักหน่อย คนนั้นยอมสักนิดหนึ่งมันก็เดินไปได้

ท่านประธานครับ ผมคิดว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญ และผมก็ชื่นชมว่าคณะกรรมการการยก่างรัฐธรรมนูญได้คิดถึงประเด็นนี้ที่ดี ที่ผมขออนุญาตแปรญัตติเพิ่มเติมท่านจะเห็นว่าผมเพิ่มเติมให้ชัดเจนพอหลังจากไปรับฟังความเห็นของประชาชน ประชาชนเห็นด้วย

แต่เป็นห่วงอยู่ ๒ - ๓ เรื่องที่ ๑ ประชาชนถามว่าแล้วอะไรคือวิกฤติ เพราะฉะนั้นผมเติมในข้อความ ถ้าท่านดูในตอนท้ายของมาตรา ๖๘ วรรคสอง ผมก็เลยเติมว่า ทั้งนี้ โดยผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว

คนหนึ่งคนใดในสิบเอ็ดคนจะเป็นผู้เรียกประชุมก็ได้ คนใดก็ได้เรียกประชุม แต่ต้องมีจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งจึงเป็นองค์ประชุม ซึ่งมีความหมายว่า ถ้าไม่ครบองค์ประชุม

ท่านทั้งหลายก็เห็นว่ายังไม่สมควรที่จะมีวิกฤติที่จะต้องมาพูดจากันในเรื่องนี้ ท่านก็ไม่มา เพราะฉะนั้นถ้าสิบเอ็ดคนก็ต้องมีหกคนขึ้นไป ให้ดุลยพินิจของคนระดับนี้ หกคนขึ้นไปก็เห็นว่าบ้านเมืองควรจะมาคุย แล้วเมื่อมาปรึกษาหารือก็ไม่ได้ให้ท่านมีอำนาจในการทำอะไร แต่เป็นสัญลักษณ์

เป็นตัวดัชนี เป็นตัวจุดสะท้อนที่บอกผู้คนในบ้านเมือง เป็นแบบไทย ๆ ที่ให้ข้อมูลทางสังคมที่เป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่าอันนี้เป็นสิ่งที่ประชาชนและผมตรงกันที่อยากจะเห็นมาตรานี้คงอยู่แล้วก็เติมข้อความอย่างที่ผมกราบเรียน และในวรรคสอง วรรคสามที่ผมเติมขึ้นมาว่า ในกรณีที่

ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งใดในวรรคสอง ให้ผู้ดำรงตำแหน่งที่มีอยู่เป็นองค์ประกอบของการประชุมได้ โดยให้ถือจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ดำรงตำแหน่งที่มีอยู่เป็นองค์ประชุม ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เห็นว่าใน

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๕๘/๒

เหตุการณ์บางครั้งเช่นปีที่แล้วที่มีการยุบสภา เมื่อมีการยุบสภาย่อมไม่มีประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือไม่มีผู้นำฝ่ายค้านในสภา เพราะฉะนั้นที่เหลือก็ยังสามารถทำงานได้ ท่านประธานครับ ผมมองไม่เห็นโทษของมาตรานี้เท่าไร โทษของมันมีอยู่คนเดียวที่ผมมองเห็น เพราะว่าเราไม่ได้ให้อำนาจทำอะไรแต่เป็นแบบไทย ๆ เท่าที่ผมรับฟังความเห็นมาทั้งหมด มีคนที่ชี้โทษที่ผมมองเห็นอยู่คนเดียว -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

ธนัญญา ๕๙/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ก็คือว่า ถ้าหากว่าเราได้คนไม่เป็นมนุษย์มาเหมือนเมื่อคราวที่แล้ว ครอบงำองค์กระอิระได้ ครอบงำประธานรัฐสภาได้ ครอบงำทั้งหมดได้ กลุ่มบุคคลพวกนี้มาถึงประชุมเขาบอกว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีอันเดียวที่ผมมองเห็น แต่ผมคิดว่า ๑ คนที่ไม่เป็นมนุษย์มาอย่างนั้น ไม่มีความรู้สึกกับผิดชอบ ไม่มี ความละเอียดต่อบ้านเมืองจะเกิดได้ยาก

ประการที่ ๒ เรามีบทเรียนกันแล้ว เราได้วางอื่น ๆ ป้องกันไว้แล้ว คนที่ไม่เป็นมนุษย์มา และหน้าด้าน คงกลับเข้ามาหรือทำอย่างนั้นได้ยาก เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ผมคิดว่าข้อนี้ผมไม่กลัว และผมคิดว่ากรรมไว้ก็ไม่ทำอะไรเสียหาย ถ้าหากว่าจะมีประเภทคนมนุษย์มาอย่างนั้น ผมคิดว่าพวกเราก็ต้องสู้กันต่อไปด้วยวิธีอื่น ไม่ใช่วิธีเดียวมาตราเดียวแล้วจะจัดการทุกอย่างได้ ผมก็ยังเชื่อว่ามาตรานี้ น่าจะเป็นประโยชน์มากกว่าการไม่ใส่ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาท่านกรรมการโปรดพิจารณาเถอะครับ ว่าที่ผมขอแปรญัตตินี้ ลองฟังดูก่อนว่าผมจะต้องลงวนอีกไหม หรือท่านอัครพบบอกลงวนไปเถอะ เพราะว่าจะตามฟอร์มไว้ก่อน ป้องกันไว้ก่อน ก็แล้วแต่ท่านนะครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ตามลำดับนะครับ ท่านสุรชัยครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณครับท่านประธาน วันนี้ ผม สมเกียรติ รอดเจริญ ทำหน้าที่แทนอีกหนึ่งชั่วโมงต่อจากนี้ไปครับ ขอแปรญัตติไว้ มาตรา ๖๔ นี้ถ้าเมื่อว่าในมาตรา ๖๔ แห่งรัฐธรรมนูญที่ร่างกันขึ้นมาขึ้นมานั้นะครับ ถ้าเมื่อมีข้อความตามที่อาจารย์เจิมศักดิ์ได้นำเสนอมาดังแต่ต้นนี้ะครับ ปัญหาของพวกผมคงไม่หนักหนาถึงขนาดนี้ะครับ เพราะว่าของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ที่ดำเนินการแปรญัตติมาที่มีการชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ ได้ค่อนข้างที่จะทำความเข้าใจกับประชาชนทั่ว ๆ ไปได้อย่างดีขึ้น ที่ผมไปรับฟังความคิดเห็นมาส่วนมาก คำถามแรกเลย ตามว่า ในวิกฤตินี้มันวิกฤติอย่างไร คับขัน คับขันแค่ไหน จำเป็น จำเป็นอย่างไร มีอะไรชี้วัดสิ่งเหล่านี้ มันถึงวิกฤติแล้ว มันถึงคับขันแล้ว มันถึงจำเป็นแล้ว อันนี้เราตอบเขาไม่ได้ะครับ พอมันเสร็จตรงนี้เสร็จเรียบร้อย เอะละ ถ้าเมื่อมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ บุคคลเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นนายกรัฐมนตรี ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา ผู้นำฝ่ายค้านอะไรทั้งหลายเหล่านี้ที่เห็นกันไว้ ที่เขียนกันไว้ใครเป็นคนเรียก กระผมก็ตอบไม่ได้ใครจะเรียก แล้วจะเรียกเมื่อไร อย่างไร แล้วมันจะอย่างไร วิธีการมีไหม อะไรอย่างไร จะประชุมกันอย่างไร เมื่อสิ่งเหล่านี้มันไม่มีปรากฏ เขาบอกว่าก็ไม่สมควรจะมีวรรคนี้ไว้ แต่อยากแก้วิกฤติ อยากใหม่ อยาก แต่มันไม่ชัดเจน เมื่อไม่ชัดเจนก็เลย เขาฝากมาครับว่ามันน่าจะตัดเท่าที่ผมไปฟังมา ทั้งหมดน่าจะตัดตรงนี้ออกไปก่อน แต่ถ้าเมื่อว่าในรายละเอียดของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ วรรคสอง ถ้าเมื่อเป็นอย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ดำเนินการมา แล้วก็แปรญัตติมาทั้งหมด เพิ่มเติมอย่างนั้นะครับ ผมว่าคงไม่เป็นปัญหาที่พวกผมจะต้องหนักหนาเวลาลงไปรับฟังความคิดเห็นทั่วไปนะครับ ก็สรุปได้ว่า รับฟังกันมาแล้ว แล้วเราชี้แจงเขาไม่ได้

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

ธนัญญา ๕๙/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แล้วรายละเอียดก็ไม่มี ไม่รู้จะไปตอบเขาอย่างไร เขาก็เลยสรุปบอกว่าช่วยตัดไปเถอะพรรคสอง
ขอบคุณครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนาบุญล : ขออนุญาตท่านประธานครับ ผม กฤษฎา ครับ ขอใช้สิทธิ
ในส่วนนี้เพิ่มเติมครับ อย่างกรณีของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้แปรญัตติ มันจะสอดคล้องกับท่านสมเกียรติ
ได้พูดเมื่อสักครู่นี้ครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งครับ สิ่งที่เราลงไปรับฟัง ถ้ามีทางออก ประชาชนส่วนใหญ่บอก
ว่าอยากให้คงตรงนี้ได้ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นที่น่าวิตกก็คือว่า การให้ข่าวไว้ล่วงหน้าครับว่ามีการตัดตรงนี้ออกแล้ว
ในพรรคสอง ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ทางกรรมาธิการยกย่องรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาแล้วก็ทำ
กระบวนการตรงนี้ให้ดีขึ้นครับ เป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วง เพราะว่าจริง ๆ ประชาชนที่น้อง ประชาชนส่วนใหญ่
ที่รับฟังในภาคกลาง ข้อมูลที่รับมานั้นอยากให้มี ถ้าแก้ประเด็นต่าง ๆ ได้ขึ้นครับ แต่พอออกไปว่า มีการให้
ข่าวไว้ว่า ถอดถอนกันเรียบร้อย ตัดไปเรียบร้อยแล้วในส่วนนั้นครับ ก็เลยทำให้ส่วนใหญ่จะคล้อยตามว่า
ถอนก็ถอนไปนะครับ เลยกลายเป็นประเด็นทางสังคม คิดว่าผ่านคลายไปแล้วครับ ขอบพระคุณมากครับ
ท่านประธานครับ

ประธาน : มีท่านวิชาอีกใช่ไหมครับ

นายวิชา หงส์ประกาศ : กระผมพูดเรื่องอื่นนะครับ

ประธาน : อย่างนั้นยังไม่ต้องพูดนะครับ อันนี้มาตรา ๖๔ นะครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ของท่านแปรญัตติเรื่องอื่น ๆ เรื่องตัดประธานศาลฎีกาออก

ประธาน : อย่างนั้นเชิญครับ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : มิได้ครับ เห็นตัดออกแล้ว

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คุณวิชา ขอตัด ประธานศาลฎีกา ครับ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : ประธานศาลฎีกาครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เข้าใจแล้วครับ ที่นี้ทางฝ่ายกรรมการ ท่านขอแปรญัตติได้ด้วยใช่ไหมครับ

นายสุนทร จันทรวงศ์ : ท่านประธานที่เคารพ ผมไม่ได้ขอแปรญัตติ แต่ว่าผมอยากจะถามผู้ที่แปรญัตติสักนิดหนึ่งเพื่อประกอบการตัดสินใจครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายสุนทร จันทรวงศ์ : ก็จะไม่อภิปรายมาก เพราะว่าไม่ได้ขอยื่นแปรญัตติไว้ แต่มีความเห็นว่า ตรงท่านผู้มีเกียรติที่เสนอว่า และผู้นำสามเหล่าทัพ ผมว่าทำไมต้องเป็นผู้นำสามเหล่าทัพ เราจะไม่รวมถึงเป็นหัวหน้าด้วยอีกหรือ เป็นสามทัพ แล้วก็ถ้าเมื่อระบุดังนี้ไป รัฐธรรมนูญของเรา จะถูกมองใหม่ว่าอยู่ใต้บังคับการของใคร ขอเรียนถามท่านนี้ครับ

ประธาน : ที่นี้ทางกรรมการก็จะขอชี้แจง เชิญท่านอาจารย์นครินทร์ครับ

รองศาสตราจารย์นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ : ผม นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ กรรมการครับ ความจริงเรื่องมาตรา ๒๔ วรรคสอง มาจากข้อเสนอขององค์กรภายนอก นักวิชาการจำนวนหนึ่งซึ่งยื่นกับกรอบที่ ๒ แล้วความจริงตอนแรกเขียนมาตรา ๒๔ ยาวกว่านี้ มีวรรคสามอีกวรรคหนึ่ง ซึ่งพูดถึงการลงมติขององค์ประชุมนี้ แล้วก็ให้มีบทบัญญัติในทางกฎหมายด้วย ซึ่งวรรคสามนั้นออกไปนานแล้ว ก็เลยเหลือวรรคสอง ในความเห็นของคณะกรรมการ ความจริงผมคิดว่าเป็นเรื่องที่กำลังแล้ว คงมีความเห็นแบ่งออกเป็น ๒ ทาง ทั้งที่ความจริงแล้วที่แปรญัตติออกมานั้นก็มีทั้งขอให้กลับมา แล้วก็มีความเห็นที่ไม่ต้องการที่จะให้อยู่ แต่ในความเห็นของผมและกรรมการซึ่งคุยกัน ที่อาจจะมีส่วนออกไปว่าให้ออกไปแล้ว ผมคิดว่าเรื่องหนึ่งก็คือว่า

ประการที่ ๑ คะแนนความเห็นจากข้อวิพากษ์วิจารณ์มันสร้างความคลุมเครือ แล้วก็ตีความเป็นในหลายทาง ผมคิดว่าความคลุมเครือ แล้วก็การตีความได้ในหลายทางนั้น เป็นเรื่องที่ผมคิดว่าอาจจะมีผลเสียต่อข้อดี ๆ ของร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ทั้งหมด

ประการที่ ๒ ผมว่าเรื่องใหญ่ ผมคิดว่าไม่ใช่เรื่องของคนไม่มีสติ หรือคนหน้าด้าน อย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์พูด ผมคิดว่าในทางรัฐศาสตร์นั้น องค์กรแบบนี้เราไม่เคยเขียน เราไม่เคยเห็นในร่างรัฐธรรมนูญฉบับไหนในโลก ถ้าเราเขียนขึ้นมาเป็นประเทศแรก ผมคิดว่าเรื่องใหญ่ เวลาแปลออกเป็นภาษาต่างประเทศต้องแปล ต้องอธิบายความให้ดีเป็นอันมาก ยกเว้นเราจะบอกว่าเราไม่สนใจต่างประเทศ เราก็จะอธิบายของเราจนได้ อันนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ แล้วก็หลายท่าน ผมคิดว่าในทางรัฐศาสตร์นั้น เวลาที่บ้านเมืองมีวิกฤตการณ์ ผมคิดว่ามันจะเป็นภาวะการณ์

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

วិณา ๖๐/๒

ซึ่งนักปรัชญาการเมืองบางคนจะบอกว่าเป็นการแสดง หรือการปรากฏตัวของอำนาจอธิปไตย มีตำราอยู่มากมายเรื่องนี้ เมื่อใดก็ตามบ้านเมืองมีวิกฤติ ไม่ว่าจะเป็บทฤษฎีของฮ็อบส์ ล็อก หลาย ๆ คนก็จะพูดแบบนี้ แล้วนักทฤษฎีสมาัยใหม่ก็จะพูด สิ่งที่เราเรียกว่า องค์อธิปัตย์อำนาจอธิปไตย มันจะปรากฏตัว เพราะฉะนั้นถ้าเราเขียนมาตรา ๖๔ วรรคสองไว้แบบนี้ ผมคิดว่านักทฤษฎีปรัชญาบางคนอาจจะตีความว่านี่คือองค์อธิปัตย์ซ้อนองค์อธิปัตย์ ซึ่งการตีความแบบนี้เราแก้ตัวได้ยาก ในความเห็นของผมแล้วซึ่งก็ก้ำกึ่งมาตั้งแต่แรกเพราะอยู่ในกรอบที่ ๒ ผมคิดว่าการเขียนมาตรา ๖๔ วรรคสอง ผลได้ไม่คุ้มเสีย ถึงแม้ว่าเราจะพยายามยืนยันว่า จริง ๆ เสี่ยงประชาชนก็ก้ำกึ่ง ผังประชาชนก็ก้ำกึ่ง แต่ในความเห็นของผมถ้าเขียนมาตรา ๖๔ วรรคสองไว้ มันจะมีปัญหาความขัดกันขององค์กรในระบบประชาธิปไตย ระบบรัฐสภาที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของเรา แล้วเรื่องใหญ่ที่สุดคือปัญหาเรื่ององค์อธิปัตย์ซ้อนองค์อธิปัตย์ ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นผมคิดว่าเราจะแก้ตัวอย่างไรก็ตาม ในทางรัฐศาสตร์อธิบายได้ยากมากกว่า พวกเราร่างรัฐธรรมนูญเรากำลังทำอะไรกันอยู่ ในความเห็นของผมคิดว่าตัดออกดีแล้วครับ ขอขอบคุณ

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

ประกาศลักษณะ ๖๑/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ท่านสดศรีและท่านพิสิฐ ท่านสดศรียกมือไชใหม่ครับ

นางสดศรี สัตยธรรม : ประธานกราบเรียนท่านประธานค่ะ ดิฉัน สดศรี สัตยธรรม

ในมาตรา ๖๘ พูดถึงทั้งหมดแล้วนี้ ตอนแรกที่ทางกรอบที่ ๑ ได้เสนอขึ้นมาก็คิดว่าเป็นมาตรการที่ดี และคิดไม่ถึงว่าท่านนึกขึ้นมาได้กันอย่างไร ซึ่งนับว่าเป็นมาตรการที่สามารถจะแก้ไขวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ขึ้นได้ คำว่า วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นหมายถึงว่า เราไม่สามารถจะใช้วิธีการใด ๆ ได้เลย ไม่ว่าจะทางด้านประชาธิปไตย หรืออะไรทั้งสิ้น กำลังจะตกขอบอยู่แล้วนะคะ วิกฤตที่เกิดขึ้นเราคงทราบดีว่าเป็นวิกฤตที่ไม่สามารถแก้ไข โดยวิธีการใด ๆ ทั้งสิ้น ในเรื่องนี้การที่เขียนมาตราเดียวก็อาจจะเกิดปัญหาขึ้นมาในทางปฏิบัติ เพราะฉะนั้น ในการที่จะแก้ปัญหานี้ก็ควรจะมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญอธิบายถึงวิธีการที่จะเข้าสู่ การประชุมของคณะที่ปรึกษาว่าจะมีการตกลงกันอย่างไร การลงมติกันอย่างไร ซึ่งอันนี้ถือว่ารัฐธรรมนูญ แบบไทย ๆ เราคงจะใช้เป็นระบบของต่างประเทศไม่ได้ เพราะทุกครั้งที่เกิดขึ้นเราคงยอมรับว่าเหตุวิกฤตที่เกิดขึ้นในทุกช่วงที่ผ่านมาเรามีการรัฐประหาร ปฏิวัติกันมาตลอด ผู้ที่สามารถที่จะรัฐประหาร ปฏิวัติได้ ก็คือทหาร ดิฉันจึงเห็นว่าถ้าหากนำทหารเข้ามาอยู่ในกรอบ แล้วเราพูดคุยกันก่อนที่จะเกิดอะไรขึ้นมาก็ น่าจะเป็นการแก้ไขวิกฤตขึ้นได้วิธีการหนึ่ง เพราะเราไม่สามารถจะดำเนินการไปได้ในระบบประชาธิปไตยได้ อีกแล้ว สิ่งเหล่านี้ดิฉันคิดว่าถ้าหากมีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญมีการพูดถึงการประชุม การอะไรในส่วน ที่เกี่ยวกับข้อตกลงต่าง ๆ แล้วจะเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงเห็นว่าตามที่ท่านได้แปรญัตติและสงวนไว้ ซึ่งตัวเองก็ได้ขอสงวนในมาตรานี้วรรคสองไว้ โดยเห็นว่าควรจะมีผู้นำเหล่าทัพเข้ามา ผู้นำเหล่าทัพนี้เราคง จะบอกผู้นำเหล่าทัพทางทหารนะครับ ทางตำรวจนี่คือเป็นผู้รักษาความสงบเรียบร้อยภายใน ก็คิดว่าแค่ ๓ เหล่าทัพนี้ก็สามารปฏิบัติได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องใช้ตำรวจร่วมกันปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจากเหตุนี้ จึงเห็นว่าถ้ามีองค์กรแก้วิกฤต แล้วเรามีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเพื่อที่จะแจกแจงรายละเอียดต่าง ๆ จะทำให้ประชาชนเข้าใจยิ่งขึ้นว่า เรามีเหตุผลความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีองค์กรแก้วิกฤตดังกล่าว เพราะฉะนั้นมาตรา ๖๘ (๒) จึงมีความจำเป็นที่จะต้องคงไว้ในร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ขอขอบคุณค่ะ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ สัตยธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ สัตยธรรม

ประเด็นนี้ที่จริงอาจารย์นครินทร์ได้ชี้แจงไปมากพอสมควรแล้วนะครับ ผมก็อยากจะขอเพิ่มเติมเล็กน้อย ๆ ที่ได้มีการรับฟังกันมาว่า ประเด็นนี้จริง ๆ ที่เขียนไว้เขียนไว้เพียงแค่ Paragraph เดียว ซึ่งจริง ๆ ก็ไม่ได้บอกอะไร แคบอกรว่าให้มาคุยกัน ก็จะมีคำถามว่า แล้วเวลาปกติมีวิกฤตนี้ผู้ใหญ่เขาไม่มาคุยกันหรือ จำเป็นต้องมานั่งบัญญัติเป็นรัฐธรรมนูญเสียหรือ ในการที่มีปัญหาแล้วนี้ กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๖๑/๒

หรือเปล่าที่ว่า ผู้หลักผู้ใหญ่จะไม่คุยกัน จะต้องมีการเขียนเอาไว้ และในทางกลับกันครับ ดูจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ถ้าหากมีองค์พระประมุขทรงเข้ามามีบทบาท จะกลายเป็นการขัดรัฐธรรมนูญข้อนี้หรือเปล่า ถ้าจะมีการตีความขยายไปถึงขนาดนั้น ผมก็เลยคิดว่าเท่าที่ผ่านมาจากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ผลที่ได้จากข้อนี้ไม่คุ้มกับคำถามต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ก็เลยมีความเห็นพ้องไปว่าไม่จำเป็นต้องไปเขียนอย่างนั้น เพราะว่าประโยชน์ที่ได้ไม่คุ้มกัน

ประธาน : เชิญท่านสุพจน์ ท่านประพันธ์ครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม สุพจน์ ไข่มุกด์ ครับ มาตราที่ผมเห็นด้วยตั้งแต่แรกก่อนที่จะมีการตัดมาตรา ๓ คือว่าถ้าเราจะมองในแง่ของความเป็นจริง เราต้องยอมรับความเป็นจริง ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบันก็มีเรื่องของวิกฤติมานานหลายครั้งหลายคราอยู่แล้วนะครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

นำพร ๖๒/๑

แม้ว่าวิกฤติต่าง ๆ มันจะไปถึง มันก็ทางออกทางแก้มันอยู่เสมอ แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่ผ่านการรัฐประหารไปได้ แล้วการกระทำรัฐประหารต่าง ๆ ก็มีตัวชูโรงอยู่ไม่กี่ตัว แล้วก็รู้ว่าเป็นใครบ้าง ถ้าเราสามารถจะนำผู้นำทางสังคม ผู้นำองค์กรต่าง ๆ มาพูดมาคุยกันต่าง ๆ แล้วก็นำตัวการจริง ๆ คือผู้นำ ๓ เหล่าที่พามาคุยกันได้ มันก็จะสามารถที่จะฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ ในฐานะที่ผมเคยอยู่ต่างประเทศมานาน แล้วผมไม่เคยเห็นว่ารัฐธรรมนูญประเทศไหนเลยที่จะมีมาตรานี้ใส่ไว้ แต่จริง ๆ แล้วเราต้องยอมรับความเป็นจริงในสังคมไทยเราก็มีอะไรที่ไม่เหมือนชาวบ้านเขาหลายอย่าง แล้วก็เพิ่งผ่านมาตราต่าง ๆ เมื่อวานนี้ที่จะพยายามใส่อะไรที่มันเพี้ยนไปจากความเป็นจริงในทางสังคม ผมดูในรัฐธรรมนูญต่าง ๆ ในยุโรปที่ว่า เขาให้สิทธิกว้างขวางต่าง ๆ มันก็ไม่มี แต่เราก็พยายามจะเอาให้ได้ แล้วก็ยังไม่รู้ผลจะออกมาเป็นอย่างไร ความเพี้ยนต่าง ๆ เหล่านี้มันเป็นของไทย ซึ่งเราต้องยอมรับความหลากหลายทางความคิดต่าง ๆ แล้ววิถีทางไทย ผมก็อายุเหมือนกันครับ ที่จะใส่เข้าไป แต่ว่าความอายุกับความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ ถ้าเราสามารถที่จะฝ่าฟันความอายุ แล้วก็ยอมรับความเป็นจริงเสีย เราก็อาจจะฝ่าฟันวิกฤติต่าง ๆ ไปได้ เราต้องยอมรับนะครับ รัฐธรรมนูญต่าง ๆ ยิ่งหนาเท่าไร เราก็ฟ้องตัวเองมากเท่านั้นว่าประชาธิปไตยเราน้อย ประชาธิปไตยในประเทศต่าง ๆ ที่ถือว่าพัฒนามากที่สุดคือว่าที่ไม่มีรัฐธรรมนูญเลย อย่างที่อังกฤษเขาไม่มีรัฐธรรมนูญฉบับลายลักษณ์อักษร ยิ่งบางเท่าไรเขาเห็นมากเท่านั้นว่าประเทศนั้นมีหลักการประชาธิปไตยมากขึ้น ยิ่งหนาเท่าไรมันก็ฟ้องประธานตัวเอง แต่เราต้องยอมรับความเป็นจริง แล้วความเป็นจริงมันก็พิสูจน์ตัวเองได้เสมอ เพราะฉะนั้นเราต้องยอมรับนะครับว่า แม้ว่ามันจะดูเพี้ยน ๆ ดูสิว่ามันไม่ปรากฏในรัฐธรรมนูญประเทศใดในโลกมาก่อนเลย แต่ว่าเราต้องยอมรับความจริง แล้วความจริงอันนี้จะทำให้เราฝ่าฟันวิกฤติออกไปได้ เราอาจจะไปใส่ในบทเฉพาะกาลหรือว่าใส่ในบทกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้ เพื่อปิดบังอำพรางไว้บ้างนะครับ ไม่ให้ประเจิดประเจ้อ ก็อาจจะทำได้นะครับ เราก็อาจจะหาหนทางที่จะอายุน้อยที่สุดนะครับ ตอนนี้นะผมก็เห็นว่าถ้าเราไม่ใส่ไว้ ผู้นำ ๓ เหล่าที่พออาจจะบอกไปเลยนะครับ ผู้บัญชาการทหารอากาศ ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้บัญชาการทหารบก ใส่ไปเลยนะครับ เดี่ยวเขาก็ตีความอีก ๓ เหล่าที่หานี้ใครบ้าง ตำรวจอาจจะไม่จำเป็น เพราะตำรวจไม่มีรถถังนะครับ เพราะฉะนั้นสรุปแล้วผมเห็นด้วยครับที่จะให้มีมาตรานี้ในรัฐธรรมนูญครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : หมายความว่าท่านสุพจน์ ยอมอายุใช่ไหมครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ยอมอายุเพื่อความอยู่รอดของชาติครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ

คือในร่างมาตรา ๖๔ เดิม เดิมเป็นร่างมาตรา ๖๗ มี ๓ วรรค โดยในวรรคสาม จะมีสภาพบังคับด้วยว่า องค์กรในวรรคสอง เมื่อมีมติอะไรไปแล้ว มีผลตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งการมีผลตามรัฐธรรมนูญ หมายความว่า

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นำพร ๖๒/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ที่เราบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งหมดที่ว่า นายกรัฐมนตรีต้องมาจาก สส. อะไร พอลองค์กรนี้เขามีมติไป
ที่เขียนไว้ไม่มีประโยชน์ ในที่สุดกรรมการก็ตัดพรรคสามไป เหลือแต่พรรคสอง พอเหลือพรรคสองแล้ว
สภาพที่มันจะดำเนินการให้เป็นพรรคเป็นผลมันก็ไม่มีนะครับ จะมาประชุมกันทำไมครับ มานั่งกินกาแฟ
ใหม่ครับ เพราะไม่มีสภาพบังคับอะไร จะต่อต้านการปฏิวัติรัฐประหารหรือครับ มาประชุมอย่างนี้สิครับ
จะได้จับพร้อม ๆ กันเลยนะครับ คือมันไม่มีสภาพอะไรที่จะมีผลในทางปฏิบัติ แล้วหลังจากที่ร่างออกไปแล้ว
เสียงสะท้อนกลับมา ไม่ว่าจะจากทางฝ่ายพรรคการเมืองก็ดี จากประชาชนก็ดี โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์
บอกว่าเป็นองค์กรเหวอตา ฉะนั้นกรรมการก็ต้องนำสิ่งเหล่านี้มาจับฟังเหมือนกัน

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

นาพร ๒๓/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

แล้วก็หากว่าเราดูจากความเห็นขององค์กร ๑๒ องค์กรที่เสนอมา คณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเขา
รับผิดชอบหลักเรื่องความมั่นคง เขาก็เสนอให้ตัด สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ศาลฎีกา ศาลปกครองสูงสุด
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามทุจริตแห่งชาติ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ผู้ว่าการตรวจเงิน
แผ่นดิน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นควรให้ตัด ไม่มี กกต.
เพราะ กกต. ตัดออกไปก่อนแล้ว เพราะทราบว่ากรรมการเขาตัดแล้วเราก็เลยไม่ได้ใส่มาด้วย องค์กร
เหล่านี้เป็นสถาบันหลักของประเทศ เมื่อพิจารณาแล้วเขาเห็นว่าควรตัด เพราะมันได้ไม่คุ้มเสีย ออกไปแล้ว
เราอธิบายชี้แจงก็ค่อนข้างลำบาก เพราะเห็นว่าถ้าเอาคงไว้อยู่ก็เป็นประเด็น จะต้องชี้แจงด้วยความ
ยากลำบากนะครับ เราต้องการมีมาตรานี้เพื่ออะไรครับ เพื่อต้องการป้องกันการปฏิบัติรัฐประหารหรือครับ
ป้องกันการปฏิบัติรัฐประหารไม่ได้อยู่ในบทบัญญัติในวรรคสองของมาตรา ๖๔ มันอยู่ที่ประชาชนว่า
เห็นคุณค่าของรัฐธรรมนูญที่เราร่างหรือเปล่า ถ้าเราร่างรัฐธรรมนูญ ประชาชนยอมรับ รัฐธรรมนูญนี้ผ่าน
การประชามติ ประชาชนก็หวงแหนเองนะครับ และในร่างรัฐธรรมนูญที่ท่านช่วยร่างด้วย มันก็จะมีมาตรการ
หลาย ๆ มาตรการที่ป้องกันการปฏิบัติรัฐประหาร การกำหนดวาระของนายกรัฐมนตรีก็ตี ที่ว่าแปดปี หรือ
สองวาระ ก็ตี ก็เป็นส่วนหนึ่ง ความจริงถ้ารัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มีบทมาตรานี้ เหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๙
กันยายน มันคงไม่เกิดขึ้นนะครับ การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐที่ท่านไปอธิบายชี้แจงก็จะเข้มข้นขึ้น
การอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีต่าง ๆ ก็จะมีมากขึ้น และง่ายขึ้น สิ่งเหล่านี้ก็เป็นขั้นตอน
มาตรการต่าง ๆ ที่ท่านช่วยร่าง อันนี้เป็นวิธีการป้องกัน แต่ท้ายที่สุดอยู่ที่ประชาชนยอมรับ คงไม่ได้อยู่ที่
วรรคสองของมาตรา ๖๔ ที่เขียนอย่างนี้ครับ ขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ท่านประธานที่เคารพ ผม เสวต ทินกุล ผมว่านิมแล้วละครับ คราวนี้
มันยาวแตกไปเลย ก็ต้องหักล้างด้วยเหตุผลละครับท่านประธาน คือเริ่มต้นจากองค์อธิปัตย์หรือผู้กุมอำนาจ
สูงสุดซ้อนผู้กุมอำนาจสูงสุดนะครับ แล้วก็นำไปสู่ต่างชาติตำราฝรั่ง ผมชอบพูดฝรั่งก็จริง แต่ผมใจเป็นไทย
ตัวเป็นไทยนะครับ เบื้องต้นเราร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ตระหนักก่อนนะครับ แล้วก็เรื่อง
ไทย ๆ มันไม่เกี่ยวกับเรื่องฝรั่งหรอกครับ แต่ลองถามฝรั่ง ผมมีเพื่อนฝรั่งที่มันถามผม มันบอกผมนะครับว่า
ทำไมมันชอบมาเมืองไทยเหลือเกิน มาอยู่ มามีลูกมีเมียอยู่ที่นี่ มันบอกว่า ประเทศไทยคือ The Last really
freedom มันพูดชัดเลยครับ มันชอบมากเลย มาหากินอยู่แถวนี้ แต่คนไทยทำไมไม่เข้าใจนะครับ คือองค์กร
นี้ไม่เข้าใจคำว่า วิกฤติ หรือครับ วิกฤติมันหมายถึงว่า พวกศรีธนญชัยชอบใช้ครับท่านประธาน ชอบเลี้ยง
บาลีกันต่าง ๆ นานา เรื่องกฎหมาย ดีความกฤษฎีกา ดีความไม่ใช่ สำนักกฎหมาย สำนักนายกรัฐมนตรี
เขาว่าอย่างนี้ต้องไปอย่างโน้นอย่างนี้ เลี้ยงบาลีกัน มันวนวายทั่วบ้านทั่วเมือง คราวนี้เมืองไทยเป็นเมือง
พุทธแล้วก็เมืองที่มีผู้หลักผู้ใหญ่ มีวัฒนธรรมที่ดีเขาก็มาแค่คุยกันเพื่อผ่อนคลาย ไม่ใช่ว่าเป็นเพื่อว่า

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

นวพร ๖๓/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ไปชมแข่งวิ่งแก๊วโครนรอกครับ มาฝนคล้ายบอกว่า สถานการณ์อย่างนี้มีผู้ใหญ่มาสนใจบ้าน สนใจเมือง
เรานับถือกัน ใครก็ให้ความสนับสนุน แต่ละท่านมีแต่ผู้ที่เป็นองค์ความรู้ผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองอย่างแท้จริง
มา มันแค่นี้ มันไม่ได้อะไรมากกว่านี้รอกครับ อย่างน้อยด้านจิตวิทยามันก็เกิดขึ้น ดีขึ้นมาะครับ
มันไม่ใช่เรื่องอื่น ถ้าจะพูดเรื่องว่าองค์กรณ์องค์กรนี้ ๑๒ องค์กรเขาไม่เห็นด้วยหรืออย่างไร พอผมตาม
อย่างนี้ สำนักนายกรัฐมนตรีนี่มีมติว่า ส่งเสริมศาสนาพุทธ คมช. มีมติ ประชาชนลงมติ ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์
และอื่น ๆ ทุกองค์กรมา ๑๒ องค์กรมา ทำไมท่านไม่ฟัง เหมือนกันแหละครับ ชอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสารก่อน แล้วท่านเจ้ากรม แล้วก็ท่านวิชาครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : ท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร กรรมการครับ

ผมขออภิปรายสนับสนุนความเห็นให้ตัดมาตรา ๖๔ วรรคสอง ด้วยเหตุผลที่เคยอภิปรายกันแล้วว่า
ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้พยายามออกแบบให้องค์กรต่าง ๆ แล้วก็กลไกสถาบันต่าง ๆ รัฐธรรมนูญนั้นได้ทำ
หน้าที่ของตัวเองนะครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริยรัตน์ ๖๔/๑

ตั้งนั้นการที่กำหนดสาระสำคัญเพิ่มขึ้นมา ซึ่งขัดกับหลักหรือแนวทางขององค์กรแต่ละองค์กร ผมคิดว่าอันนี้จะเป็นปัญหามากกว่าการที่เขียนไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม้ว่าท่านผู้อภิปรายจะบอกว่าไม่ฟังความเห็น ๑๒ องค์กร แต่ผมเรียนว่า ๑๒ องค์กรนี่คือองค์กรที่เรากำลังเขียนให้เขาทำหน้าที่

และตัวเขาเองเขาก็บอกครับว่า เขาไม่ควรทำ ไม่ควรมี ผมคิดว่าประเด็นอย่างนี้จำเป็นที่จะต้องพิจารณาการวางน้ำหนักความเห็นของประชาชนกับการวางน้ำหนักขององค์กรผู้ที่กำลังจะถูกกำหนดในรัฐธรรมนูญให้ทำหน้าที่อย่างไร ผมคิดว่ากรรมาธิการควรต้องใช้วิจารณญาณในการพิจารณาว่าเราจะวางน้ำหนักในเรื่องเหล่านี้อย่างไรบ้าง ไม่อย่างนั้นผมเองยังคิดว่ากาหนดระบบแบบนี้อาจจะทำให้เกิดความสับสนในแง่ของการทำหน้าที่ของสถาบันต่าง ๆ นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า วิกฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ายกตัวอย่างเรื่องวิกฤติบางเรื่องก็จะลำบากในการที่จะทำแล้วก็ไม่เชื่อว่าการประชุมร่วมกัน แม้ว่าจะไม่ได้บังคับก็ประชุมร่วมกันได้ ถ้าทุกท่านเห็นว่ามันเป็นปัญหาและทุกท่านอยากจะหารือเพื่อหาทางออก แต่ผมคิดว่าการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญจะเป็น

การยากในการอธิบายต่อสาธารณชนแล้วก็คนทั่วไปว่า แล้วองค์กรที่เราวางบทบาทไว้ เขากำลังสร้างอำนาจที่ทับซ้อนขึ้นมาหรือไม่ ไม่อย่างนั้นผมเสนอความเห็นสนับสนุนให้ตัดมาตรา ๖๔

ประธาน : เชิญท่านเจ้ากรมครับ

พลเอก อภิรัฐพร เจริญพานิช : เรียนท่านประธานครับ ผม พลเอก อภิรัฐพร

เจริญพานิช กรรมาธิการครับ ขออนุญาตเรียนชี้แจงความเห็นของ คมช. ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจว่าองค์กรอื่นจะมีที่มาอย่างเดียวกันหรือไม่ ทาง คมช. ที่พิจารณาเสนอออกมาสรุปว่าควรจะต้องตัดมาตรา ๖๔

วรรคสองออก คือเราดูจากร่างมาตรา ๖๔ วรรคสอง ที่ทางกรรมาธิการยกย่องรัฐธรรมนุญ แล้วก็มองว่า

ประการแรกคณะบุคคลที่แก้ไขปัญหายังไม่มีองค์กรที่ครบถ้วน แล้วก็วิธีการเรียกประชุมก็ไม่แน่นอนไม่มีการกำหนดการลงคะแนนอะไรต่าง ๆ อย่างเป็นทางการ แล้วนอกจากนั้นทางด้านศาลคือทางศาลฎีกาท่านก็ออกมาพูดอย่างแข็งขันว่าท่านจะไม่ขอร่วมด้วย แต่ถ้าเมื่อมีการปรับแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้ อย่างของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ที่มีการกำหนดการเรียกประชุมที่แน่นอนขึ้น แล้วก็ของท่านอื่น ๆ ที่มีการตัดประธานศาลฎีกาออก ตลอดจนเพิ่มองค์กรอื่น ๆ ให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น

อีกปัญหานึงก็คือ มีการพูดกันว่าเราเกรงว่าจะเป็นจุด ๆ หนึ่งที่จะทำให้ร่างรัฐธรรมนูญนี้มีปัญหาในการขอประชามติ เพราะมีปัญหานอื่น ๆ อีกเยอะแล้วนะครับ อันนั้นก็เป็น

อีกประเด็นหนึ่ง แต่ถ้าเชื่อว่าสามารถที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้ก็คิดว่าทาง คมช. คงไม่ขัดข้องครับ

ประธาน : ท่านวิชาแล้วถึงท่านเกียรติชัยนะครับ เชิญครับ

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุริย์รัตน์ ๖๔/๑

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) วิชา มหาคุณ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิชา
มหาคุณ ครับ ความจริงผมเองเป็นผู้ที่สนับสนุนให้มีมาตรา ๖๔ วรรคสอง ตั้งแต่ต้นนะครับ แต่ว่า
ผมก็ได้อภิปรายทั้งตั้งไว้เหมือนกัน มีข้อสังเกตว่ามันยังไม่ครบถ้วน อยากจะให้เขียนให้ชัดเจน
แล้วก็ตัดความรุงรังออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่ามีองค์ประกอบอะไรต่ออะไรต่าง ๆ แล้วผมอยากจะเรียนเพื่อน
ที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อนว่ามีมาตรานี้ แต่ว่าจำใจต้องรับทั้ง ๆ ที่อาย อยากจะเรียนว่ามีรัฐธรรมนูญอยู่หลาย
ประเทศที่พูดถึงเรื่อง State emergency แล้ววิธีการแก้ไข โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญฝรั่งเศสเอง มาตรา ๑๖ ได้
เขียนไว้ชัดเจนว่า ในกรณีที่บ้านเมืองเกิดภาวะคับขันหรือกรณีที่มีเหตุอันสมควรที่ไม่สามารถจะทำหน้าที่
ตามรัฐธรรมนูญได้ คือมีข้อขัดข้องตามรัฐธรรมนูญ เป็นอำนาจของท่านประธานาธิบดีที่จะต้องดำเนินการ
โดยปรึกษาหารือกับนายกรัฐมนตรีกับประธานรัฐสภา แล้วก็คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ -----

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เรามีแค่เนื้อเรื่องที่ต้องปรึกษาหารือกัน เพราะว่าคณะที่ท่านจะต้องปรึกษาหารือ เป็นคณะที่จะต้องดำเนินการให้มันลุล่วงไปตามรัฐธรรมนูญ แต่บางประเทศก็ออกแบบมาให้เป็นอำนาจเด็ดขาดของประธานาธิบดีเลยเวลาเกิดวิกฤติ อย่างประเทศเกาหลีเขาบอกว่า ให้อำนาจอยู่ในมือของประธานาธิบดีเลย เพราะฉะนั้นผมมองดูแล้ว รัฐธรรมนูญสามารถที่จะกำหนดในเรื่องภาวะวิกฤติ และวิธีการแก้ไขได้ วิธีการที่จะแก้ไขนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะออกแบบให้มันนุ่มนวล ให้มันเป็นไปได้ตามความเป็นจริงหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจะให้ Public หรือประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ด้วย อย่างกรณีของประเทศฝรั่งเศสเราจะเห็นได้ว่าในมาตรา ๑๖ บอกว่า ให้ท่านประธานาธิบดีแจ้งข้อมูลทั้งหลายให้คนทั้งชาติรู้ด้วยว่ามันเกิดวิกฤติแล้ว ให้แจ้งข่าวให้ประชาชนทั้งชาติทราบด้วย และในขณะเดียวกันก็ให้ดำเนินการภายในระยะเวลาอันสั้นที่สุด เขาบอกว่า Shorted Possible Time ก็คือภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยกระทำการภายใต้การวินิจฉัยของคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ คือหมายความว่า ทุกอย่างต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ จะออกนอกกรอบของรัฐธรรมนูญไม่ได้ และในที่สุดแล้วสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดก็คือห้ามไม่ให้ยุบสภาในระหว่างนั้น เพราะว่ากระบวนการนี้ถือว่าเป็นกระบวนการที่อยู่ในระบอบประชาธิปไตยด้วย ไม่ใช่เป็นการใช้อำนาจอธิปไตยเหนือกว่าอำนาจอธิปไตยที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ หมายความว่า ต้องลอดคล้อง

เพราะฉะนั้นวันนั้นที่มีการบอกว่าจะลองไล่ไว้ ท่านเลขานุการบอกว่าเดี๋ยวจะลองถามดูก่อน ตามประชาชนก่อนว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ผมก็ท้วงบอกว่า ทำไมไม่เขียนให้ครบถ้วนให้ชัดเจนเสียก่อนแล้วค่อยถาม แต่เขาบอกว่าเป็นไร เพราะว่ามันเป็นการทดลอง เนื่องจากว่าไม่มีกรณีอย่างนี้เกิดขึ้น ยังไม่มีหลักเกณฑ์อย่างนี้เลยในรัฐธรรมนูญของเราเลย เพราะฉะนั้นก็ลองเหมือนกับโยนก้อนหินถามทาง ปรากฏว่าก้อนหินขว้างกลับมากลับมาหัวแตกกัน เหมือนอย่างที่ผมคิดไว้ไม่มีผิดเพราะว่าอะไร เพราะว่าเราเขียนไว้มันค่อนข้างจะกว้าง แล้วก็ให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยเข้ามาอยู่เต็มไปหมด ถ้าเราเขียนในลักษณะของฝรั่งเศส ก็คือคนที่เกี่ยวข้องจริง ๆ แล้วก็ปรึกษาหารือแล้วประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ด้วย ผมจำได้ว่าผมได้เสนอด้วยซ้ำไปว่า ให้เขียนไว้ในวรรคหนึ่งด้วย บอกว่า ให้กราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบพระกรุณาฝ่าละอองธุลีพระบาท ถึงกรณีที่มีวิกฤติ แล้วแก้ไขวิกฤติอย่างไร เพราะอะไร เพราะว่าจะได้สอดคล้องกับที่พระองค์ท่านทรงเป็นห่วงใยในกรณีวิกฤติที่เกิดขึ้นต่าง ๆ แล้วก็เป็นการแก้ไขวิกฤติ โดยรับภาระแทนพระองค์ท่านเสียเอง ไม่ใช่ที่เราปล่อยให้พระองค์ท่านมาทรงแก้ไขวิกฤติ เหมือนอย่างที่เป็นมาตลอดจนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ พระองค์ท่านก็ทรงต้องมีกระแสพระราชดำรัสด้วยความที่ทรงเป็นห่วงใย

ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงเห็นว่าเมื่อกลับมาแล้วปรากฏว่าองค์กรต่าง ๆ ค้านกันเสียงขรมเพราะไม่อยากจะร่วมด้วย แล้วก็เห็นถึงความบกพร่องของการเขียน เพราะฉะนั้นเมื่อตัดออกไป เพราะว่าเวลามันช่วงสั้น แล้วการที่จะแสดงความคิดเห็นที่จะให้มันชัดเจนกว่านี้มันไม่มี แต่ว่าอย่างไรก็ตาม

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จงถนอม ๖๕/๒

ถึงแม้ผมจะเห็นด้วยในกรณีที่ดีออกไป แต่ถ้าหากว่ามีการแปรญัตติแล้วมันชัดเจนขึ้นแล้วมันดี หลักการ
ผมเห็นด้วยอยู่แล้วว่าเป็นกรณีการแก้วิกฤติ เพราะ State Emergency วิกฤติของรัฐมีทุกชาติ ผมเท่าที่
ตรวจสอบรัฐธรรมนูญแล้วแต่ว่าจะแก้ไขอย่างไรเท่านั้นเอง แก้ไขแบบไหน _____

- ๖๖/๑

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

พหุยกาญจน์ ๖๖/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ด้วยเหตุนี้เองเลยเรียนท่านผู้แปรญัตติว่า ผมก็ไม่ได้มีความเห็นว่าจะให้ตัดออกไปเสียทีเดียวนะครับ ถ้าเมื่อมีส่วนที่น่ารับฟัง อย่างท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ก็กรุณาเติมตอนท้ายว่า กรณีที่ใครเป็นคนเรียก แล้วเรียกอย่างไร แต่ว่าก็ยังไม่พอครับ ตามความคิดเห็นของผม เพราะว่ายังไม่ครบถ้วนตามหลักการ อย่างแนวทางที่ฝรั่งเศสได้เขียนไว้ เพราะผมเห็นว่าหลักการที่สำคัญก็คือว่า ต้องให้มืองค์กรที่มีความสำคัญจริง ๆ ก็คือศาลรัฐธรรมนูญควรจะต้องมีบทบาทที่จะต้องเป็นคนชี้ขาดด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านเกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : กราบเรียนท่านประธานครับ คงจะพูดด้วยความรู้สึกไม่ถึงกับขุ่นเคือง แต่เมื่อแรกผมอ่านโดยภาพรวมของร่างรัฐธรรมนูญที่ออกมาแล้วก็มีความรู้สึกว่าคุณคณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญมีความคิดที่ก้าวหน้ามากในหลาย ๆ เรื่องที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งเรากำลังทำกันอยู่ในขณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๖๘ มีพูดถึงสิทธิปฏิบัติของประชาชนเลยนะครับในวรรคแรก ซึ่งเป็นเรื่องที่เราทราบดีทางรัฐศาสตร์พูดกันมานาน แล้วก็เป็นที่ยอมรับศึกษากันมาโดยตลอด แล้วก็เห็นว่าอันนี้เป็นหนึ่งซึ่งน่าจะรับรู้กันว่าประชาชนมีสิทธิในเรื่องเหล่านี้ แล้วในนี้ก็เขียนได้ชัดเจน โดยสันติวิธีที่จะทำการใด ๆ ต่อต้านในเรื่องซึ่งได้มาซึ่งอำนาจ ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวิถีทางที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ แล้วรัฐธรรมนูญนี้ก็บัญญัติตลอดมาอย่างดีชัดเจนว่า วิถีทางที่บัญญัติไว้ในระบอบประชาธิปไตยที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญนี้ ทั้ง ๓ อำนาจที่ปรากฏนั้นมันมีกลไกต่าง ๆ ของแต่ละอำนาจในการที่จะควบคุมถ่วงดุลในการที่จะแก้ไขปัญหาในตัวของมันเอง พอมาถึงวรรคสองนี้ก้าวหน้าไกลเกินไปแล้ว ในความเห็นผม เพราะเหตุว่าเท่ากับไม่ยอมรับอำนาจทั้งสามในการที่จะเป็นกลไกซึ่งบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ ที่จะแก้ไขปัญหาของตัวเองได้โดยอย่างนั้นหรือ จึงจะต้องเอาหน่วยงาน องค์กรอื่น ๆ เข้ามา แล้วบ้านเราหน่วยงานองค์กรอื่นที่เขาเข้ามามันจะเป็นตัวปัญหา เอนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นปัญหาบอกว่าให้มาแก้ปัญหาจะมาหรือ เรียกแล้วจะมาหรือ เอาทหารปฏิบัติแล้วบอกให้มาแก้ปัญหา เขาจะมาตรงไหน ผมยังสงสัย ผมว่ารุ่งเรืองเกินไป วรรคหนึ่งนี่ผมถือว่าก้าวหน้ามากที่บัญญัติถึงสิทธิ อำนาจปฏิบัติของประชาชน แต่มาถึงตรงนี้ผมคิดว่ากำลังจะเขียนเพื่อมาตัวเอง รัฐธรรมนูญฉบับนี้ถ้าหากว่าห้อยตรงนี้ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว จะอธิบายอย่างไรกับเรื่องอำนาจอธิปไตยทั้ง ๓ กับองค์อธิปัตย์ ซึ่งควรจะใช้อำนาจเหล่านั้นควรจะมาอย่างไร ไม่ทราบ ผมเห็นว่ารุ่งเรืองเกินไป แล้วไม่มีความจำเป็น ยังมีข้อโต้แย้งมากมายถึงขณะนี้เวลานี้แล้ว การที่จะยังคงยืนยันที่จะกำหนดตราไว้จะเป็นอันตรายซึ่งจะอธิบายลำบาก และผมคิดว่าเป็นการเขียนเพื่อมารัฐธรรมนูญในตัวเองของมัน ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวิจิตรครับ

นายวิจิตร สุระกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิจิตร สุระกุล กรรมการการนะครับ ผมเคยเรียนมาให้ทราบครั้งหนึ่งแล้วว่า การแก้ปัญหาในระบอบประชาธิปไตยมันแก้กันอยู่ในตัว

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

หทัยกาญจน์ ๖๖/๒

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ของมันเองแล้ว เว้นแต่ว่าเมื่อเกิดกรณีฉุกเฉินนะครับ เมื่อสักครู่ผมต้องขอประทานโทษ ท่านวิชาได้พูดถึง
เรื่องของฝรั่งคำว่า ฉุกเฉิน นะครับ คำว่า ฉุกเฉิน ตั้จริง ๆ กระทรวงกลาโหม สหรัฐ คือผมไปเรียนมา
เรียนเรื่องวิชาฉุกเฉินโดยเฉพาะนะครับ ฉุกเฉินนี้แหละครับ ฉุกเฉิน ใช้คำว่า แปลว่า Shortage ฉุกเฉิน
แปลว่า การขาดแคลน ถ้าสมมุติว่าในห้องนี้เกิดมีไฟไหม้ขึ้นมา แต่ว่าในขณะที่ไฟไหม้นั้นมีน้ำอยู่พร้อมที่จะ
ดับไฟ อย่างนี้ไม่ใช่ฉุกเฉิน นี่ไม่ใช่ฉุกเฉิน -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สถิติมา ๖๗/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ที่นี้เขามีหลัก ผมจะพูดสั้น ๆ นะครับ เขาจะมีหลักในการฉุกเฉินว่า ขอโทษเป็นภาษาอังกฤษนะครับ In case of emergency เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉินขึ้น Calm จงมีสติ Do not rampage อย่าตื่นตระหนก Use the existing without change จงใช้สิ่งที่มีอยู่แล้วให้เป็นประโยชน์ แล้วอันนี้ไปที่ Staff honest ของสำนักงานป้องกันฝ่ายพลเรือนก็ดี ไปที่กระทรวงกลาโหมของสหรัฐก็ดีนะครับ เขาจะใช้คำนี้ตลอด เพราะฉะนั้นอันนี้คือหลักของการแก้ปัญหาในยามฉุกเฉิน มีหลายท่านพูดเมื่อก็เห็นว่า พอเมื่อเกิดฉุกเฉิน ให้ใช้กลไกที่มีอยู่แล้วในกระบวนการของมันนั้นนะครับแก้ปัญหา อย่าไป Use the existing without change หมายความว่าอย่าไม่เอาของอื่นมาใช้ ศัพท์ในตัวของมันเอง ผมขอเรียนแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านศรีราชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : กราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ผม ศรีราชา เจริญพานิช ครับ ผมมีความเห็นอยู่อย่างหนึ่ง ที่อยากจะขอกราบเรียนที่ประชุมรวมทั้งท่านสมาชิกครับ ที่มาขอแปรญัตติด้วยว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้นะครับ จะเป็นฉบับที่ ๑๘ หรือจะเป็นฉบับที่ ๑๙ หรืออย่างไรก็ตาม ผมเห็นว่าสิ่ง ๆ หนึ่งที่จะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองไทยนี้นะครับ มันไม่จบเสียทีนะครับ รัฐธรรมนูญถูกร่างมาแล้วก็ถูกฉีกทุก ๆ รอบระยะเวลาหนึ่งนะครับ แล้วเสร็จแล้วประเทศไทยนี้นะครับ อยู่ในวงเวียนของในสิ่งเหล่านี้มาไม่มีจบสิ้น ประเทศต่าง ๆ เขาไปกันถึงไหนแล้วนะครับ เรายังคงวนเวียนอยู่กับสิ่งที่เราเกิดขึ้นเหมือนกับว่าเป็นภาวะปกติ สุดท้ายแล้วนี่นะครับ ประเทศต่าง ๆ สิงคโปร์ มาเลเซีย เขาก็เริ่มไป ทั้งเรา เวียดนามก็กำลังตามทัน แล้วกำลังจะแซง เมื่อวานก็ไปคุยอยู่ในวงนักธุรกิจครับ บังเอิญนัดมาก่อนผมไม่ทราบว่าจะทางนี้อยู่ดีกันนะครับ ผมเลยจำเป็นต้องไป เขาก็บอกว่าปีนี้ประเทศไทยมีคนมาลงทุนแค่ประมาณ ๔,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะที่เวียดนาม ๑๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท ประเทศจีนก็มากกว่านั้นหลายเท่าตัวนะครับ ผมถามนะครับ ถ้ามกลับว่าเราจะทำอย่างไรที่จะแก้ปัญหานะครับ ให้สิ่งเหล่านี้มันไม่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกนะครับ ผมถือว่ากรรมการทุกท่านมีส่วนในการรับผิดชอบ ท่าน สสร. ก็มีส่วนในการรับผิดชอบที่จะต้องพิจารณาให้ดีให้รอบคอบ นะครับว่า ปรากฏการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก ๆ เป็นวงเวียนเป็นวัฏจักร ผมหวังว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้จะไม่ได้ถูกฉีกอีก ไม่ถูกปฏิวัติ การเขียนรัฐธรรมนูญห้ามปฏิวัติคงทำไม่ได้ครับถูกไหมครับ เมื่อเขาจะปฏิวัติก็ต้องปฏิวัติ ทำไม่ได้ แต่การจะปฏิวัติมันไม่ได้หมายความว่าความอยู่เฉย ๆ คนจะลุกขึ้นมาปฏิวัติ มันจะต้องมีเหตุการณ์ที่เป็น Dead lock ที่เป็นเรื่องรุนแรงที่ไม่สามารถที่จะแก้ไขโดยสันติวิธีหรือโดยปกติได้ เพราะฉะนั้นการเขียนรัฐธรรมนูญนี้ครับ ที่ท่านกำลังเขียนอยู่นี้นะครับจะเขียนตามกระแสหรือจะเขียนอะไรก็สุดแล้วแต่ ผมใช้คำว่า ตามกระแส กระแสคืออะไร ผมยังไม่ทราบเหมือนกัน ผมเพิ่งมาขมึนกลางในการมาเป็นกรรมการเที่ยวนี้นะครับว่ากระแสคืออะไร แต่ผมก็ยังไม่ทราบคำจำกัดความของคำว่า กระแส ที่ใหม่ ใจมตีกันในช่วง ในหน้าหนังสือพิมพ์ก็ดี หรือบรรณาธิการทั้งหลายได้เขียนขึ้นมาโดยแปลความ ดีความ

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สตีมา ๖๗/๒

เอาเองก็ดีกว่าอย่างนั้นอย่างนี้มันถูกไม่ถูกต้องนะครับ เพราะฉะนั้นผมก็ไม่ทราบว่าจะใส่อะไร แต่สิ่งที่น่า
แปลกนะครับ จะจริงหรือไม่จริงไม่ทราบ ระบบกระบวนการรับฟังความคิดเห็นนะครับ ที่ท่านอาจารย์เจม
ศักดิ์ไปทำมา ที่ได้มารายงานต่อที่ประชุมคณะ กรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญเมื่ออาทิตย์ที่แล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้
ผมยังจำติดตาคับว่า มาตรา ๖๔ พรรคสองมีคนเห็นด้วย ๖๐.๔ เปอร์เซนต์ ใช่ไหมครับ ท่านอาจารย์
๖๐.๔ เปอร์เซนต์ ก็เป็นเรื่องตลกนะครับที่อยู่เฉย ๆ นะครับ คนกลับเห็นด้วยเยอะกว่าคนที่นั่งอยู่ในนี้และที่
บอกว่าไม่เห็นด้วยแทบทั้งนั้นนะครับ

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นผมเองผมคิดว่า บ้านเมืองเรามันก็แปลก แปลกแต่จริงก็คืออะไร เราก็มีนักการเมืองพันธุ์แปลก ๆ เพราะฉะนั้นมันก็จำเป็นที่จะต้องมียุทธวิธีพันธุ์แปลก ๆ ที่จะมาต้อนรับกับสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วให้กลมกลืนกับสภาพที่ควรจะต้องเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นแล้วคุณเขียนให้ตีแทบตาย ผลสุดท้ายเขาก็ชี้กั๊กที่อันนี้ครับผมว่าน่าจะคิดคำนึงให้ดี ผมก็ไม่ได้ว่าว่าความคิดผมต้องถูกนะ แต่ผมตั้งเป็นข้อสังเกต วันดีคืนดีผมเสนอมาบอกว่า นายกรัฐมนตรีไม่จำเป็นต้องมาจาก สส. ก็ถูกโจมตีกันน่าดู ไม่รู้กระแสจากที่ไหนนะครับ แต่ผมก็ทราบเรียนว่า ถ้าเมื่อคิดดูให้ลึกลงไปกว่านั้นสิ สส. ก็เป็นตัวแทนของเราใช้ไหมครับ แล้ว สส. เขาก็มองกันเองแล้วไม่เห็นใครเลยสักคน ไปเห็นคนข้างนอก แล้วถ้ารัฐธรรมนูญเปิดช่องให้สามารถทำได้ วิกฤติ มันก็ไม่เกิด เพราะอะไร เพราะมันมีทางออก แต่เขียนล็อกไว้หมดนะครับ ด้วยความกลัวว่าคนอื่นจะมา เป็นนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นก็ต้องเขียนว่าเฉพาะ สส. ของภูเท่านั้นที่จะมาเป็นใหญ่ได้ในแผ่นดินนี้ จะดีจะชั่วก็ไม่รู้ ต้องเป็น สส. ก็แล้วกัน เพราะฉะนั้นมาตราอย่างนี้ถูกตัดออก ก็เป็นการตัดช่องในการที่จะปลดปล่อยภาวะวิกฤติ แล้วมาตรา ๖๔ วรรคสอง ก็มาตัดอีก ก็เลยไม่มีทางเลย คือเอาอันนี้อยู่ แต่เอาอันนั้นตัดออกก็ไม่ว่า มันยังมีช่องเปิดได้ หรือถ้าเมื่อเอาอันนั้นไว้ตัดอันนี้ออกมันก็ยังช่องเปิดได้ แต่ปิดทั้ง ๒ ช่อง ออกไม่ได้หรอกครับ มันต้องออกทางใดทางหนึ่งที่มันระเบิด เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอเรียนว่า ผากไว้เป็นข้อคิดครับว่า ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ มันต้องเจอรัฐธรรมนูญแบบไทย ๆ ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ แต่ไปเลียนแบบทฤษฎีฝรั่งมันก็ไม่เวิร์ค เพราะมันไม่เข้ากับวัฒนธรรมของนักการเมืองไทย เพราะฉะนั้นอันนี้เราจะร่างอะไรก็ตาม ผมว่ามันต้องคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะว่าการร่างกฎหมายทุกชนิด ท่านต้องคำนึงถึงทางออกหรือว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ถ้าเมื่อท่านร่างแล้วถึงทางตัน เมื่อนั้นจับนายนะครับ มันจะต้องเกิดภาวะวิกฤติ เพราะฉะนั้นผมเองผมก็ไม่ได้ยืนยันว่าจะเอามาตรานี้ได้ นะครับ มาตรา ๖๔ วรรคสอง จะเอาไว้ก็ได้ บางท่านอาจต้องมุดแผ่นดินหนี ผมว่าไม่เห็นน่าอายตรงไหน ภูไม่ได้เป็นข้าใครนี่หว่า จึงจะต้องไปทำตามมัน เพราะฉะนั้นขอให้มันให้ดีเถอะครับ ตั้งสติกันให้ดี อะไรเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองมันควรจะทำ ถ้าเมื่อท่านไม่เอาตรงนี้ ท่านก็ต้องไปเปิดช่องอย่างอื่นครับ ต้องไปตัดมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง ทิ้ง เพื่อให้ สส. สามารถเอาคนอื่นมาเป็นนายกรัฐมนตรีได้ ก็จะไม่ถึงทางตัน แต่ถ้าเมื่อท่านปิดทั้ง ๒ ประตู มันตันแน่ แล้วถึงวันนั้นรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็ต้องถูกฉีก แล้วมาปฏิวัติ ปฏิวัติครั้งหนึ่งเสียหายเท่าไร ท่านเคยคิดไหมครับ ความเชื่อถือของประเทศก็หมดไป การลงทุนของประเทศก็หมดไป ทุกอย่างหยุดนิ่งหมด รอกการที่จะเกิดขึ้นมาใหม่ แล้วเราเกิดใหม่เกิดแล้วเกิดอีก เกิดแล้วเกิดอีกไม่โตเสียทีครับ เกิดอยู่นั่นละครับไม่โตเสียที แล้วเราจะทำอย่างไรกันบ้านนี้เมืองนี้ เพราะฉะนั้นเวลานี้ต้องคิดให้รอบคอบครับ ผมอยากจะเรียนนะครับว่าผมก็ไม่ใช่นักทฤษฎีอะไรมากมาย ผมน่าจะดูว่าอะไรก็ตามที่ปฏิบัติแล้วทำให้ประเทศชาติไปได้สวย อยู่รอดได้ ผมก็ว่าเป็นไปได้ เหมือนอย่างที่ ท่านวิชาท่านพูดเมื่อสักครู่นี้ บทที่ฝ่าวิกฤติฝรั่งเศสก็มี มันไม่เห็นจะต้องเป็นปัญหาอะไรเลยนะครับ ที่ว่า

คณะกรรมการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สายชล ๖๘/๒

ไอ้โฮ เอารัฐธรรมนุญวันนี้แล้วผู้ร่างกิติกรรมก็ติดต้องเอาบีบคลุมหัวออกไปจากสภา ผมว่าผมไม่เอา บีบคลุมหัวด้วยคน ผมจะออกอย่างสง่าผ่าเผยบอกว่า ผมทำดีที่สุดแล้วครับสำหรับสถานการณ์อย่างนี้ สำหรับสภากรรมการเมืองอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอันนั้นะครับเราทำดีที่สุดเพื่อที่จะปกป้องไม่ให้มีการ ปฏิวัติรัฐประหารครั้งต่อไป ไม่ต้องฉีกรัฐธรรมนูญครั้งต่อไป ผมจึงขอเรียนย้ำนะครับว่า ผมไม่ได้ตั้งต้นว่า จะเอาอันไหนอันนี้ไว้ นะครับ แต่ผมขอกราบเรียนว่าให้ท่านคิดถึงทางออกไว้ล่วงหน้าด้วย ว่าถ้าเมื่อท่านอายุ จนกระทั่งท่านจะต้องตัดบทบัญญัติเหล่านี้ออกไป จะเป็นตามกระแสหรือไม่ก็ตาม ผมว่าท่านต้องคิดให้ดี นะครับ เพราะว่าเรามีโอกาสอยู่ครั้งนี้ครั้งเดียว ครั้งอื่นเขาก็คงไม่เลือกเรามาทำรัฐธรรมนุญอีก ขอบพระคุณครับ

ประธาน : จะมีอีกหรือครับร่าง คงไม่ไหว นะครับ สำหรับมาตรา ๖๘ พรรคสอง ความจริงแล้วผู้คิดในเรื่องนี้ขึ้นมา หรือไม่ก็เคยร่างเอาไว้ก็มีเหตุผล หรือผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็มีเหตุผล หรือ จากการฟังความเห็นของประชาชนมา ประชาชนเขาเมื่อเข้าใจแล้วเขาก็อยากได้ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

พัชรี ๖๙/๑

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นในวาระครั้งนี้ ผมอยากจะขอให้อาจารย์เจิมศักดิ์ซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องสงวนไว้ครับ แล้วก็
นำไปพูดกันในสภาการยกย่องรัฐธรรมนุญ คือที่นั่นจะเป็นที่ยุติที่ดีที่สุด แล้วก็ประชาชนนั้นจะได้รับฟัง
ความเห็นแต่ละคนที่แสดงออกมา ความจริงผมอยากจะแสดงความเห็นของผมเหมือนกันนะครับ
แต่ว่าก็ไม่อยากชี้นำอะไร เพียงแต่อยากจะบอกว่าบ้านที่มีบันไดหนีไฟนั้น ถึงแม้ว่าดูมันเกะกะรุงรัง
มันมีประโยชน์กว่าบ้านที่เวลาไฟไหม้แล้วไม่รู้จะออกทางไหน บอกท่านนี้ ไม่ได้ชี้นำ เพียงแต่
ยกตัวอย่างเปรียบเทียบเท่านั้น เชิญครับ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : ขอบพระคุณครับ สำหรับมาตรา ๖๘ นี้ กลุ่มผม
นายวิชา นะครับ ถ้ายังคงอยู่ในวาระสองขอให้ตัดคำว่า ประธานสภาฎีกา เพื่อไม่ให้ศาลไป
ยุ่งเกี่ยวกับการใช้อำนาจบริหาร แต่ถ้าตัดออกไปแล้วก็ไม่จำเป็น ขอบพระคุณครับ

ประธาน : ท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนาจวประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานและท่านกรรมการ
ที่เคารพนะครับ กระผมได้ฟังข้อคิดเห็นของท่านกรรมการทั้งหลายด้วยใจจดจ่อ นะครับ แล้วก็
กระผมได้จดเอาไว้เกือบทั้งหมด ผมคิดว่าเป็นข้อคิดเห็นที่มีคุณค่าแล้วก็ยังเป็นประโยชน์ต่อสังคมไทย กระผม
คิดว่าเหตุผลนั้นมีด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย ทั้งฝ่ายที่อยากจะให้มีมาตรา ๖๘ วาระสอง
และฝ่ายที่คิดว่าน่าจะตัดออกไปนะครับ ดังนั้นกระผมก็เห็นพ้องกับท่านประธานนะครับว่าบ้านที่ดีนั้นน่าจะ
มีทางหนีไฟเอาไว้สักหน่อยหนึ่ง ก็ขออนุญาตสงวนคำแปรญัตติของกระผมไว้เพื่ออภิปรายในที่ประชุมใหญ่
ครับ

ประธาน : อย่างนั้นมาตรานี้ วรคนี้ผ่านไปได้ นะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
มีอะไรไหมครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมทำตามที่คุณอัครพรแนะนำนะครับ คือสงวนไว้ก่อน
ขอบพระคุณครับ

ประธาน : ที่นี้ต้องขอหารือหน่อยนะครับ เมื่อผ่านมาตรานี้ไปแล้ว วรคนี้ไปแล้ว
คือเท่าที่ได้มีการไปหารือตกลงกันว่าเราจะพูดกันไปถึงเรื่อง สส. แล้วก็ สว. ที่นี้ผมก็พิจารณาแล้ว
๒ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะต้องพูดกันยาวทีเดียว ถ้าหากว่าจะพูดในวันนี้ผมเกรงว่ามันคงต้องใช้เวลา
หลายชั่วโมง ที่นี้จะเอาอย่างนี้ได้ไหมครับ พุ่งนี้เข้าในช่วงเช้าเราคงจะพูด สส. สว. แล้วก็ช่วงบ่ายก็กรอบ ๓
ถ้ากรอบ ๓ ไม่เสร็จไปต่อช่วงเช้าวันที่ ๗ อีกหนหนึ่งก็ยังได้ เพราะอย่างไรมันจะได้มีเวลาสำหรับแสดง
ความเห็นกันอย่างกว้างขวางเลย โดยไม่ต้องไปกังวลกับเรื่องอะไรทั้งสิ้น โดยเฉพาะกังวลกับเรื่องเวลา ผม
ขออย่างนั้นนะครับ เชิญท่านอาจารย์

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

พัชรี ๖๙/๒

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมเห็นด้วยกับท่านประธานนะครับ
ผมก็เข้าใจว่าถ้าพอสมควร เพราะว่าผมก็นั่งอยู่ที่นี้ตลอดทั้งวัน ที่นี้อยากจะทราบเรียนไว้ก่อนว่า
วันพรุ่งนี้ถ้าดูภาพ สส. กับ สว. มันมีความสัมพันธ์กัน คำถามคือผมอยากที่จะให้ท่านประธาน

ประการที่ ๑ ไม่พิจารณาเป็นรายมาตรา เพราะพิจารณาเป็นรายมาตราไม่ได้ เพราะ สว.
ก็มีหลายมาตรา สส. ก็มีหลายมาตรา ถ้าอย่างนั้นมันจะไปไม่ได้ ผมคิดว่า ๑. จะต้องเอาหลักก่อนว่าจะเอา
แบบไหนแล้วมาราท่านไปว่าของท่านเอาเองก็แล้วกัน มันจะเร็วขึ้น

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประการที่ ๒ อยากจะกราบเรียนว่าน่าจะให้พูดถึง สว. เสียก่อนนั้นตามหลัก เพราะว่าผู้มีสิทธิเลือกคนเข้าสภาเดียว ก็คือไม่มี สว. กับมี สว. เพราะฉะนั้นถ้า สว. บรรลุเสียก่อนว่าจะมีหรือไม่มี หน้าตา สส. สส. มันมีแน่ แต่ สว. มันไม่แน่ เพราะฉะนั้นเอาของไม่แน่เสียก่อน แล้วก็ถ้าเห็นหน้าตา สว. แล้วว่ามันไม่แน่ว่าเรามีแนวโน้มจะไปอย่างไร สส. มันจึงเห็นภาพได้ชัดขึ้น คือถ้าเหลือสภาเดียวเหมือนที่กลุ่มพวกผมเสนอก็อาจจะเป็นอย่างหนึ่ง แล้วก็ในสภาเดียวอาจจะทำอะไรต่ออะไรก็จะเห็นภาพชัดขึ้น ผมกราบเรียนว่าถ้าเป็นอย่างนี้ได้เราจะไปได้อย่างรวดเร็ว ส่วนรายละเอียดพวกผมไม่ต้องไปยุ่ง พวกผมแปรญัตติกี่ว่ากัน แล้วก็รายละเอียดนั้นก็ยกให้กรรมการยกย่องไปก่อน เพราะรายละเอียดจะต้องไปลงรายละเอียดอีกเยอะ ถ้าอย่างนี้จะเป็นอย่างไรครับท่านประธาน

ประธาน : ท่านอื่นมีความเห็นอย่างไรครับ ถ้าหากว่าไม่มีความเห็นนะครับ เดี่ยวผมขอพูดก่อนนะครับ ผมคิดว่าที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้เสนอขึ้นมา นั้น ผมคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องที่ต้องนะครับ ที่ผมเห็นว่าถูกต้องก็คือว่าคงจะพูดกันในหลักการคงไม่ดูรายละเอียดเกี่ยวกับว่า สว. จะมีหรือไม่ หรือยก สส. ขึ้นมาก่อนผมก็เห็นด้วยนะครับ สว. จะมีหรือไม่ ถ้าไม่มีก็เป็น สส. ถ้ามีแล้วก็ สว. กับ สส. ที่มาคงจะพูดในหลักการกันเป็นอย่างไร จำนวน อย่างนี้เป็นต้นนะครับ ถ้าพูดเรื่องใหญ่ ๆ อย่างนี้แล้วจะมีอะไรที่จะไปลงในรายละเอียดเราคงจะไปที่กันอีกทีหนึ่ง เราก็จะได้ข้อยุติ เพราะโครงสร้างต่าง ๆ ในต้นร่างที่มีอยู่ อาจจะไปปรับใช้ได้ในเรื่องของคุณสมบัติ ในเรื่องของอะไรต่าง ๆ นะครับ เพราะฉะนั้นผมก็มีความเห็นอย่างนี้นะครับ ท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพนะครับ กระผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ ก็เห็นด้วยนะครับว่าเรื่องของ สส. สว. เป็นเรื่องใหญ่ แล้วก็สมควรพิจารณาเป็นรายมาตรา แต่ว่าควรจะพิจารณาหลักการใหญ่ที่เราจะเดินอย่างไรนะครับ แต่ว่ากระผมมีความเห็นว่าจะพิจารณาเรื่องของ สส. ก่อน แล้วก็ค่อยมาถึง สว. นะครับ คือ สส. จะสำคัญกว่า สว. แต่ว่าอันนี้ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุมว่าที่ประชุมจะมีความคิดเห็นประการใดนะครับ เพราะว่าผมคิดว่าอันนี้ก็มีความเห็นส่วนตัวของแต่ละท่านนะครับ ขอขอบคุณมากครับ เสียงหัวเราะก็ขอขอบคุณด้วยนะครับ

ประธาน : ขอขอบคุณท่านพิเชียรนะครับ ท่านวัชราเชิญครับ

นายวัชรา หงส์ประภัศร : กลุ่ม ๗ ขอเสนอท่านศิวะครับ

นายศิวะ แสงมณี : ท่านประธานครับ ผมคิดว่าวันนี้พวกเราเตรียมตัวมาพร้อมทั้งหมดแล้วนะครับ แล้วก็ตั้งใจอยู่แล้วว่าควรจะได้พิจารณากันจนถึงเที่ยงคืนนะครับ เพราะฉะนั้นถ้าการที่เราจะไปเลิกก่อน ผมคิดว่ามันทำให้เสียพื้นที่ในสมองที่เราเตรียมมานะครับ อันนี้ผมคิดว่าถ้าหากว่าพวกเราได้แสดงความคิดเห็นไปแล้วท่านกรรมการก็จะได้ประโยชน์ในการรับความคิดเห็นเราไปคิดคืนนี้ว่าตรงกันไหม ถ้าไม่ตรงกันพรุ่งนี้ก็จะมาตัดสินใจกันได้ครับ แต่ถ้ามาพูดพรุ่งนี้อีกผมว่ายาวมาก เพราะว่า

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๗๐/๒

ประเด็นเรื่อง สส. สว. เป็นประเด็นใหญ่ที่สุด แล้วก็ถ้าหากว่าประเด็นนี้มันไม่ตกผลึกก็จะมีปัญหาเกี่ยวกับ
รัฐธรรมนูญเราด้วยเหมือนกันนะครับ เพราะฉะนั้นผมยังคิดว่าผมยังไม่อยากให้เลิก แต่ว่าเนื่องจาก
ท่านประธานอยากจะให้เลิกผมก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร เพราะเป็นเรื่องของท่านประธานนะครับ พวกเรา
ที่นั่งกันมาทั้งหมดนี้อยากว่าต่อนะครับ แต่ว่าไม่ทราบท่านประธานจะกลับก่อน เพราะว่าเนื่องจาก
ท่านประธานอายุมากแล้วอะไรอย่างนี้ พวกเราก็เลยไม่ทราบว่าทำอะไรนะครับ ก็ขออนุญาตเสนอ
ความเห็นไว้เท่านั้นครับ

คณะกรรมการยกย่องรางวัลรัฐธรรมนุญ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐

จิรพร ๗๑/๑

ประธาน : ขอบคุณท่านศิวะนะครับ แล้วท่านเองก็บอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ แล้วก็พูดกันมาก เพราะฉะนั้นเวลามันจะถึงเที่ยงคืน ความจริงท่านศิวะครับ ผมประชุมได้ถึงเช้านะครับ เคยประชุมมาแล้วนะครับ แต่ทีนี้ถ้าหากว่าเราอนคินนั้นนอนไม่เต็มตื่น แล้วพรุ่งนี้เราจะมาประชุมกันเรื่องใหญ่ ๆ ผมว่าทำไมเราไม่เก็บความสดชื่นของร่างกายไว้ทำงานตรงนี้ให้เต็มที่

นายศิวะ แสงมณี : ท่านประธานครับ เนื่องจากเราอนคินเต็มตื่นเมื่อคืนแล้วครับ เราก็เลยพร้อมที่จะบุกวันนี้ครับ

ประธาน : ผมขอยุติการประชุม แล้วก็ขอเชิญประชุมพรุ่งนี้ ๐๙.๓๐ นาฬิกาหน้าครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านประธานครับ เพื่อจะไม่ให้มีปัญหาสำหรับพรุ่งนี้เข้าอีก จึงเรียนว่า ตามข้อเสนอของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์นั้นเราจะเอา สว. คู่ยกกันก่อน เพราะว่ามันมีการแปรญัตติว่าไม่มี สว. เพราะฉะนั้นต้องชี้ขาดให้ได้เสียก่อนว่ามี สว. หรือไม่มี สว. ครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๒๒ นาฬิกา

กลุ่มงานชวเลข ๑

สำนักรายงานการประชุมและชวเลข